

தசவு விளக்கு

தசவு மாணவர் மன்றம்
புலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை

சைவ விளக்கு

கடவுள் வணக்கம்

திருமந்திரம்

ஓன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
 நன்றே நினையின் நமனில்லை நானுமே
 சென்றே புகுத்தியில்லை நுஞ் சித்தத்து
 நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்மினே.

பின்னைநின் ரென்னை பிறவி பெறுவது
 முன்னைநன் ரூகமுயல் தவஞ் செய்கிலர்
 என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
 தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே.

— திருமூலர்

சைவ மாணவர் மன்றம்

பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை,
 வுசாவிளான்

1973

செவ மாணவர் மன்றம்

1973

போஷகர் : பண்டிதர். க. சுசிதானந்தன்

தலைவர் : திரு. முத்துக்குமாரசாமி சர்மா

உப தலைவர் : திரு. T. திருநாவுக்கரசு

செயலாளர் : திரு. தர்மரத்தினம்

உப செயலாளர் : திரு. P. பார்வாமி

பொருளாளர் : திருமதி. அ. கல்யாணசுந்தரம்

உப பொருளாளர் : பெல்வி. மயில்வாகனம்

பூசர் : திரு. K. தாமோதரம்பிள்ளை

இணைப் பத்திராதிபர் : திரு. S. மலநாதன்
திரு. கே. ஆகூத்தினம்

இளம் பத்திராதிபர் :

திரு. க. வை. தனேஸ்வரன்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
 ஐகத் குரு. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சவாமிகளின்
 அருள்மிகும் ஆசியுரை

இறைவன் அறிவுமயமாக விளங்குகின்றன் என்று
 நம் வேதங்கள் போதிக்கின்றன. அறிவு ஒளி வடிவ
 மானது. ஆகவே நம் முன்னேர்கள், சோதியாய், சுட
 ராய் சூழோளி விளக்காய் இறைவனைக்கண்டு அனுபவித்த
 னர். இறைவன் ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெரும் சோதி
 யாய் தோன்றிய நிழீச்சியைச் சிவ மகா புராணம் விளக்கு
 கிறது.

இத்தகைய சிறப்புடைய இறைவனைச் சிவபெருமான்
 என்னும் பெயருடன் போற்றும் சைவ சமயத்தைச் சனங்க
 லிடையே பிரசாரம் செய்யும் நோக்கத்துடன் ஈழத்தீவி
 லுள்ள ஆசிரிய கழக “இந்துமா மன்றத்தினர்” சைவ
 விளக்கு என்னும் சுஞ்சிகையை வெளியிட முன்வந்திருப்
 பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

இப்பத்திரிகை சைவ சம்பந்தமான கட்டுரைகளை
 வெளியிட்டுக்கொண்டு பக்தர்களின் ஆதரவுடன் வளர்ச்சி
 அடையட்டும்.

மூலம் : ரிவிஜேஷன்
 (இமாசலம்)

இவ்வன்னம்
 சங்கராசாரியன்

வடமாநிலக் கல்வி அதிபதி

உயர்திரு தி. மாணிக்கவாசகர் அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

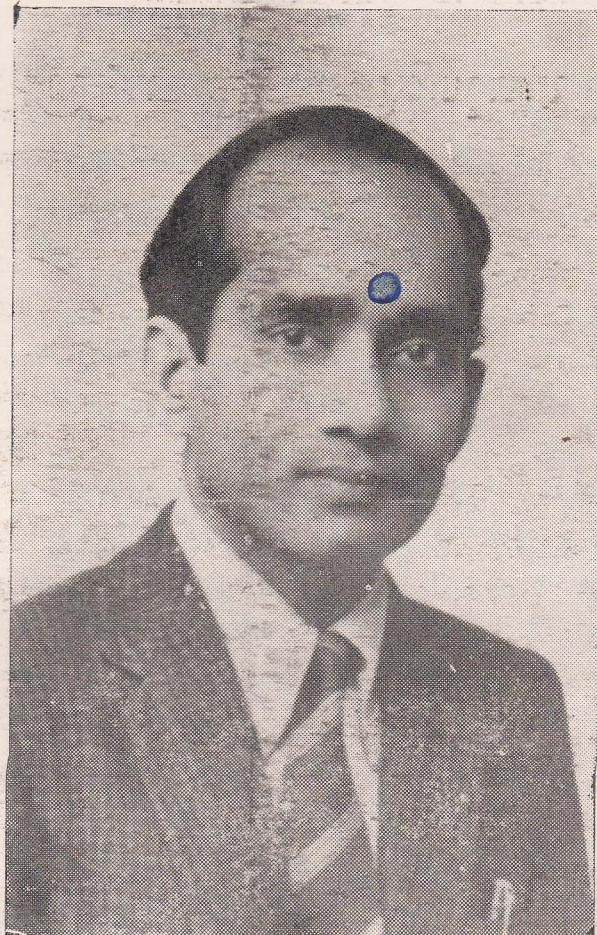
பலாலி ஆசிரியர் கல்லூரிலைச் சைவ மாணவர் மன்றத் தினர் “சைவ விளக்கு” என்றும் மத சஞ்சிகை வெளியிடுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மனவிருள் அகல ஒளிர்வது அறிவுச் சுடர் அறிவொளி யரம்பும் ஆசிரியர்களே அகவிருள் போக்கும் ஆற்றலுடையர். பள்ளிக் கிருரின் பசுமையான உள்ளங்களில், அஞ்சுநான இருளைக் கடிந்து, மெஞ்சுநான வளத்தைப் பெருக்க, ஆசிரியர் கள் ஏற்றி வைக்கும் திபமாகச் சைவ விளக்குச் சுடர்விட எல்லாம் வஸல இறைவனை வழுத்தி வாழ்த்துகின்றேன்.

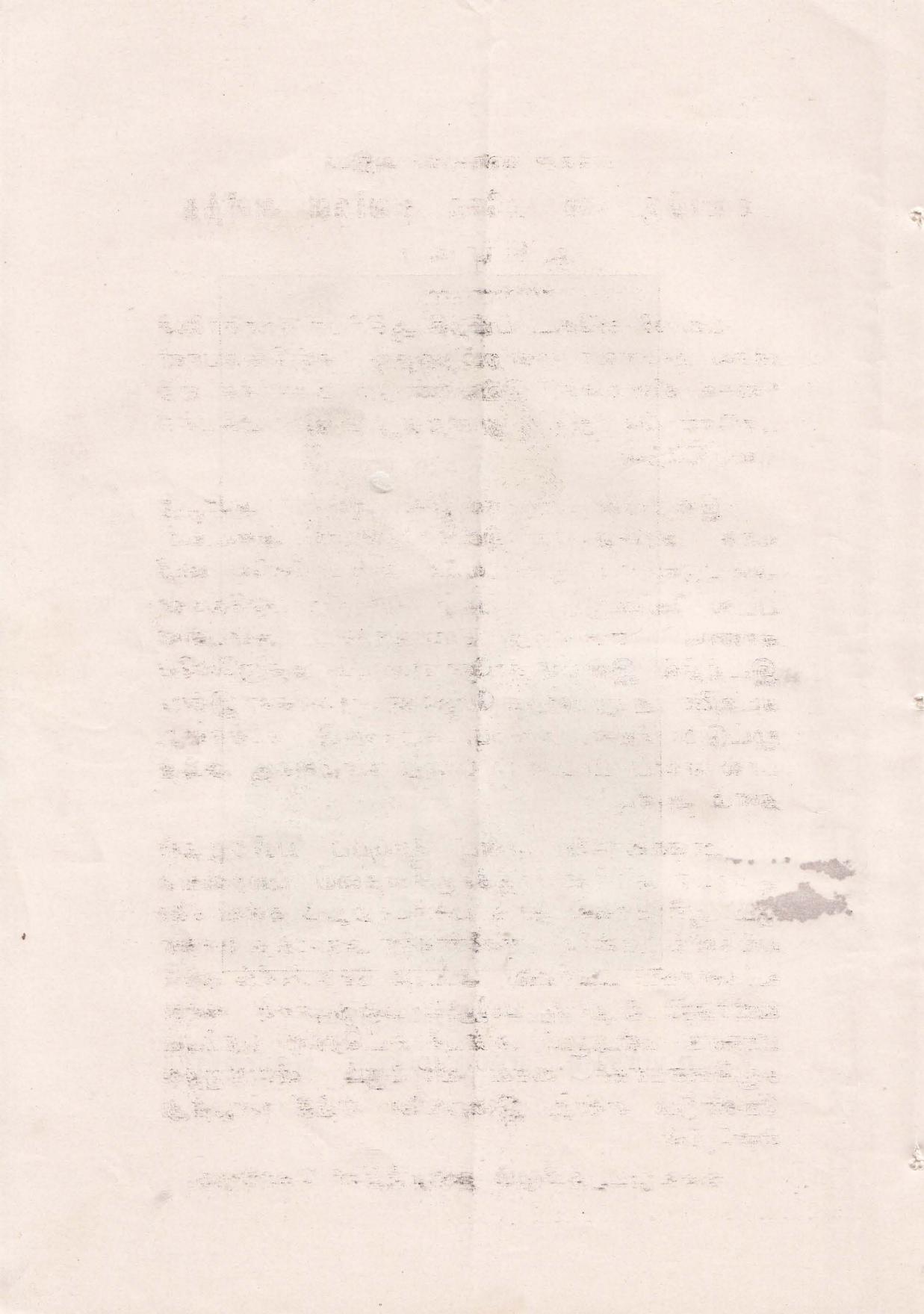
ஆசிரியர்கள் சமய வசீஷ வாழ்ந்து, சமயம் ஒரு வாழ்த்தை முறை என்பதை மாணவருக்கு உணர்த்துவதோடு, சமய அடிப்படைத் தத்துவங்களையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் மாணவர் ஸ் நன்கறிந்து ஒழுகச் செய்திடல் வேண்டும்,

இம்மஸர் ஆண்டுக்கொருமுறை மஸர்ந்து மேன்மை கொள் சைவநீதி உலகமெல்லாம் மஸங் கழழ வகை செய்தல் வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

சைவ மாணவர் மன்றத்திற்கும் அதன் பிரசரமான சைவ விளக்கிற்கும் எனது கணங்களிந்த வாழ்த்துக்கள்.

எங்கள் கலாசாலை அதிபர்
உயர்திரு. எஸ். மகேசு அவர்கள்

எங்கள் கலாசாலை அதிபர்
 உயர்த்து. எஸ். மகேஷ அவர்கள் அளித்த
 ஆசியுரை

பலாவி விசேட பயிற்சி ஆசிரியர் கலாசாலைச் சைவ மாணவர் மன்றம் அதன் சஞ்சிகையான ‘சைவ விளக்கை’ இவ்வாண்டும் பிரசரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பது குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

இறைவன் அன்புருவினன். அவரை அன்புருவாக அறிந்தவரே இறை இன்பம் அடைவர். அன்புருவாகிய ஆண்டவனை அன்பாலேயே வழி படல் வேண்டும் ‘பக்தி வலையிற் படுவோன் காண்க’ என்கிறது மணிவாசகம் அன்புள்ள இடத்தில் இன்பம் தானே விளையும் அதனுலேயே கடவுளை அனுபவித்த மேலான குரவர்கள் இன்ப மூட்டும் தேன், கரும்பு, கற்கண்டு, சர்க்கரை, பால் எனப் பாடினர். மனித வாழ்வுக்கு அடித்தளம் அன்பு.

மாணவர்களை அன்பு செய்யப் பயிற்றுதல் ஆசிரியர் கடனே. இச்சஞ்சிகையை மலரவைக்கும் ஆசிரியர்கள் தாம் பணியாற்றும் கல்வி நிலை யங்களில் அன்புப் பண்ணைகளை அமைத்து மாணவர்களாகிய பயிர்களை அன்புச் சேற்றினில் ஒங்கி வளர்த்திடத் தாம் பயிலும் மன்றமாகச் சைவ மாணவ மன்றமும், அன்புச் சுடரொளி புரப்பும் சஞ்சிகையாகச் சைவ விளக்கும் விளங்குதல் வேண்டும் என்று இறைவனை ஏத்தி வாழ்த்து கின்றேன்.

சைவமும் தமிழும் தழைத்தினி தோங்குக.

விளக்குச் சட்ரொளியில்

செவ விளக்கு

1973

செவ மாணவர் மன்றம்	i
ஆசியுரைகள்	ii
ஆசிரியர் குறிப்பு	vi
செவ மாணவர் மன்றம்	viii
மன மனீ	ix
குபூர் காட்டும் கலைச் செல்வி	x
பள்ளின் சேவை	xi
அத்தாத்து விதம்	xiv
 1. செவ விளக்கின் ஓரி அகல்	1
2. ஆயங்கள் என்ன ஆடறுக்கும் ...	2
3. தியானம்	5
4. எல்லாமாகிய சிவங்	10
5. கண்காள் காண்மின்களோ	10
6. மறவாது ததிசெய்மங்கே	14
7. மாணிக்கவாசகர். பாடல்களிற்	15
8. நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே	18
9. செவமும் வைணவமும்	20
10. பொருள் ஒன்று பெயர் ஜல	21
11. விக்கினேஸ்வரர்	24
12. தெய்வக்கள்	27
13. சமயம் — வாழ்வு — திருக்குறள்	29
14. மிகுசெவத் துறைவிளங்க	30
15. பிரார்த்தனை (கட்டுரை)	32
16. ஈழ்மதந்த நாவலன்	33
17. தொன்மை தொனிக்கிறது	35
18. மனத்துக்கண் மாசிலகுதல்	37
19. கார்த்திகைத்திப்பம்	38
20. பிரார்த்தனை	40
20. தொண்டர்தம் பெருமை	42
21. இறை வணக்கமும் இறைவனிக் ...	44
22. ஆயய வழிபாடு	48
23. விபூதியின் மகிழமை	51
24. தியான வாழ்க்கைச் சட்ரொளிகள்	53
25. அருள் வாக்கு	56

இதழ் ஆசிரியர் :

திரு. க. வெ. தனேஸ்வரன்

அனித்தவர்க்குப் பெரு நன்றி.

இதழ் ஆசிரியர்

ஆசிரியர் குறிப்பு

செவு மாணவர் மன்றம் பலாவி ஆசிரிய கலாகாஸிளிங் ஆரம்ப காலத்தில் ஆரம்கிக்கப்பட்டது. இம்மன்றம் நமது வஸ்வமையைக் கடந்து நின்று நடைபெறும் நினைப்பு, மறப்பு, பிறப்பு, இறப்பு, விழிப்பு, நித்திரை முதலிய காரியங்களை நடாத்திவைக்கும் வஸ்வமை கடந்த போருளாகிய கடவுளை அறிவினால் காணாத்தான்கீற்று. அது கலாகாஸிலியும், வெளியிலும் மனிதனை நிதியோடு சம்பந்தமிடுத்தி, செவுமய வாழ்க்கை வடிவைக் காட்ட விழிற்று. “மேன்மைகொள் செவந்தி” விளக்கும் பணியே இச்சஞ்சிகை வெளியீடாகும்.

நாம் கானும் பிரபஞ்சம் விரிந்து சிடக்கிறது. அதில் துளி போன்றது பூவுலகம். அது அழகுமயமானது. உயர்ந்த மலைகள், பரந்த வெளிகள், பாயும் அருவிகள், பூக்குலுங்கும் மலர் வனங்கள், அகன்ற காற்பறப்பு குளிர் நிலா, சடும் சூரியன், சூவைக் களிகள் இப்பூவுலகில் குரல் எழுப்புகின்றன. சிந்திக்கத் தெரிந்தோர் உள்ளத்தில் ஜெவற்றின் குரல் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதே “செவு விளக்கின்” ஒளி காட்டும் வழியாகும்.

ஆசிரியர்களே சமுதாயத்தில் சிந்திக்கத் தெரிந்த, சிந்திக்கத் தூண்ட வஸ்வ சமூகம். இச்சமூகம் வெகு விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்ட விவகாயும், அது காட்டிக் கவரும் காட்சிப் பொருட்களையும் கேள்விகளாக்கி, பசுமை நிறைந்த பள்ளி மாணவர் உள்ளத்தில் விராரங்களை எழுப்பி, விசாரணைகள் மூலம் அவர்கள் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளத் தூண்டவே ‘செவு விளக்கு’ ஏற்றி வைக்கிறோம். விசாரங்களின் விளைநிலமாக அமைக்கத்தே ‘தத்துவங்கள்’ என்ற கருத்தினை ஆழமாகத் கற்கும் பருவத்தில் மாணவர்களுக்கு உணரும். இன்றைய மாணவருளதுக்கு ஆசிரியர்கள் அளிக்கவேண்டிய முதுசொத்திதெனத் தேர்ந்தே செவு பணி விளக்கு வைக்கத் தவறுவதில்லை செவு மாணவ மன்றம்.

செவு விளக்கின் ஓர் அகல் 1973-ல் பிரதானிக்க அன்றைய நீர்வாகம் எடுத்துக்கொண்ட பணிகள் ஆண்டு கடந்து 1974-ல் ஒளிரத் திருவருள் கூட்டிற்றுத் தோலும். 1973-ல் இனைப்பாசிரியர்களான திரு. எஸ். கமலநாதன், திரு. கே. ஆசைரத்தினம் ஆசியோர் சஞ்சிகை சம்பந்தமான பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டனர். இரண்டாம் வருடப் பயிற்சி ஆசிரியர்களின் கட்டுரைகள், புதைப்படங்கள், மற்றும் சில ஆசியுராதங்கள், சிறப்புக் கட்டுரைகளும் இவர்

களால் சேகரிக்கப்பட்டனவ. சுஞ்சிகயிள் ஏனைய அம்சங்களை ஒழுங்குபடுத்த அனோகி எனக்குதனினர். தீதாந்தசாகரம், பண்டிதமனி, திரு. சி. கணபதி பிள்ளை, செந்தமிழ்மனி திரு. பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோரின் சிறப்புக் கட்டுரைகளைப் பெற வகைசெய்த இரசிகமனி, திரு. கணக்கெந்திநாதன் அவர்களுக்கு மன்றத்தின் சார்பில் நன்றிக்கறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

சுஞ்சிகை மஸர் ஆகிகள் வழக்கிய தவத்திரு. ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் படமாநிலக் கல்லி அதிபதி உயர்திரு. மாணிக்கவாசகர் அவர்கள், கலாசாலை அதிபர் சிறப்புமிகு எஸ். மகேசு ஆகியோருக்கு மன்றம் நன்றிக்கடப்பா கேடையு.

‘கைவ விளாக்கின்’ அட்டைப்படத்தினைப் புனிதமும் பொலிவுமுறச் செய்தமை கலாசாலைப் பழைய ஆசிரிய மாணவர் கலைஞர் பொ. விசாகப் பெருமான் அவர்களின் கைவண்ணமாகும். அங்குருக்கு எனது நன்றி உரித்தாருட.

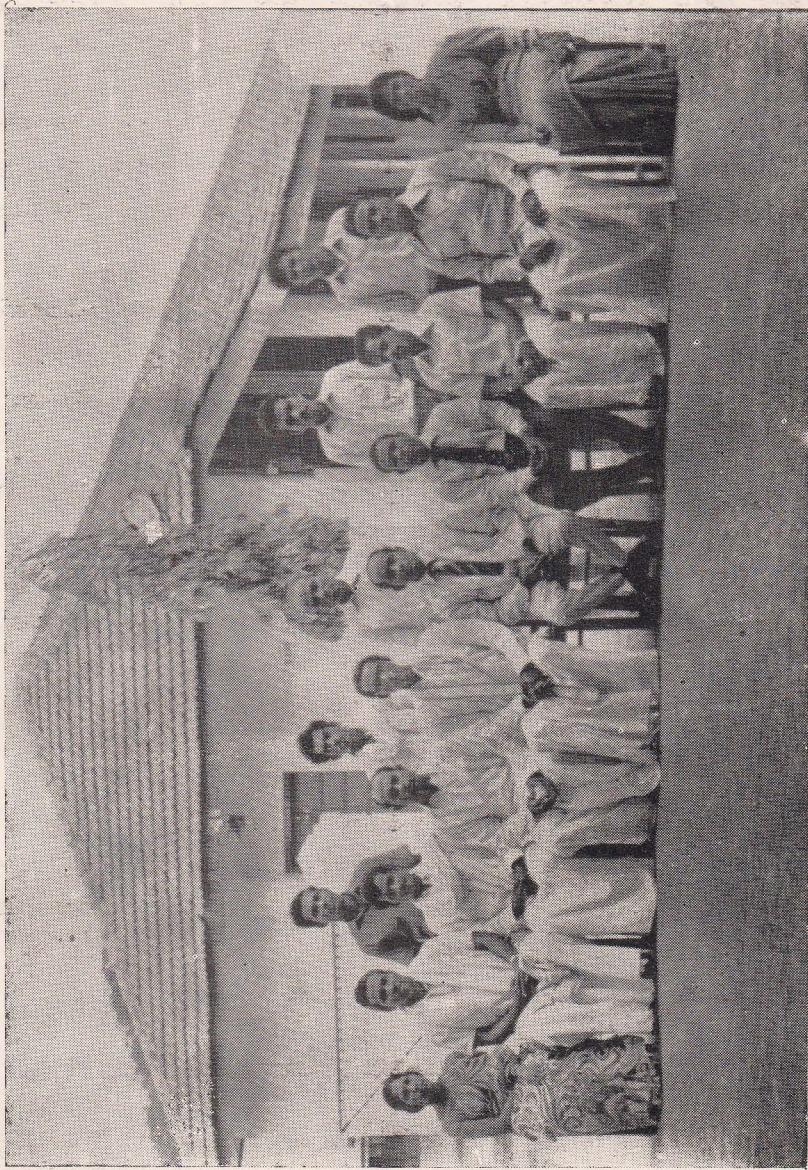
கைவமன்றப் போஷகர் பஸ்கலீப் பண்டிதர் திரு. க. சுசிதாண்த தன் அவர்களின் தூண்டுதலே ‘கைவ விளாக்கைப் பிரகாசிக்க வைத்தது எனலாம். 1973-ல் ஓளிபரப்பத் தெய்வத் திருவுளம் கிட்டாதபோது கைவ விளாக்கை அலையாத தீபமாக்க 1974-ம் வருட விடுகை மாணவரை, மஸ்கிருள் பேசுக்கும் மதியெனவாக்கி, அங்குரின் உழைப்பின் உருவில் ‘கைவ விளாக்கின்’ ஏற்றிவைத்தமை பண்டிதர் ஐயா அவர்களையே சாரும். அங்குருக்கு நன்றிக் காணிக்கையை கொற்றச் சார்பில் செலுத்துகின்றேன்.

இசுசுஞ்சிகை வெளியீட்டுக்கு எவ்வித பிரதிபலனும் கருதாது எனக்கு உதவிய அள்பர்கள் யாவருக்கும், இதனை மிகக் குறைந்த காலத்தில் பத்திரிகைத் தட்டுப்பாடு, அச்சு வாகனத்தை உருளவிடாது தடுத்துநின்ற காலையும் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உதவிய அமெரிக்க இலங்கை மின்ன் அச்சுக்கத் தாருக்கும், தொழிலாளருக்கும் நன்றிகள் பல.

“தெய்வத் தமிழே கலைக் களஞ்சியம்”

வணக்கம்.

இதழாசிரியர்

பலாலி ஆசிரியர் கலைக்காலை தேசவு மாணவர் மன்றம் - 1973
அதிபர், பேராசிரியர்கள், செயற்குடு உறுப்பினர்

Digitized by Google

கைவ மாணவர் மன்றம்

ஆண்டறிக்கை — 1973

ஆண்டறிக்கையைச் சபைக்களிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மன்றப் போஷகரின் வழிகாட்டலும் உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்பும் மன்றப் பண்களை நிறைவுசெய்ய வழிசைமத்தன நன்றி.

வெள்ளிக்கிழவைகள் : நண்பகல் வேலோயிலும், மாலையிலும் கலாசாலைத் திருச்சோஷினில் பூசையும் வழிபாடும் கிரமமாக நடந்தேறின. விரிவுரையாளர் திரு. பொன் தெய்வேந்திரன்; பயிற்சி ஆசிரியர் திரு. க. வெ. தனேஸ்வரன் ஆகியோர் சிறப்புச் சொந்தபெழிவாற்றினர்.

தைப்பொங்கலும் பட்டிப்பொங்கலும் இடம்பெற்றன. பட்டிப்பொங்கல் முதற் தடவையாக நடைபெற்றது.

மகா சிவராத்திரி : சாமப் பூசைகளும் சமயச் சொற்பொழிவும், கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன. “சிவராத்திரி மகினம்” பற்றி வசாவிளான் ம. ம. வி. ஆசிரியர் திரு. வினாயகமுர்த்தி அவர்கள் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் க. ஆறு முகம் க. தாமோதரம்பிள்ளை, செல்வி. செல்லத்துரை குழுவினர் தமிழழாடிசை பாடல் இய்மயினர். சங்கீத பூஷணம்வி. கே. நடராஜன் குழுவினர் “சமய குரவர்கள்” என்னும் பொருள் பற்றி ‘இசைக்ககை’ செய்தனர். பிரத்தியேக இசை நிகழ்ச்சியும் இடம்பெற்றது.

ஆனி உத்தர விழா : வருடா வருடம் கொண்டாடப்படும் இவ்வைவைம் கீரிமலைச் சிவன்கோவிலில் விசேட ஆபிஷேக ஆராதணைகளுடனும், சங்கீத வித்துவான்கள் சரம்பமுர்த்தி வர்ணாகுலசிங்கம், வி. கே. நடராஜா, செல்வி. கந்தையா ஆசிரோவின் பண்ணிசையுடனும், மகேஷ்வர பூசையுடனும் இன்று நடந்தேறியது.

நவராத்திரி விழா ; பயிற்சி நெறி அடிப்படையில் ஒழுங்காக நடைபெற்றன.

கஞ்சிகை : “கைவ விளக்கு” வெளியிடுவதற்கான ஆரம்பமுயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இதனை வெளிக்கொண்டும் பணியினை இணைப்பத்திராதி பர்களான திரு. எஸ். கமலநாதன், திரு. கே. ஆசைரத்தினம் ஆகியோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. ‘கைவ விளக்கு’ ஆண்டுதோறும் ஒன்றி பரப்பும்.

நன்றியரை : கலாசாலை அதிபர் அவர்கள் மன்ற நிகழ்ச்சிகள் சிறு நடைபெற எமது வேண்டுதலை நிறைவேற்ற அனுமதி அளித் தைக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம். கைவ மன்ற அகல்விளக்காய் அறிவொளி பாப்பி வழிகாட்டும் போஷகர் விரிவுரையாளர் பண்டிதர் க. சுட்சிதாந்தன் ஏனைய, கைவ விரிவுரையாளருக்கும் எமது இதயங் கணிந்த நன்றி உரித்தாகுக. விசேட பூசைகள், சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் கலை நிகழ்ச்சிகள் என்பன நடாத்த உதவிய சைவப்பெரியார்களை நன்றிப் பெருக்குடன் வாழ்த்துகின்றோம். நிர்வாகக் குழுவில் அங்கம் வகித்தோரின் அனுசரணைக்கும். கைவ மன்றப் போதுச்சபை உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்புக்கும் நன்றி செலுத்தும் கடைப்பாடுடையோம். காலத்தில் உதவி செய்யும் தாவர விடுதி மடையகத்தாருக்கு நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இம்மன்றம் வளர்ப்பிறை

எஸ். தீர்மார்த்தா
செயலாளர்

“ மன மலர் ”

தீத்தாந்தகாரம் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

பூ மங்களசுரமானதொரு போருள். அதற்கு மலர் என்பது மற்றொரு பெயர் மலர்களுக்குள்ளே தலை சிறந்ததும், வண்டுகள் மொய்யாததும், தெய்வங்கள் உவிப்பதுமான மலர் இருதய மலர். இருதய மலரைச் சிதம்பரம் என்று சொல்வதும் உண்டு. சித - ஞானம், அம்பரம் - ஆகாயம், ஞானுகாயம் என்று பொருள். இருதய மலர் வஞ்சனை என்ற வண்டு மொய்யாமற் காக்கப்படு மாறால் அது ஞான காயமாகிய சிதம்பரம் என்று சொல்லப்படும். மகாஞானிகள் தட்சாஜ மூர்த்தியைச் சிதம்பரத்திலே தரிசிக்கின் கூரிகள்.

“ தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமாரி
மனன் நேர்பு எழுதரும் வானிற முகனே ”
என்கின்றது திருமுருகு.

‘தந்தொழின் முடிமாரி’ ஆவார், “ தங்கருமஞ் செய்வார் ” அவர்களே ‘தவஞ் செய்வார்’ என்கின்றார் வள்ளுவ நாயனார். ‘தங்கருமஞ் செய்வார்’ ஆவார் செய்வன தயிரவன அறிந்து தத்தமக்குரிய சருமங்களைச் சுடைப் பிடிக்கின்றவர்கள், அவர்களுடைய மனம் வஞ்சனை முதலிய மாசுகள் அற்றது. தாவில் கொள்கை - குற்றமில்லாத கோட்பாடு. குற்றக்களாகிய மறு இல்லாத மனத்திலேதான், சும்பிரமணிய சுவாஸியின் திருமுகங்கள் உதயமானும்.

ஒருவன் நான்தோறும் கணத்தோறும் தன் மனத்தைப் படித்துத் தூய்மை செய்து வருவான் ஆனால், அது ஒரு நாளைக்கு மாசற்றதொரு மறராய் மலர்ந்து மிளிரும், அப்படி அது மிளிரும் போது அங்கே ஒரு தெய்வம் அந்த மலரில் கருணையாகிய தேன் சொரிய, வீற்றிருக்கும் அந்தத் தெய்வத்தை வணங்கித் தெய்வமே எங்கிருந்து, எப்பொழுது இங்கே எழுந்தருளியது என்று விணவினால் அது சிரிக்கும். கேட்ட கேள்வியின் தப்பை நினைந்துதான் அது சிரிக்கும்.

எப்பொழுதாயினும் அந்தந் தெய்வம் எந்த இடத்திலிருந்தும் பிரித்ததில்லை. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்துக்கு அது போவது வருவது இல்லை. அது எங்கும் வியாபகமா யிருப்பதொரு போருள்.

இரு பெரிய மரத்தை அது நின்ற இடத்திலிருந்து பெயர்த்து விடுங்கள். அது நின்ற இடத்தில் மற்றொரு பொருள் வீற்றிருக்கும். அதற்கு ஆகாயம் என்பது பெயர். அதை 'எப்பொழுது இங்கே எழுந்தருளியது' என்று கேட்பதுண்டா?

ஆகாயம் முன்னமே அங்கேதானே இருந்தது. அதனை நாம் காணவில்லை. மற்ற அதனை நமக்குத் தெரியாத பிரகாரம் மறைத்திருந்தது. மறைப்புப் போக ஆகாயம் நமக்குத் தெரிவிறது. நாம் முன் காணுமையால், ஆகாயம் அந்த இடத்துக்குப் பிந்தி வந்தது அன்று.

மன மலரில் இறைவன் முப்பொழுதும் வீற்றிருக்கின்றான். வஞ்சக மரம் அவனைத் தெரியாத பிரகாரம் மறைவு செய்து நிற்கின்றது. சிரத்தை என்கிற கோடரியில்லை, அந்த மரத்தைப் பெயர்த்து விடுவோமேயானால், நமது மனமலர் சிதம்பரம் ஆகும். சிற்சபேசன் அங்கே வீற்றிருப்பது நமக்குத் தோன்றும்.

அவன் அங்கே வீற்றிருப்பதற்குக் கால நிர்ணயங்கு செய்த லாகாது. அது முன்னமே முடிந்த விஷயம். எப்பொழுது ஆன்மா உண்டோ, அப்பொழுகே கடவுள் ஆத்மாவை ஊடுநவியிருக்கின்றார். அகனுவேதான்,

'மலர்மிசை யேகினுன்'

என் நடந்து நிறைவேலிய காலத்தில் வைத்து, இறைவன் புது துதிக்கப்படுகின்றது.

'மலர்மிசை யேகினுன் மாண்டி சேந்தார்,
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்'

கடவுள் இருக்கிறார் என்பதை நிருபித்துக் காட்ட முடியாது. அது தேவையுமில்லை. கடவுள் ஒருவர் உண்டேன் பதை' நாம் உணராவிடின் அதனால் நமக்குத்தான் ஊறுபாடு.

கருபர் காட்டும் கலைச்செலவி

“ கவவகொள் கரும்பு ”

பலானி ஆஜிரியர் கலாசாலை மூன்றாண் தயிழ் விரிவுரையாளர்
செந்தமிழ்மணி பொங் கிருஷ்ணபிள்ளை

புரட்டாதி மாதத்தில் வரும் நவராத்திரி தினங்கள் இந்துக்களுக்குப் புதையில் இராத்தீரி தினங்களாகும். உலகைபெல்லாம் இயக்கி நடாத்தும் இறையைத் தாயையில் இருப்பிடமாகிய தாயாக மதித்து இந்துக்கள் கலைநலம் ததும்பப் போறிப் புனைந்து கொண்டாடும் ஒன்பது விழா இரவு-ஞம் புனிதம் வாய்ந்தவை. அவை நவராத்தீரிகள். நவமான இராத்தீரிகளாக அவை உண்மையில் அமைந்துள். அன்னை நமக்கு மூன்றாறி தெய்வம். அப்பனை நமக்குக் காட்டுபவன் அவளே. தாயோடு கூடி விவமாந் தந்தையையடைவாகிய தத்துவத்தை நமக்கு விளக்குவன் நவராத்திரி காலங்கள்.

சரஸ்வதி தேவி உலகைப் படைக்கும் பிரமனுக்குச் சுத்தி. பிரமன் படைக்கும் உடலும் மண்ணுலகும் ஏனையங்கும் மண்ணேயும் மண்ணேய் மடிவன். இத்தேவியருள் பெற்ற புலவர் பெரும்க்கள் படைத்துத் தந்தீள்ள பாடல்களோ கால வெள்ளங்கடந்த அழிவிலாக் செலவங்கள், அவை காலத்தொடாடு கற்பனை கடந்த சருங்குத்து வேகக்கப்பட்ட மணிகள் புத்தொளியேர்டு என்றும் மிளிரும் பழுதிலா மணிகள். நவநவமான இராத்தீரிங்கள். ஆகவே புவர்கள் சுக்தியின் திருவுள்ளால் பிரமனையும் வென்றபுதுப்படைப்பாளர் ஆகிள்ளார், இறைவனை இவக்குமியாக, தூர்க்கையாக சரஸ்வதியைப் பாடும் இப்புவரவரிசையிலே தலைசிறந்து விளங்குபவர் குமரகுருபர் அடிகளார்.

..... கக மேழுமளித்
துள்ளா னுறங்க ஓழித்தான்பித் தாகூள் டாக்கும் வள்ளம்
கண்டான் கவவகொள் கரும்பே ககல கலா வஸ்லியே ”

என அடிகளார் மூழ்கும்புத்திகளுள்ளும், பிரமனைச் சிறந்த மூர்த்தியாகவும் அவள் சுத்தி வானியை உத்தம சுக்தியாகவும் கலை நலம் தனும்ப மேலே காட்டிய வரிகளால் நமக்கு விளக்குகின்றார். உலகங்களையெல்லாம் வாயிலிட்டு உண்ட திருமால் உறங்கும் பாவணையில் அறிதுயிலமர்ந்த மூர்த்தியாகத் தியானிக்கப்படுவதனை அடிகளார் பயன்படுத்தி அவா மிகுதியாக் அளவு மீறியுண்ட அவன் சோர்வுடைச் சோம பேறி என ‘ உண்டாக உறங்க ’ என்ற தொடரான் உணர்த்துகிறார். உலகின் முழுமுதற்கெட்டியமாகிய சங்கரனே எந்துளை பெருமையுடைய வையிலும் உலக தலைத் துடைத்து அழித்ததன் பயனால் பித்துக்கெள்ளடவானுய் விட்டானே என்கிறார் அடிகளார். உலக ஆளும் வர்க்கங்களைவாம் உய்யவேண்டுமென்ற ஒரோ பெரும் பித்தோடு கூடிய விவை முற்றவெளியெலாம் தீரியுட பித்தம் முற்றிய பெத்தியக்கார வரிசையிலே இப்புலவர் சேர்த்துவிடுகிறார். பிரமனே உலகமெல்லாம் தோற்றுவிப்பவ ஞதான் அவளைச் சுத்தை ‘ உண்டாக்கும் வள்ளம் கண்டான் ’ என்று எடுத்தி யம்புகின்றார். உண்டவன் அழித்தவாறுபை இவக்கும் உலகை இல்லாமற் செய்ய

இவனே உலகைப் படைத்தவனுதலின் இல்லைக் 'ஈண்டான்' என நயம்பெறப் போது ருகின்றார். இவனுடைய சக்தியோ இவனேதும் வேறங்களின் உட்பொருளாய் அவற்றின் சுவைக்குச் சுவையாக அவன் நாவின் கண்ணமர்ந்து நலப்பல செய்தலால் இச் சக்தியை கரும்பே! என்கிறூர் புலவர். கரும்பினை மார்பிளோ தலையினோ பக்கரினோ வைக்காது நாவிலேயே வைத்துச் சுலைப்பதால் இவனைப் பிரமன் நாவிற் கரும்பாகப் புலவர் உஞ்வக்கு செப்தது பெரிதும் பொருத்தப்பானது.

ஒரு பெண்ணுக்கு வரும் ஏற்றமெல்லாம் அவன் படிடுஞ்செலேயே அவனுக்கு ஏற்படுவது. இப்பாடவிலே திருமால் எங்கரன் இருமூர்த்திகளையும் உண்டு உறங்கினவன் பித்தன் எனக் கூறுமாற்றால் அவனினுரது சக்திகளையும் குறிப்பினாலே குறைந்த நிலையிலுள்ளார் எனக் கூறுதே கூறுமாற்றாற் கண்கண்ட தெய்வமாகிய சரஸ்வதிக்கு ஏற்றம் கொடுக்கின்றார் புலவர். இத்துடன் நின்றுவிடாது புலவர் பெருமான் யெழுமிகத் தேவியிடம் ஒரு வினாயும் நிழம்த்துகின்றார். தேவிக்கோ வெண்டாமல்லையிலே இயற்கையிலேயே பற்றுண்டு: அதனாலே அவன் அதனைத் தன் ஆசைமாகக் கெள்ளுகிறான். அப்படிக் கொள்பவன் பாரபட்சமின்றி தமிழிடமுள்ள வெள்ளைத் தாமரையிலும் வீற்றிருக்கவேண்டுமென்று தருக்க ரீதியாகத் தாயாகிய வாணியை வேண்டுகிறான். அவர் குறிப்பிடும் முற்றுமரை குளத்திலுள்ள வெள்ளைத் தாமரை; மற்றைய தாமரை தமது உள்ளமாகிய தாமரை. இரண்டும் வெள்ளைத் தாமரைக்கேயாக யால் அவன் மறுக்காது இரண்டிலும் ஏற்றந்த தாழ்ச்சி காட்டாது எழுந்தருளவேண்டியவன். அவரது உள்ளத் தாமரை வெள்ளைத் தாமரைதான் ஆயின் அந்த வெண்மைக்கும் நீர்த் தாமரையின் வெண்மைக்கும் மிக வித்தியாசமுன்னு குளத்தாமரை நிறத்தில் வெள்ளையிருப்பப் புலவர் தேவியை எழுந்தருளுமாறு வேண்டும் தாமரையோ வெள்ளை உள்ளத் தாமரை. என்னும் வெள்ளை என்பது தொல்கைப் பொருள் தந்திருக்கிறது. ஒன்று நிறம் என்ற பொருள் பற்றியது; மற்றையது வெளியு: அதாவது உள்ளவரமற்ற அறிவுரமற்ற தாமரை என்னும் பொருள் பற்றியது. இங்கு நயம் பல பொதுளைப் புலவர் தேவியை வேண்டும் பாடவின் மூல உருவும் வருமாறு:

வெண்டா மரைக்கன்றி நின்பதந் தாங்கமணை வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாதுகொ லோஹக மேழுழித்
துண்டா னுறங்க வொழித்தான்பித் தாகவுண் டாக்கு வண்ணங்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே சகல கலாவல்லியே.

“ பண்பின் சேவை ”

மன்றப் போட்டிகரி: பண்டிதர் க. சுக்திதானந்தன் B. A Dip in Ed

திறங்கிருந்த ஆசிரியர் மனக்கோயில் திபமாகி
நிறைந்திருக்க வினைப்பார்தம் நெஞ்செல்லாம் அன்பேயாகி
உறைந்திருக்கக் கந்தப்பு எனும் குருவை உலகைவிட்டு
மறைந்தானென் உறைந்தார்கள் சிற்சிலபேர் மதியிலாரே.

மாங்கிளையின் இலையெல்லாம் வாயாகி மாண்பு சொல்ல
பூங்கொடிகள் புன்னகையாற் கந்தப்பர் புகழைப்பாடு
தீங்குயிலும் தேன்புள்ளும் பஸாலியிலே சேர்ந்து வாழ்த்த
நீங்கின்னும் வினைப்போர்கள் விலையறியா மதியிலாரே

வகுப்பறையிற் சுவர் சொல்லும் வளைக்கூழா மரங்கள்
முகப்பிரிக்கும் உப அதிபர் முகம் சொல்லும் [சொல்லும்
சின்னப் பென்பார்
நகையிருக்வும் வாய்சொல்லும் நல் விடுதி அன்னக் கைகள்
பகுத்தறியும் வேலாயுதமறியும் பண்பின் சேவை .

மனிதர்களாகிய நாம் மிருக விலைமடிடன் பிறந்துள்ளோம். ஆனால்
இருதயத்தில் குடிகொண்டுள்ள கடவுளை அறிவதற்காக மனிதராய்ப் பிறந
திருக்கிறோம். அதுதான் மனிதனின் விசேஷப் பிறப்பாகும்.

நாந்தியடிகள்

.

சிவமயம்

சுத்தாத்துவிதம் : நமது சைவ விளக்கு

[சித்தாந்த கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை]

ந + த்வைதம் = அத்வைதம் = அத்துவிதம்

ந – என்னும் வட கொல்லிற்கு ஆறு பொருள்கள் உள்.
அவற்றுள் அன்மை, இன்மை, மறுதலை முக்கியம்.

X

X

X

X

இன்மைப் பொருள் கொண்டவர் சங்கரர்,
அத்துவிதம் என்னல் ஒன்றே என்றார்.
அவர் அபேத வாதி ; கேவலாத்துவிதம் அவர் மதம்.

X

X

X

X

மறுதலைப் பொருள் கொண்டார் மத்வர்,
அந்தி எனவே நீதியும் உண்டு என இருபொருள் கொண்டார்.
அவர் பேதவாதி. துவைதம் அவர் மதம்.

X

X

X

X

இராமாநுசர் இன்மைப் பொருள்பற்றி ஒன்றெனப் பொருள் கொண்டு
கொல்லும் பொருளும்போற் போதாபேதம் என்றார். அவர் மதம் விசிட்டாத்து விதம். அவர் பேதரோத் வாதி.

X

X

X

X

வேத வியாசரின் பிரதம சூத்திரத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் மேற்கூறிய
வாறு உரைகள்டமையால் நம் சமயக் கொள்கையிற் பெருங் குழப்பம்
ஏற்படலாயிற்று. “கருய முதல் ஒன்றுய் ..... வேறுய் உடன்
ஆனான் இடம் வீழிம் மிழலையே” என்னும் பெருமான் திருவாக்குக்கூட
ஐயத்திற்கு இலக்காயிற்று.

பேத வாதம், அபேதவாதம், பேதாபேத வாதம் மூன்றுமே பொருந
தாது ; மூன்று தன்மைகளும் தன்னுள் காணப்படும் தொடர்பே அத்வை
தம் என நிலைநாட்டினார் மெய்கள்ட தீவர்.

இறைவனும் உலகமும் கலப்பினால் ஒன்றுகியும், பொருட்டன்மை
யால் வேறுகியும், உலகிற்கு உதவுந் தன்மையால் உடனுகியும், இறைவன்
வேறுகி உடனுகி நிற்கின்றான். அத்வைதம் என்பது இரண்டு அன்மை என
அன்மைப் பொருள் கொண்டார் மெய்கள்டார்.

என்னும் பொருளில் அகரம் அன்மைப் பொருளிலேயே வரும்
அ + ம் : அ + ஏகம் = அநேகம்.

ஆகவே ந + துவைதம் = அ + துவைதம் = அத்வைதம்.

அப்பிராமணன் = பிராமண தருமம் கெட்டவன் என அன்மைப்
பொருள்படும்.

இறைவன் உலதுயிரோடு அவையேயாயும், வேறேயாயும் உடனுயும்
நிற்பதை உணர்த்துவதே அத்துவிதம் என்பது சித்தாந்த சைவக் கொள்கை.
இது சுத்தாத்துவிதம் என்பதும் ஆகவே தாழ்மானவர், “பொய்கண்டார்
கானுப் புனிதம் எனும் அத்துவித மெய்கண்டநாதன்” என்றாருளினார்.

போன் — பனி போல் அபேதம் என்றார் சுங்கரர்

திருள் — வெளி போல் பேதம் என்றார் மத்வர்

கொல் — பொருள் போல் பேதாபேதம் என்றார் இராமஞாசர்

(i) உடல் — உயிர் (ii) கண் — அருக்கண் (iii) அறிவு — ஒளி
போற் பிரிவரும் அத்துவிதம் என்பர் சைவசித்தாந்திகள்

உயிர்களுடன் இறைவன்

(i) உடலும் உயிரும் போல் கலப்பினுல் ஒன்றாய்,

(ii) கண்ணெனியும் கதிரவன்னெனியும் போல் பொருட்டன்மையால் வெறுய்,

(iii) கண்ணெனியும் உயிர் அறிவும் போல உடனுமாய் பிரிப்பின்றி நிற
பன் என்பதே பன்னிரு திருமுறை பதினூன்கு சித்தாந்த சாத்திரிக்
களின் அடிப்படையான சுத்த அத்துவிதமாகும்.

எனவே, சுங்கர், மத்வர்: இராமாநுசர் கொண்ட வத்துவைதக் கொள்
கைகள் சைவர்க்கு உடன்பாடானவையல்ல; மாறானவை சைவ சமயாசாரி
களால் விலக்கப்பட்டதை. சமய சமரசம் என்னும் போர்வையில் அவற்றை
நூம் ஏற்றலாகாது சமயகுரவர் சந்தானகுரவர் நாவலர் மரபுக்கு மாறு

திருஞானசுப்பந்தர் முதலிய சமய குரவர்களாலும்,

மெய்கண்டார் முதலிய சந்தான குரவர்களாலும்,

திராவிட மாபாடிய கர்த்தாவாகிய சிவஞான முனிவராலும்,

உரைநட வஸ்ஸராகிய நாவலர் பெருமானுயும் கண்ணேபோற் போற்

றப்பட்டது சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தமே.

அநுவே நமக்குக் கிடைத்த மபெருஞ் சைவவிளக்கு — விளக்கம்.

சைவ விளக்கின் ஓர் அகல்

சித்தாந்தப் புலவன், வித்துவான்

க. ந. வேலன் B.O.L.

அதிபர் நாவலர் மகா வித்தியாலயம்

சைவம், மக்கள் மனவிருணாப் போக்க வந்த ஒளி விளக்குகள் பலவற்றுள் ஒன்று கும். இந்த விளக்குக் கொத்தில் பல அகல்கள் காலத்துக்குக் காலம் சுடர்வீசிப் பிரகாசித்துள்ளன.

சரியாக வரையறை செய்யப்படாத வேத காலத்திலிருந்து நேற்றுவரை, நம் மோடு வாழ்ந்த யோகர்க்கவாமி என்னும் அகல்விளக்கு வரை, பல்லாயிம் அகல் விளக்குகளையுடையது சைவம். இவ்விளக்கின் ஓர் அகல், தாயுமான சுவாமிகள் என்னும் பெயரோடு 18ம் நூற்றுண்டில் ஒளிவீசிற்று. இவ்வகல் கன்ற ஒளியினால் மங்கலாகக் கருகலாகத் தெளிவின்றி இருந்த கலக்கநிலைபோய்த் தெளிவேற்பட்டது. மக்கள் மனதிலைக்கேற்ப அங்கும் இங்குமாயிருந்த இறை, அங்கு இங்கெலை படி எங்குமாயிற்று. கோயிலின் மூலஸ் தானத்தின் இருட்டில் குருக்கள் காட்டிய தீபச் சிற்றெருளியில் தெரிந்த இறை, எங்கும் பிரகாசமாயிற்று. இந்திலை சமய உலகிலே ஒரு புரட்சியாயிற்று வேதங்களி லும் சைவ ஆகமங்களிலும் வற்புறுத்தப் பட்டபோதிலும் பொது மக்கள் சமயத் தில் இறை நிலை இன்றுள்ளது போலவே என்றும் ஒருசிலர் கருத்துவட்டத்தில் சமூன்று நின்றது. இப்புரட்சியின் தந்தை தாயுமானவராவார். மனத்தாலும் வாக்காலும் தடவிப்பார்த்தபோது தட்டுப்படாமல் நிற்கின்ற இறை இயல்பை, என்னின்னிச், சொல்லிச் சொல்லி ஓய்ந்தன சமயங்கள். சமய கோடிகள் பெருகவும்

எதிர் வழக்காடவும் பொருளாயமெந்த இறை என இறையியல்பைக் குறிப்பிடும் போது சமயகோடிகளையும் அவைகள் ஆடும் வழக்குகளையும் தாயுமானவர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. தனித்துவங்களை ஏற்றுக்கொள்பவனே சமரசம் கானும் தகுதியுடையவனுவான். சமயசமரசம், சமய தனித் தன்மைகளை அழிப்பதனால் வளராது என்பதும் தாயுமானவர் காட்டிய சமரச வழியாகும்.

இறை இயல்புகளைக் காட்டி வழக்காடுவோர் வழக்காடாதபடி இறையியல்புகளைக் காட்டிய தாயுமானவர், ‘அது கருத்திற் கிசைந்தது’ என்றும் கூறினார். நான் காட்டும் இவ்வியல்பு எல்லார் கருத்துக்கும் இசைந்ததாகும். கருத்து முரண்பாடு இந்திலையில் ஏற்பட வழியில்லையாகும். இவ்வித உயர்வுணர்வு பெற்றுக்கூக் கண்டனவெல்லாம் இறைவனின் மோன உருவாகவே காட்சிதரும் என்று கூறி முடிகின்றார்.

சமயத்தைச் சடங்குகளாகக் கருதிவாரும் நிலையினின்றும் வளர்ச்சி பெற்றுக் கூறும், அனுபூதி என்ற உயர்நிலைக்கு வந்தவர்கள் உலகில் மிகச் சிலர். அந்த அனுபூத நிலைக்கு அழைத்துக் கெல்வதே தாயுமானவர் நோக்காகும். இருளில் இடர்ப்படும் சைவர்க்குத் தாயுமானவர் ஓர் அகலாகக் கிடைத்திருக்கின்றார். அவ்வகவின் சிற்றெருளியிற் சென்று பேரொளியிற் கலந்தவர்கள் மிகப் பலராவார்.

ஆலயங்கள் என்ன ஆடறுக்கும் பலிபீடங்களா?

[உருவகக் கதை]

வி. சச்சிதானந்தன் (கணிதம் நிறையாண்டு)

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் சில இந்து ஆலயங்களில் முக்கியமாக வைரவர் ஆலயங்களில் ‘வேள்வி’ என்னும் பெயருடன் மிருகப் பலி நடைபெற்று வந்துள்ளது. இந்துக்கள் மாமிசம் சாப்பிட்டபின் ஆலயங்களுக்குச் செல்லக்கூடாது என்பது மரபாகும். அப்படியிருக்கச் சிலர் அறியாமை காரணமாகவே இவ்வாலயங்களில் மிருகங்களைக் கொலைசெய்து வந்தனர். பலரின் எதிர்ப்புக் காரணமாக இப்பலியிடும் வைபவம் அநேகமான ஆலயங்களில் முற்றுக நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

எனினும் ஒருசில பகுதிகளில் இவ் ‘வேள்வி’ இப்பொழுதும் நடைபெற்று வருவதை நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அண்மையில் நெல்லி நகரில் அமைந்துள்ள ஒரு ஆலயத்தில் இவ் வேள்வி’ நடைபெறுவதாகக் கேள்வியிற்ற நானும் அதைக் காணச் சென்றேன். நான் அங்கு சென்ற பொழுது ஒரு அழியக்டாவின் தலையை ஒருவர் முற்பறமாக வும், மற்றொருவர் அதன் பின்கால்களைப் பின்புறமாகவும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் அவ்விடம் நோக்கிவிரைந்தேன். பள்பளப்பான நீண்ட பெரிய கத்தியுடன் ‘யமதூதன்’ போல் ஒருவன் கடாவின் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஆம்! அவனை யமதூதன் என்றே சொல்லவேண்டும். அவன் தனது கையில் வைத்திருந்த கத்தியை மேலே உயர்த்தியதை மட்டுமே நான் கண்டேன். மறுகணம் அந்த அழிய பருத்த கடாவின் தலை ஒருபுறமாகவும், மறுபுறமாகவும் உடலும் கிடந்து துடித்தன. அது தன் வாயைத் திறந்து கத்தியது. ஆனால் ஓசையேதும் கேட்கவேயில்லை.

அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில கடாக்கள் வெட்டப்பட்டன எனக்கோதலை சுற்றியது. அதற்குமேலும் அங்கு

நிற்க விரும்பாது வீடு திரும்பினேன். என்னும் எனது மனதில் நிம்மதி ஏற்பட வில்லை. இப்படியும் ஒரு பலி ஆலயங்களில் செய்யப்பட வேண்டுமா? இதை ஆண்டவன் உண்மையில் விரும்புகிறான்? அப்படி இதை அவன் விரும்பினால் உண்மையில் அவன் ஆண்டவன்தான்? என்ன மனதில் கேள்விக்குறிகள் தோன்றிய வண்ணம் இருந்தன. அதன் பயனாக உருவான ஒரு உருவகக் கதையை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அரசினர் வைத்தியசாலையில் ஒரே பரப்பு. சைக்கிளில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த வேலன் ஒரு மோட்டார் வண்டியுடன் மோதியதன் விளைவாகப் பல த்த காயங்களுக்குள்ளாகி அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தான். விபத்தில் சிக்கி அதிக குருதியை இழந்த அவனுக்கு அவசரமாகக் குருதி கொடுக்கப்படவேண்டியிருந்தது. வேலனின் தந்தை தேவையான குருதியை மாரிடமாவது பெறுவதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பெண்கள் எப்போதும் அவசர புத்திக் காரரும், சுயநலவாதிகளும் என்பது அனைவரும் அறிந்த விடயமாகும். இல்லாவிட்டால் வேலனின் தாய் இந்திரா தன்மகன் உயிர்பிழைத்தால் மட்டும் போதும் என்ற என்னத்துடன் தங்கள் குலதெய்வமாகிய வைரவருக்கு வேள்வியின்போது ஒரு நல்ல ஆட்டுக்கடாவாகப் பலியிடுவதாக வேண்டியிருப்பாளா?

‘காகம் இருக்கப் பனம்பழம் விழுந்தது’ என்பதுபோல வேலனின் தந்தை கண்ணன், மகனுக்குத் தேவையான குருதியைக் கொடுப்பதற்கு ஏற்ற ஆளுடன் வந்து சேர்ந்தான். வேலனுக்குக் குருதி வழங்கப்பட்டதன் பயனாகப் படிப்படியாகச் சுகம் பெற்றுள். இந்திராவின் நினைவு

தான் வைரவருக்கு ஆட்டுக்கடா பலியிடு வதாக நேர்ந்ததாலேயே மகன் உயிர்பி மூழ்த்தான் என்று. ஆனால் மிருக பலியிடும் அந்த ஆலயம் என்னும் பெயர்கொண்ட கொலைக்களத்தை வைரவர் எட்டிக் கூடப் பார்ப்பதில்லை என்பது அவனுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது.

தன் நேர்த்திக் கட்டணப்பற்றிக் கணவனிடமும் இந்திரா சொல்லத் தவறவில்லை. சில நாட்களிற்கு முன்புதான் அவர்களின் ஆடு ஒரு அழிய கறுப்பு நிறத்தில் வெள்ளைப் புள்ளிகள் உடைய கடாக் குட்டியை ஈன்றிருந்தது. அது நல்லினத்தைச் சேர்ந்தது. அதையே வைரவரின் வேள்விக்கென வளர்ப்பதற்கு அவர்கள் முடிவு செய்தனர். அக்கடாக் குட்டிக்கும் ‘ராஜா’ வெனப் பெயர்க்குட்டி வளர்த்து வந்தனர். அதுவும் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியமாக வளர்ந்து வந்தது. தாயாரும் ராஜாவைக் கண்ணே இமைகாப்பது போல் காத்து வளர்த்து வந்தது. ராஜாவும் தன் தாயை விட்டு ஒரு கணமும் பிரிவிடில்லை.

‘ராஜா’வின் நண்பன் ‘ரைகர்’. ஆம் அது அவர்களின் வீட்டைக் காக்கும் நன்றியுள்ள மிருகம் மட்டுமன்றி வைரவரின் வாகனமுமன்றே! ராஜா இப்பொழுது நன்றாக வளர்ந்து விட்டது. பார்ப்பவர்கள் மனத்தைக் கொள்ளிகொண்டது. பலர் அதை வாங்குவதற்கு விலைபேசி வந்தனர். இந்திராவோ அது விற்பதற்கல்ல வைரவருக்கு நேர்ந்துவிட்டிருக்கிறோம் என அனுப்பிவிட்டாள்.

வைரவரின் வேள்விக்கு இன்னும் நான்கு தினங்கள் மட்டுமே இருந்தன. ராஜாவுக்கு அன்று நல்ல சாப்பாடுகள் வழங்கப்பட்டன. அவை ராஜாவின் தாயாட்டிற்கும் கிடைத்தன. இருவருக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி. ஆனால் பாவம் ராஜா விரைவில் தான் வைரவக் கோவிலில் பலியிடப்படப்போவதை அறிந்திருக்க நியாய மில்லைத்தான். தூக்குத்தண்டனை விதிக் கப்பட்டவர்களுக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னர் விரும்பிய

தைக் கொடுப்பதுபோலவே ராஜாவிற்கும் நல்லுணவுகள் வழங்கப்பட்டன. அது மட்டுமல்ல நன்றாகச் சாப்பிட்டு வேள்வியின்போது பலாது கண்களையும் ராஜா கவரவேண்டும் என்று இந்திரா நினைத்தாள்.

அன்று சனிக்கிழமை, காலை 5 மணி இருக்கும் ராஜாவிற்கு அழிய மாலைகள் இட்டு அலங்கரித்து மேளவாத்தியத்துடன் வைரவர் கோவிலை நோக்கிப் பலர் அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஆனால் தாய் ஆடு கட்டப்பட்டே இருந்தது. தன் மகனை தன்னிடமிருந்து பிரித்து எங்கோ அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் அறிந்த தாய் ஆடு கதறியமுது தன்னைக் கட்டியிருந்த கயிற்றை அறுகிக் குனைந்தது. வைரவர் அதற்கு ரைகரின் வடிவில் உதவினார். ஆம் ரைகர் அகீ கயிற்றை அறுத்தது. பின்னர் தாயாடும் ரைகரும் கோவிலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த ஊர்வலத்தை வேகமாகச் சென்றடைந்தன.

‘ராஜா’ வை மாலையுடனும் மேளதாள வாத்தியத்துடனும் கண்ட தாயாட்டிற்கு மகிழ்ச்சி ஸிடிபாடவில்லை. பாவம்! அது நினைத்தது தன் மகனிற்கு கல்யாணம் என்று. ஏனெனில் அது இரண்டொரு கல்யாண ஊர்வலங்களைக் கண்டிருந்தது. அதிலும் மாப்பிள்ளை மாலைய னிந்து நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த தைக் கண்டிருந்தது. எனவே தன் மகனுக்கும் கல்யாணம் செய்து வைப்பதற்கே இவ்வாறு அலங்கரித்து அழைத்துச் செல்கின்றனர் என நினைத்து அகமகிழ்ந்தது. தன் மருமகளைக் காணத் துடித்தது.

ஊர்வலம் வைரவர் ஆலயத்தை அடைந்தது. சில கல்யாணங்கள் கோவில் களிலேயே நடைபெறுவதாக ஆடு கேள் விப்பட்டிருந்தது. எனவே அது தான் முன்னர் நினைத்தது சரியென மேலும் திடப்படுத்திக் கொண்டது. ஆயினும் அங்கு அதைத்தவிர வேறு எந்தப் பெண் ஆட்டையும் அது காணவில்லை. தன் மகனுக்கு மணமகளாகப்போதும் பெண்ணைக்

காண்பதற்கு ஆவலாய்ச் சுற்றுமுற்றும் சென்று பார்த்தது. எந்தப் பென் ஆட்டையும் அது சந்திக்கவே இல்லை. ஆனால்... ஆலயத்தின் முன்புறமாக ஒரு கடாவை இருவர் இழுத்துப் பிடித்திருக்க மற்றொரு வர் கூரிய நீண்ட கத்தியினால் ஓங்கிவெட்டும் காட்சியைக் கண்டது. வெட்டப் பட்ட கடாவின் உடல் துடிதுடித்ததைக் கண்டு அதனால் சகிக்க முடியவில்லை.

ஐயகோ! இதற்குத்தான என் மகனையும் அழைத்து வந்தனர். வைரவா என் மகன் உனக்குப் பலியாகத்தான் வேண்டுமா? இல்லை என் மகனை உனக்குப் பலியாக்காதே; வேண்டுமானால் என்னை உனக்குப் பலியாக எடுத்துக்கொள். என்மகனை விட்டுவிடு எனப் புலம்பியது. ஆனால் இவற்றையெல்லாம் கேட்க வைரவர் அந்த ஆலயத்தில் இருந்தால் அல்லவா? அது அந்த ஆட்டிற்கு மட்டுமல்ல அங்கு குழுமி யிருந்த மானிட ஜென்மங்களுக்கும் தெரியாததொன்றுயிற்றே!

சில நிமிடங்களின் பின் எல்லோரும் ஒரு திசையை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆம் அங்கு ஆண்முகன் “ராஜா”வை கண்ணன்பிடித்து அழைத்து வந்து கொண்டிருந்தான். “ராஜா”வும் தனக்கு நிகழப்போவதை ஊகிக்க முடியாமல் கம்பீர நட்டபோட்டு வந்துகொண்டிருந்தது. அனைவரும் அதனுடைய அழ கிலும் கம்பீரநடையிலும் லயித்து நின்றனர். கோயிலின் முன்னர் ராஜாவை அழைத்து வந்த கண்ணன் அதன் நீண்டு வளைந்திருந்த கொம்புகள் இரண்டிலும் பிடித்து முன்புறமாகவும் வேரேருவன் ராஜாவின் பின் கால்களிரண்டையும் பிடித்துப் பின்புறமாகவும் இழுத்தனர். இதனைக் கண்ணுற்ற ரைகர் நடக்கப் போவதை முன்கூட்டியே அறிந்து ஊளையிடத் தொடங்கியது.

ஆழ்ந்த கவலையுடன் சிந்தனையிலீடு பட்டிருந்த தாயாடு ‘ரைகரின்’ குரல் கேட்டு அவ்விடத்தை நோக்கியது. தன் மகனை இருவர் ஏதிர்ஏதிரே பிடித்திமுக்க

ராட்சதன் போன்ற மற்றொருவன் கூரிய கத்தியொன்றை மேலேதாக்கி ஓங்கியதைக் கண்டது. தன்னையறியாமலே ஏறிட்டலறி யது. தாயின் அவற்ற் ஒவிகேட்ட ராஜா தன்பலம் முழுவதையும் சேர்த்துத் திமிறி யது. ஆனால் மறுகணம் கத்தி கழுத்தில் விழுந்தது: தனை ஒரு புறம் முன்டம் மறுபுறம் பூறம்.

இதையடுத்து ஓரே கலகலப்பு. மற்றொரு தலையும் உடலிலிருந்து வேரூக்கப் பட்டது. மேலும் கலகலப்பு உண்டானது. சிறிது நேரத்தில் நகர் காவலர் அங்கு விரைந்து நிலைமையை ஒருவாறு கட்டுப்படுத்தியதோடு ஒரு சிலரைக் கைது செய்தும் சென்றனர்.

என்ன விழிக்கிறீர்கள். என்ன நடந்த தென்று? சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

தாயின் அவற்ற் ஒவிகேட்டு ராஜா தன்பலம் முழுவதையும் சேர்த்து தன்னை விடுவிக்க இழுத்தது. அப்போது அது தான் நின்ற இடத்திலிருந்து பின்புறமாக சில அடி நகர்ந்தது: ஆனால் கத்தியை ஒங்கியவன் இதை எதிர்பார்க்காமையால் கத்தியால் வெட்டினான். அப்பேபாது ராஜாவை முன்புறமாக இழுத்துப் பிடித்திருந்த கண்ணனின் கழுத்தில் கத்தி விழுந்தது. அதனால் கண்ணனின் தலை ஒரு புறமும் முன்டம் மறுபுறமும் கிடந்து தடித்துடித்தது. தன் தந்தை வெட்டுண்டதைக் கண்ட வேலன் ஆத்திரத்தில் அறி விழுந்து வெட்டியவளையும் அதே கத்தியால் வெட்டினான் இதனால் வெட்டியவன் தலையும் அதே இடத்தில் உருண்டது.

ராஜாவும் தாயாரும் ரைகர் வழிகாட்டப் பக்கத்திலிருந்த காட்டினால் ஓடி மறைந்தன. ஆம் வைரவர் தான் அவைகளுக்கு உதவினார். தாயாடு முன்னர் கதறியழுதபோது வைரவர் அதே ஆலயத்தில் இல்லாது எங்கோ இருந்தபோதும் கூட அவருக்கு அதன் அழுகரல் கேட்டு விட்டது. எனவே அந்த ஆட்டிற்கு உதவும் பொருட்டு தான் விரும்பாத இடத்திற்கே

வந்து அந்த ஆட்டிற்கும் ராஜாவிற்கும் உதவி, சம்பந்தப்பட்டோன்றும் தண்டித்தார்.

என்ன இருந்தாலும் பாருங்கள் கடவுள்கள் கூடக் குற்றத்திற்குக் காரணமாக இருந்த பென் இந்திராவைத் தண்டிக்காமல் விட்டுவிட்டார். “அவளைப் போன்ற பெண்கள் இவ்வுலகில் இல்லாதிருந்தால் ஆண்களிடையே சண்டைகளும் நிகழ்மா. இப்படியான உயிர்ச்சேதங்களும் ஏற்படா. இதனால் பூமிக்கும் பாரம்கூடிவிடும்” என அவர் என்னியிருப்பாரோ? அல்லது “அவள் தன்கணவனை இழந்து

இப்பூயியில் பெரும் இன்னங்களை ஆட்டயட்டும்” என ஒருவேளை நினைத்திருந்தாரோ? அன்றி இக்கொடிய உலகில் வாழ்ந்து பல துண்பங்களை அனுபவிப்பதே அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட பெருந்தண்டினோயோ தெரியவில்லை.

எவை எப்படி இருப்பினும் இப்பொழுது இந்த வைரவர் கோவிலில் ‘வேள்வி’ என்னும் கொடிய பளியீட்டுவிழா நடைபெறுவது இல்லை. இப்போது இவ்வாலயம் புதுமெருகுடன் திகழ்கிறது. ஆம் இங்கு இப்பொழுது வைரவர் குடியமர்ந்து விட்டார்.

வணக்கம்

தியானம்

ந. லோகேஸ்வரன், வின்குளம் — விடுகை வருடம் 1972 - (73)

மனிதன்னும் மனமானது கரைப்புரண்டு ஓடும் காட்டாற்று வெள்ளத்தைப் போன்றது. ஒரு தேசத்தை வளப்படுத்தும் என்னற்ற மூலவளங்களை ஆறுகள் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஆற்றிலே அதன் ஆக்கஸ்டர்வமான சக்தி கண்ணுக்குப் புலப்படாது மறைந்துகிடக்கின்றது. ஆற்று நீரை சமுத்திரத்தில் சேரவிட்டால் அதன் சக்தி எல்லாம் வீணை விரயமாகி விடும். ஆற்றின் வளத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டுமாயின் அதன் ஓட்டத்தை அணிகள் மூலம் தடுத்து வாய்க்கால்கள் மூலம் வயல்களுக்குச் செலுத்தவேண்டும். இதுபோன்றே மனத்தின் சக்தியும் புதைந்து மறைந்துகிடக்கின்றது. அதே நேரத்தில் மனம் என்னும் ஆறும் இப்போவி உலகத்தினால் பல திசைகளினும் இழுக்கப்பட்டு வீணை விரயமாகின்றது. மனத்தின் சக்தியை வெளிப்படுத்தி மானிடனின் சமாதானத்திற்கும், கந்

தோஷத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டுமாயின் மனத்தின் இச்சையானது கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். மனத்தின் சக்தியைத் தன் வழியே செல்லவிடாது கட்டுப்படுத்தும் நுட்பமே தியானமாகும்.

சிந்தணைகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அலிமோதிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ ஆன்மாவும் அதே அளவு அலிமோதிக் கொண்டிருக்கின்றது. எவ்வாறு நெருப்பும் சூடும் ஒன்றேடொன்று இரண்டறக்கலந்து நிற்கின்றதோ அதுபோன்றே மனமும் அதன் இச்சைவழிச் செல்லக் கூடும் கலந்திருக்கின்றது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குக்கூட மனம் நிலையாக இருக்கமாட்டாது. மனம் நிலையில்லாது அலிந்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் ஜம்புலங்களினால் அதன் வெளி உலகி விருந்து வரும் தூண்டல்கள் எக்கணமும் மனத்தின் அமைதியை குலைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இவை எரியும்

நெருப்பிற்கு என்னைய் வார்ப்பதுபோல் நிலையில்லாது அலைந்து கொண்டிருக்கும் மனத்தை மேலும் சஞ்சலப்படுத்துகின் றது. இதனால்ருள் மனத்தை நாகத் தினால் கடியுண்டதும், போதையில் உள்ளதுமான குரங்கிற்கு ஒப்பிடுகிறார்கள்.

மனிதன் சிந்தனைகளைப் படைக்கின் றுன். சிந்தனை மனிதனைப் படைக்கின் றது. சிந்தனைகளால் மனிதனை ஆக்கவோ அழிக்கவோ முடியும். தூய்மையான சிந்தனைகள் மனிதனைத் தெய்வீக புருஷங்குகின்றன. தூய்மையற்ற சிந்தனைகள் ஒருவனை ஆழ்ந்த இருஞ்குள் மூழ்கடித்துவிடுகின்றன. எனவே ஒரு மனிதனை வழிநடத்துவதில் அவனது சிந்தனைகளே கடிவாளம்போல் செயல்படுகின்றன.

தியானத்தின் நோக்கம் சிந்தனைகளை மெய்ப் பொருளாகிய இறைவன்பால் திசை திருப்புவதாகும். தியானம் என்பது மனத்தின் சக்தியை காட்டாற்று வெள்ளம்போல் ஓடவிடாது, கட்டுப் படுத்த, மனிதன் தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கும் சாந்தி, சமாதானம். சந்தோஷம் ஆகியவைகளை ஏற்படுத்த பயிற்று விக்கும் ஒருபடி முறையாகும்.

எனவே தியானம் என்பது சவர்க்க லோகத்திற்குச் செல்லும் இராசவீதியாகவும், இப்போவி உலக பந்தங்களில் கட்டுண்டு அல்லல் உற்று இருப்போர்க்கு ஒரு நிச்சயமான நிவாரணியாகவும், பல திசைகளிலும் தாறுமாரூக்கச் சிதைவுற்றிருக்கும் சிந்தனையைச் சீராக்கிக் கட்டி எழுப்பி ஒரு முகப்படுத்தும் ஒன்டதமாகவும் செயற்படுகின்றது. மேலும் எல்லையற்ற அவா, கவலை ஆகிய வற்றிற ஓர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் வேதிய மருந்து தியானமாகும். மனிதத் தன்மை அற்றவனுக்கு மனிதத் தன்மையைக் கொடுக்கும் ஓர் தெய்வீக அமிர்தமாகவும் தியானத்தைக் கொள்ளலாம். நாம் வாழும் இவ்வுலகை சவர்க்க பூமியுடன் இணைக்கும் ஓர் ஏணியாகத் தியானம் அமைந்துள்ளது. தியானம்

தான் ஒருவனை அறியாமை என்னும் கரும். இருளிலிருந்து அறிவு என்னும் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டுவரும் ஒரேயொரு வழியாகும்.

தியானம் இருவகைப்படும். அவை,

1. செபத்தியானம்

2. நிர்குண அல்லது நிராகிகார தியானம் ஆரம்ப நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு ஜெப சகித தியானமே உகந்தது.

ஜெப சகித தியானம் :

உங்களது இஷ்ட தெய்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அது சிவமாக, இராமாக, கிருஷ்ணாக, அரியாக, தேவியாக அல்லது கணேசனாக இருக்கவாம். எல்லாம் சர்வேஸ்வரராகிய இறைவனின் திருவருவங்களையே குறிக்கும். ஒருவனுகிய இறைவனே பல பெயர் களாலும் உருவங்களாலும் வணங்கப் படுகின்றன. உங்கள் இஷ்ட தெய்வத் தின் திரு உருவின் முன் அமருங்கள். திறந்த கண்களுடன் சிந்தனையை உருவத்தின்பால் ஒருமுகப்படுத்துங்கள். மனத்தை உருவின் அடியிருந்து முடிவரையும் சமூல விடுங்கள். அதே நேரத்தில் இறைவனின் அனந்த சக்தி, சர்வவியாபகத்துவம், சர்வ வல்லமைபற்றியும் இறைவனின் விஞேத ஸீலைகளைப் பற்றியும் சிந்தியுங்கள் பின்னர் மெதுவாகக் கண்களை முடிக்கொண்டு இதயத்தில் அல்லது இரு கண்புருவங்களுக்கு இடையில் அவ்வுருவத்தை திருட்டிக்க முயலுங்கள் இவ்வாறு திருஉருவை சொருபம் அல்லாது மூடிய கண்களுடன் தியானிக்கக் கூடிய படியை அடையும்வரை மேற்கூறிய முறையை பின்பற்றுங்கள். 15 நிமிடங்கட்கு ஆரம்பித்து நேரத்தை சிறிது சிறிதாக அதிகரியுங்கள்.

நிர்குண தியானம் :-

இங்கு சாதகன் தியானிப்பதற்கு சொருபங்களில் தங்கியிருக்கமாட்டான். ஒருவித சொருபமும் இல்லாது ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவனுகிய எம்பெருமா-

கீனத் தியானிக்கின்றுன். அவன் உப நிடதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ‘சத்தியம் ஜனம் ஆனந்தப் பிரமம்’^{१०}, “அகம் பிரமாத்மம்”^{११}, போன்ற மகாவாக்கியங்கள் மூலம் தியானிக்கின்றுன். இவ்வகைத் தியானம் உயர்ந்த நிலையிலுள்ள சாதுக் களுக்கே உரியது. இது ஆரம்பஸ்தர்களால் பின்பற்றப்படக் கூடியதல்ல.

இவ்விரு வகைத் தியானங்களுக்கும் இடைப்பட்ட பல நிலைகள் உள். இவ்வகைத் தியானத்தில் சாதகன் ஒம்; சிவோகம்; சச்சிதானந்த ஸ்ரூபம்; போன்ற நிர்குண மந்திரங்களை செபிப்பதன் மூலம் தியானிக்கின்றுன்.

வேதாந்த தியானம் :

வேதாந்த தியானத்தில் இருபடி முறைகள் உண்டு. இங்கு சாதகன் தனது உணர்வை இறைவனுடையதாக்கி தியானத்தில் பின்வருமாறு உணர்கின்றுன், “எல்லா ஓளிகளிலும் தானும் ஓர் ஓளியாக இருக்கின்றேன். சகல பிரபஞ்சங்களும் என்னைச் சுற்றி சமுன்றுகொண்டே இருக்கின்றன. என்னிலே தங்கி இருக்கின்றன. என்னுலேயே அழிக்கப்படுகின்றன. நாமே எங்கும் வியாபித்துள்ளவன். நாமே சர்வ வல்லமை உள்ளவன். நாமே அறி வுள்ள இறப்பற்ற உயிரியாவேன்”^{१२}. இவ்வாறு நான் என்ற அகந்தை படிப்படியாக விடப்பட்டு சர்வ வல்லமை வாய்ந்த இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கின்றுன். ராஜ யோக தியானம் :-

இது ராஜ யோகிகளால் பின்பற்றப்படுகிறது.

குண்டலினி யோக தியானம் :

இம்முறையில் சாதகன் தனது உடம்பிலுள்ள ஆறு மையங்களாகிய ஆதார சக்கரங்கள் அல்லது ஆதாரக் கமலங்கள் மூலம் தியானிக்கின்றுன். இதில் தேவியின் சக்திகள் அமர்ந்து சாதகனுக்கு சித்தி கள் பெற தியானமூலம் மூலாதாரத்தில் உறங்கிக் கிடைக்கும் குண்டலினி சக்தியை

விழிப்புறச் செய்து சூக்கும் நாடி வழியாக ஏனைய ஆதாரக் கமலங்கள்மூலம் செலுத்த வேண்டும். அச்சக்தியை இறுதியில் சிரசில் இருக்கும் 1008 இதழ் கமலத்தில் செலுத்தி அடைதற்கரிய சமாதி நிலையை அடைய வேண்டும்.

தந்திர காளித்திர தியானம் :-

இங்கு ஸ்ரீ சக்கர யந்திரத்தை தியானம் செய்கின்றுன். ஆரம்பத்தில் யந்தி ரங்களினதும் தந்திரங்களினதும் மறை பொருள்களில் தியானம் செய்கின்றுன். பின்னர் தேவியை தனது இருதயத்தாமரையில் இருத்தி தனது உணர்வை சர்வவோக நாயகியான பராசக்தியின்பாற் பெறுகின்றுன்.

கர்ம யோக தியானம் :-

தியானிப்பவன் இங்கு ஒவ்வொரு செய்கையிலும் தெய்வீகத்தை உணர்கின்றுன். அவனது ஒவ்வொரு செயலும் தியானத்தின்பாற் செய்யப்பட்டதாகும். அவன் நாராயணராய் (உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும், ஒவ்வொரு உயிரும் இறைவனின் பிரத்தியடசம்); நிமித்தபவ (நான் இறைவனின் ஓர் கருவியாவேன்) நாராயண அர்ப்பணம் அஸ்தது (நான் செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கின்றேன்) என்னும் மூன்று முறையை பின்பற்றுகின்றுன். நான் உன்னுடையவன், எல்லாம் உன்னுடையவை சகலதும் அவன் திருவெண்ணப்படியே நிறைவேறுகின்றன. இவ்வாறு அவன் தன்னைப் பீடித்துள்ள மலபந்தங்களி விருந்து தன்னை விடுத்துக் கொள்கின்றுன், தியானத்திற்கு மனத்தை பழக்கும் முறை :-

1. சூரியனின் ஜோதி, சந்திரனின் தண்ணேளி, விண்மீன்களின் ஆழங்கு, மகத் துவம் முடிவில்லா வான் ஆகியவற்றை கற்பனை செய்யவேண்டும்,
2. பூக்களால் நிரம்பியுள்ள ஒரு பூந் தோட்டத்தை கற்பனை செய்யுக்கள். நான்கு மூலைகளிலும் மல்விகை, ரேஷா சண்பகம், தாழை ஆகிய மலர்கள்

உள்ளன. என்னைச் சிந்தனைகளை ஓர் மூலையிலிருந்து மறுமூலைக்கு சுழி விடுவ்கள். முதலில் மல்விகையின் வெண்மையிலும், மென்மையிலும் நறு மணத்திலும் லயிக்க விட்டு மெதுவே ஞோக்கி மனதை திருப்புங்கள் இவ்வாறு சிறிது சிறிது நேரங்களுக்கு மனதை மாறி மாறி பூக்களில் லயிக்கச் செய்யுங்கள்.

3. சமுத்திரத்தின் விஸ்தாரத்தை தியானியுங்கள். அலைகளையும் அவை ஏற்படுத்தும் வென் நூரைகளையும் கற்பனை செய்யுங்கள். உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிரும் அலைகள் என்றும் இறைவனே சமுத்திரம் என்பதையும் உணருங்கள்.
4. அறையில் அமைதியாக கணக்கை முடிக்கொண்டு உட்காருங்கள். மனத் தினில் ; வழமையாகச் செல்லும் ஆலயத்திற்குச் செல்லவும். நடந்து சென்று கோயிலை அடைந்து, மனியை அடித்து, விக்கிரகத்தின் முன் பிரார்த்தித்து, கர்ப்பூர ஆராத்தி செய்து, இறைவனை உள்ளூம் உருகப்பாடி திரும்பவும் வீட்டிற்குவரவும். இவையாவும் மனத்தினால் செய்யப்படவேண்டும்.

மேற்கூறிய பயிற்சிகள் மனத்தை தியானத்திற்கு ஏற்றதாக பண்படுத்தும் தியானத்திற்காக தனியாக ஒரு அறையை ஒதுக்கிக் கொள்ளுங்கள். இவ் அறைக்குள் ஸ்நானம் செய்யாமலோ அன்றி கைகால் கழுவாமலோ உள்ளே செல்லக் கூடாது. இவ் அறைக்குள் கூந்த தூபமேற்றுக.

தியானத்திற்கு உகந்தநேரம் காலை 4 மணி — 6 மணிக்கும் இடைப்பட்ட பிரம்ம முகூர்த்தமாகும். இவ்வேளை தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் தவற விடப்பட்டால் காலை 6 மணி — 7 மணி வரை உள்ள நேரத்தை உபயோகிக்கலாம். தியானம் செய்யுமன் நீராடுதல் நன்மை பயத்காது. நீராடுவதனால் புவனங்கள் விழிப்புற்று பல வழிகளிலும் ஒடு

ஆரம்பிக்கும். தியானத்தின்போது நிமிர்ந்து யோக நிலையில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் உடம்பை விறைப்பாக வைத்திருக்கவேண்டும். கைவிரல்களால் சின் முத்திரை செய்யலாம். ஒருக்காலும் மனதுடன் மல்யுத்தம் புரிய வேண்டாம். மனதில் தோன்றும் மாறுபட்ட சிந்தனைகளை பலவந்தப்படுத்தி வெளியேற்ற வேண்டாம். தியானத்தி விருக்கும் போது எவராவது இடைஞ்சல் தந்து தியானம் குழப்பப்பட்டால் அவர் மீது கோபம் கொள்ளக்கூடாது. தடைகள் உங்களது இச்சாசக்தியையும் ஸஹன சக்தியையும் பலப்படுத்த இறைவனால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் ஆகும். எனவே பொறுமையாக அவைகளை எதிர்நோக்குங்கள்.

மனதை இவ் உலகச் சிந்தனைகளிலிருந்து விடுவியுங்கள். சில வேளைகளில் மனம் கட்டுப்படுத்த முடியாத பல சிந்தனைகளால் நிரம்பி வழியும். இவ்வேளைகளில் சஞ்சலம் கொள்ளாதீர்கள் இவைகளை அலட்சியப்படுத்துக்கள், அவைகள் தாமாகவே மறைந்துவிடும். துன் மார்க்க சிந்தனைகள் மனதில் தோன்றினால் பலாத்காரமுலம் அவைகளை வெளியேற்றுது; தெய்வீக சிந்தனைகளினால் அதனைப் பிரதியீடு செய்யுங்கள். சில மாதங்களுக்கு தங்குதடையின்றி தியானம் செவ்வனே நடைபெறும். ஆனால் திடீரென தியானத்திற்கு உகந்த மனோநிலை, சூழல், நேரம் ஆதியன இல்லாதிருப்பதுபோல் தோன்றும். இதுபக்தர்களுக்கு ஏற்படும் ஒரு பொதுவானதடையாகும். அவ்வேளைகளில் தெய்வீகசம்பந்தமான புத்தகங்களை வாசிக்கலாம். இப்படிச் செய்கையில் ஏற்பட்ட தடைகள் வந்த வழியே மறைந்துவிடும். பொறுமையும் விடாமுயற்சியும் இருந்தால் எதிருமே வெற்றி கொள்ளலாம்.

தியானத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது சிலர் ஒலிகளை கேட்கலாம், சிலர் ஒளிப்பிளம்புகளை காணலாம். இவைகளை உடனுக்குடன் மறந்துவிட வேண்டும். இன்றேச் செவ்களின்பால் மனம் கவரப்பட-

டால் இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் வழி யிலிருந்து மாற்றிவிடும். தியானத்தின் போது சிலருக்கு நடுக்கமும் ஏற்படும்.

நீங்கள் உற்சாகமாக இருந்தால், விவரிக்க முடியாத சாந்தியும் அமைதியும் உங்களிடம் குடியிருந்தால். ஏகாந்தத்தையும் தனிமையையும் நீங்கள் நாடினால் வீணபிதற்றல்களில் ஈடுபாதாது இருமீர்கள் ஆனால் உங்களைப்பற்றி அவதாறு பேசுபவர்களை அலட்சியப்படுத்தி அவர்களின் நலனுக்காக இறைவனை பிரார்த்திப்பிராகில், ஏனைய உயிரினங்கள் படும் அவஸ்தை, உங்களின் தேவைகள் நாளுக்கு நாள் சருங்கிக்கொண்டு வருமாகும், நீங்கள் தியானத்தில் பல படிகளை கடந்து விட்டார்கள்.

தற்காலத்தில் மனிதன்று உடல் உளச்கத்திகள் பலவழிகளிலும் வீணை விரயம் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வேளையில் அவன்று மனதையும், ஆன்மாவையும் புத்துயிர்கொடுத்து உயிர்ப்பிக்க தியானம் மிகமிக அத்தியாவசியமாகும். தினமும் குறைந்த பட்சம் அரைமணி நேரமாவது தியானம் செய்யும் ஒருவனை இரத்த அழக்கம் போன்ற பயங்கர நோய்கள் நெருக்கவே அஞ்சம், தியானம் ஒருவனுக்கு தற்போதைக்கு சந்தோஷத்தையும் சாந்தியையும் அருளுவதுடன் பிற்காலத்திற்கு முத்தியையும் மோட்சத்தையும் அருளும். எனவே இன்றே இப்போதே எல்லோரும் தியானத்தில் ஈடுபடுங்கள். அப்படியாகின் நீங்கள் சாந்தி, பேரின்பம் சிரஞ்சிவித்துவம் ஆகிய வற்றினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவீர்கள்.

தினமும் தியானம் செய்தால் உங்களிடம் இலைமறைகாய்போல் மறைந்து கிடக்கும் ஆதமீகப் பசி தட்டினமுப்பப் படுகிறது. எனவே யதாக்கிரமமாக, பருசுத்தமாக, சரியாக தியானித்து இறைவனின் பெருமைகளை உணருங்கள்.

தியானத்தின் மூலம் உங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் தெய்வீகத்தன்மையை உணருங்கள், உற்று நோக்குங்கள், புலன்களை அடக்குங்கள் உணர்வகள் ஓடிச் சென்று கொண்டிருக்கும் பாதையை மூடுகின்கள். சிந்தனையை நிலைப்படுத்துங்கள், உள்ளக் கிளர்ச்சிகளைச் சாந்தப்படுத்துங்கள், உங்கள் இருதயத்தில் உட்புகுங்கள் நன்கு ஆழ்ந்து உங்களில் ஆழ்ந்து மறைந்து கிடக்கும் ஞானச் சுரங்கத்தை வெளிப்படுத்துங்கள் அப்போதுதான் நீங்கள் அழிவில்லாத சாந்தியையும் நித்திய பேரின் பத்தையும் பெறுவீர்கள். இதுதான் உண்மையான பாதை. இதுதான் தெய்வீகவாழ்வு. இனியும் அறப இன்பந்தரும் இந்த மாய உலகின் ஜாலக் காட்சிகளில் மனதைப் பறிகொடுக்காதீர்கள். எல்லாமே மாயை. இவ்வுலகை நம்பாதீர்கள் எல்லாமே போவி. எல்லாமே அழிவளவை மாய உலகிலிருந்து விடுபடுங்கள், இப்போதிருந்தே முன்னேக்கி, உண்மைப் பொருளாகிய இறைவனை நோக்கி வீறு நடைபோடுங்கள், சம்சாரம் என்னும் சமுத்திரத்தை தியானம் என்னும் ஓடம் மூலம் கடந்து அழிவின்மை இறப்பின்மையாகிய அக்கரையை அடையுங்கள்.

அரி ஓம் தச் சத

எல்லாமாகிய சிவன்

ஏ. சாம்பசிவமுர்த்தி கணிதநெறி — I

1 சித்தி விநாயகனை — நம் சித்தத்தில் ஏற்றிக் கொண்டால் சித்திகள் எய்திடுமே — நம் சிந்தை தெளிவுறுமே.	6 மாயத் தலைவனையே — நாம் மனதில் நினைத்திருந்தால் தீய யும் போடுமே — நாம் திண்மை உறுவோமே.
2 சிற்றம் பலத்தானை — நம் சிந்தையில் வைத்திருந்தால் முற்றும் கிடைத்திடுமே — நம் முன்வினை தீர்ந்திடுமே.	7 தூர்க்கை யவளினையே — நாம் துதித் திருந்து விட்டால் வர்க்கிப் பயமதுவே — நீங்கி வாழ்ந்திங் கிருப்போமே.
3 சத்தி உண்மையவனை — நாம் சற்றே நினைத்திருந்தால் சக்தி கிடைத்திடுமே — நம் சஞ்சலம் தீர்ந்திடுமே.	8 செவ்வியன் இலக்குமியை — எம் சித்தத்துள் வைத்திருந்தால் வெல்லற்கரிய பணமே — கிடைத்து வெற்றிகள் பெறுவோமே.
4 வெற்றி வடிவேலன் — அவன் வீரம் நினைத்திருந்தால் சற்றிப் பகை போகுமே — நாம் சற்றமாய் வாழ்வோமே.	9 கல்வித் தெய்வமதை — எம் கருத்துள் இருந்து விட்டால் அல்லல் அகன்றிடுமே — எம் அறிவும் ஓங்கிடுமே.
5 படைப்புத் தலைவனையே — நாம் பக்தி செய்திருந்தால் கிடைப்பது கிடைத்திடுமே — நல்ல கெட்டித் தனத்துடனே.	10 செந்தமிழ்த் தாயினையே — நாம் என்றும் நினைத்திருந்தால் வந்தனை வாழ்த்துக்களே — என்றும் வந்திடும் தமிழினிலே.
11 சைவ விளக்கினையே — நம் சித்தத்தில் ஏற்றிவைத்தால் மெய் அறிவுடனே — நாம் மேன்மையாய் வாழ்வோமே.	

கண்காள் காண்மின்களோ ?

சிவ திரு. வர்ணாகுலசிங்கம்

துண்கலைகள் - இசை இறுதியாண்டு

இறைவனின் இன்னரூளால் எங்கே
பார்த்தாலும் இயற்கை அன்னை புன்னகை
யுடன் பூத்துக் குலுங்குகின்றாள், அழு
கென்றால் யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள்.
கண்டவுடன் கண்ணிற்குக் குளிர்மையான
காட்சிகள், பார்த்தவுடன் பரவசப் படுத்

தும் பசந்துளிர்போன்ற வர்ஷங்கள்.
எங்கே பார்த்தாலும் பசுமையாகவே
காட்சியளிக்கும் பசுமையாகத்தான் இல்
லாவிட்டாலும், வரட்சியாகத்தானிருந்தா
லும், அழுகுதான் இல்லாவிட்டாலும்,
அவைகளையல்லாம் அழுகுபடுத்திக் குளிர்

ஸமீப படுத்திச் சித்திரமாகக் காட்டுகின்றது, நாம் அணிகின்ற (Cooling Glass) கூலிங்கிளாஸ். இது ஒர் விசித்திரக் கண்ணுடியாகும். இச்கண்ணுடிகள் தான் எத் தனை விதமான வர்ணங்களையுடையன கண்ணுடியை அணிந்து கொண்டு பார்க்கும் பொழுது அழிகில்லாதனவெல்லாம் அழ காகத்தான் தெரியும். அதுமட்டுமா? கண்ணழுகு சிறந்துவிடும் : காண்பதெல்லாம் அழகாகும். பொன்மயமாய்க் காட்டி நிற்கும், கோதை மிக ஊட்டி நிற்கும். புன்னகையே போட்டியிடும் பூதலமே ஆடிவிடும், நன்மைகள்தான் நலிந்துவிடும். நல்லாசை பெருகிவிடும், நாகரீகம் வளர்ந்து விடும், பார்ப்பவலரோ வசப்படுவர், பாவம் புண்ணிய மறியார், கண்ணுடி வசப்பட்டுக் காதவினால் மனம்வாடிப் பொன்னன நேரமெல்லாம் மண்ணுக்கி மண்டியிட்டு, கண்ணுட்டி எனப்பேசி, கைகுலுக்கி மகிழ் ந்து விட்டு, கண்ணுடி கழுந்துவுடன் காலையல்லக் கோளை நீதான், கண்ணியல்லக் காளி நீதான், அழகெங்கே போயிற்று; அருவருத்த கோலமய்யா, இப்படித்தான் இருக்குமென்று எள்ளாவும் நினைக்கவில்லை. ஏழிலுருவம் எங்கேயோ? ஏனே தடுமாறு கிணறுய: எடுத்தியம்பு என்மனமே. இப்படிக் கண்ணுடியைக் கண்ணுடியாற் பார்த்து ஏமாருகின்றது உலகம். கண்ணுடியைக் கழற்றிவிட்டால் கட்டமுகு மறைந்துவிடும், கருணையோ கண்ணில் இல்லை, அகங்காரம் மகாரம் அத்தனையும் அங்கேதான். அன்புருவம் போவிருந்த அதன் முகமோ கோரமய்யா. யாரிடம் தான் சொல்லியென்ன, எவரிடந்தான் அழுதுமென்ன, காண்பதெல்லாம் நிலையில்லை, கருத்தினுக்கோ உவந்ததில்லை, காற்றேரூடு காற்றுகப் பறந்து விடும் காட்சியெல்லாம். துளியளவும் இன்பமில்லைத் துயரந்தான் அதிகமய்யா, தூய்மையாக இருந்துவிட்டால் தூய்க்கம் நிலைக்குமய்யா, பெரியோர்கள் கண்டதய்யா, பேணித் தான் பாருமய்யா, நிலையாகக் கண்ணுடிப் பார்த்திடலே நியாயமய்யா, அன்பதனைக் கண்ணுடி அகங்குளிரப் பாருமய்யா, அனைவளவுந் துன்பமில்லை, அன்பர்கள்தான்

கண்ட உண்மை, பெரியோர்கள் போற்றி என்றும் பேணி வளர்த்த உண்மை.

சைவ உலகில் தோன்றிய மெய்யன் பர்களே! தாழ்மையுடன் வேண்டுகிறேன். நிலையான உண்மைதனைக் கண்ணுடிப் பார்த்திடுவீர். இதனையே,

“கண்காள் காண்பின்களோ கடல்”

நஞ்சுகண்ட கண்டன் தன்னை என்தோள் விசி நின்றும் பிரான்தன்னை” என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தீர முடன் அழைக்கின்றார். கண்ணிருந்தும் குருடராக வாழுதல் மனிதப் பண்புக்குப் பொருத்தமில்லை. “பட்ட கட்டடையில் பகற்குருடன் போகின்றன” என்று பல பக்கில் சென்ற அருணந்தி சிவாச்சாரி யாரை மறைஞான சம்பந்தர் ஆட்கொண்டார். இதன் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த சுப்ரமணிய பாரதியார் “ஓளி படைத்த கண்ணினுய் வாவாவா” என்று எல்லோரையும் தட்டி எழுப்பினார். இறைவன் நமக்குக்கொடுத்த கண்ணை நாம் அவமே இழக்காது அருவருத்த காட்சிகளை அகற்றி, என்றும் அழியாத இனபந்தரக்கூடிய காட்சியினைக் காணவேண்டும். இக்காட்சிகளில் இனபமடைந்த பெரியோர்களின் வழிகளைத் தேடி நாடிச் செல்வோமாயின் மனிதப் பிறவியின் பயனை அடைந்தவர்களாவோம். கண்காளல் காண்டற்கரிய அரும் பெரும் காட்சியினைக் கண்ட அருணகிரிநாத சுவாமிகள் கந்தர் அலங்காரத்தில்

“மாலோன் மருகனை மன்றுடி மெந்தனை வானவர்க்கு மேலான தேவனை மெய்ஞான தெய்வத்தை மேதினியில் சேலார் வயற்பொழிற் சேங்கோட்டனைச் சென்று கண்டுதோழ நாலாபிரங்கன் படைத்திலனே அந்த நான்முகனே”

என்று கைலாசபதி தந்த குமரனில் அழகை வர்ணிக்கின்றார்.

எல்லையில்லாத தில்லையிலே திரு நடனம் செய்கின்ற நடராஜப் பெருமாளின் திருநடனத்தைக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி

சுவாமிகளின் நிலையை உலகறிய எடுத்தியம்புகளினரும் சேக்கிமூர் சுவாமிகள்;

“தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய்

உந்தன் திருநடனம் கும்பிடப்பெற்று
கண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாளிதா பின்ப மாமென்று
கண்ணில் ஆனந்த அருவிந்தி சொரியக்
கைமலர் உச்சிமேற் குவித்து
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்”

இறைவனின் திருவடியைக் கண்ட அப்பர் சுவாமிகள்

“இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமுங்
காணப் பெற்றுவ
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே
இந்த மானிலத்தே”

என்று பாடுகின்றார்.

கலைவாணியின் பேரழகைக் கண்டு
களித்த குமரகுருபர் சுவாமிகள்

“வின்கண்ட தெய்வம் பல்கோடியுண்
டேனும் விளம்பில் உன் பாற்
கண்கண்ட தெய்வம் உள்தோ
சுகல கலாவல்லியே”

என்று தான் கண்ட காட்சியை உலகோர்
காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றார்.

கடம்பவனம் என்று சொல்லப்படு
கின்ற திருவாலவாயிலே அபிராமி பட்டர்
தான் கண்ட காட்சியினே

“கண் களிக்கும்படி கண்டுகொண்டேன்
கடம்பாடவியில்
பள்ளகளிக்கும் குரல் விணையும்
கையும் பயோதரமும்
மன்களிக்கும் பச்சை வன்னைமாகி
மதங்கர் குலப்
பெள்களிற் தோன்றிய எம்பெரு
மாட்டிதன் பேரழகே”

என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

உலகத்திலே உள்ள சிவராசிகள் அத்
தலைக்கும் சிவாதாரம் கண்ணே. கண்
ணில்லாவிட்டால் எந்தச் சிவராசியும் எக்
காரியந்தையும் செய்யமுடியாது. கண்

தொழிற்பாடா விட்டால் மற்றும் உறுப்புக்கள் தொழிற்பாடற்ற நிலையை அடைகின்றன,

மெய்ஞ்ஞானிகள் கண்களை மூடி மென்னியாகி உடம்பினிற்குள் கோ உறுபொருள் காண்பார். “கண்ணுதலாலய நோக்குங்கண்களே கண்கள்” என்கின்றார் சேக்கிமூர் சுவாமிகள். “இரு கண்ணிருக்கும் போதே விண்ணுயர் கோபுரம் காண வேண்டாமோ” என்று ஆண்டவனின் தாண்டவத்தைக் காணத்துடிகின்றார் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார். கண்ணின் சிறப்பினை உணர்த்தும் பொருட்டே திருக்காளத்தியில் இறைவன் தன் கண்ணில் இருந்து உதிரம் ஒழுகச் செய்தார். நீண்ட பிறவிகளில் ஈட்டிய புண்ணிய அன்பினால் ஊற்றெடுத்து ஆழியாகி, மெய்ஞ்ஞான அலைமோத ஆனந்தத்துடன் தனது கண்ணினை அம்பினால் குத்தி எடுத்து இறைவன் கண்ணில் அப்பினார் திண்ணனார். கண்ணின் பெருமையையும் கண்ணப்பனின் திறமையையும் உலகுக்குக்காட்ட கண்ணப்பன்” என்று திருக்காளத்தி அப்பரே பட்டம் குட்டினார். இக்காட்சியினை எண்ணி எண்ணி

“கண்ணப்பன் ஒப்பதோர்

அன்பின்மை கண்டாபின்
என் அப்பன் என் ஒப்பில் என்னையும்
ஆட்டகாண்டருளி”

என்று கரைந்து அழுகின்றார் மணிவாசகர்.

ஆயிரத்தெட்டுத் தாமரை மலரால் சிவனை அர்ச்சித் த விஷ்ணுமூர்த்தியின் சிறப்பினை நாம் அறியத் திருவளங்கொண்டு ஒரு மலரை மறைந்தருளினார் கைலாசபதி. இதை உணர்ந்த விஷ்ணுமூர்த்தி தன் தாமரைக் கண்ணையே அந்துடன் சிவனுக்கு அர்ச்சனை செய்து கண்ணன் என்ற நாமத்தைப் பெற்றார்.

மனத்தை அல்லல் படுத்தும் புறக் காட்சிகளில் அலைமோதி அறத்தைச் சிறைக் கும் கூட்டத்தினரைக் கண்ட திருமூர்தி

“ புறத்தில் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற
மூடர்காள்

அகத்தில் கண்கொண்டு காண்பதே
ஆண்தம் * ”

என்று வழிகாட்டியுள்ளார்.

இதுமட்டுமா? ஆசைவசப்பட்டு அழிவையும் துன்பத்தையும் தோடி அலைந்து திரியும் கூட்டத்தினருடன் வாழும் மாந்த ரைப் பார்த்து “ குருடும் குருடும் குருடாட்டமாடிக் குருடும் குருடும் சூழிவிழு மாபோல் ” என்று மிகவும் பரிதாபத்துடன் உண்மையை உரைக்கின்றார்.

உலகைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்ற நமமேப் பார்த்து நமக்குள்ளே ஐந்துபேர்கள் சிரிக்கின்றார்கள்

“ வஞ்சமனத்தான் பாடிற்றெழுக்கம்
பூதங்கள்

ஐந்தும் அகத்தே நகும் ”

என்கிறார் பொய்யாமொழிப் புலவர் வள்ளுவார்.

எனவே பெரியோர்கள் காட்டிய வழி களை இமைப்பொழுதும் மறவாது அகக்

கண்ணால் காஸ்பதற்குப் புறக்கண்ணை வசப்படுத்த வேண்டும் கில சின்னங்களை அண்புடன் நேசித்து அணிதல், சிவதிக்கை பெற்றுச் சிவபூசை செய்தல், திருக்கோவி ஒருக்கு வேண்டிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தல், இறைவனின் பெருமைகளையும் அடியார்களின் பெருமைகளையும் பெரியோர்களைத் துணைக்கொண்டு அறிதல் போன்ற நெறிகளில் நிற்போர்க்கு இறைவனின் காட்சி அகத்திலும் புறத்திலும் காட்சியளிக்கும் இக்காட்சியைக் கண்ட அருளாளர்

“ புன்னென்றி அதனீல் செல்லும்
போக்கினை விலக்கிமேலாம்
நன்னென்றி ஒழுகச் செய்து
நவை அறுகாட்சி நல்கி
என்னையும் அடியனுக்கி இருவினை
நீக்கியரண்ட

பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத
பங்கயங்கள் போற்றி ”

என்று பாடுகின்றார்.

இக்காட்சியினை நாழும் காண எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரிவாராக.

மறவாது துதிசெய் மனமே

கைவப் பூலவர் சங்கித பூஷணம்

அ. கி. ஏரம்பழுர்த்தி, (நுண்கலை இசை உம் வருடம்)

1. அரவிந்த மலரடியை யழுகாய்த் தினந்தூக்கி
 ஆனந்த மானநட மாடு கோலன்
 அரியயனு மறியாத சோதியாய் நின்றவன்
 ஆதார மாய்டயிர்கட் கருளு சீலன்
 திருஜங்கெ முத்தினாத் தினமோது மன்பரின்
 தூயமன மலரிலே தங்கு போதன்
 தேவிஉமை பாதிபெற அர்த்தநா ரீசுவர
 தேவாதி தேவனுய்ப் போற்று ஞபன்
 வருமந்த கன்பாச மதுகொண்டு உயிர்கவரு
 வேளைதனில் விரைந்துவந் தருள்செய் வேதன்
 வாசமிகு கொன்றையொடு தும்பைமதி யரவுநதி
 விளங்குதிரு முடியுடைய விமல நாதன்
 விரிகின்ற ஜந்தொழிலி ஞலுயிர்க ஸீடேற
 விந்தையாய்ப் பலகாட்சி காட்டி நின்றுன்
 மலைமகளின் நேசன்எழில் மன்றிலுறை ஈசன்நட
 ராசனடி மறவாது துதிசெய் மனமே.
2. பதஞ்சலியும் புலிமுனியும் பண்டைநாள் தில்லைதனிற்
 பண்ணுதவங் கண் மூகிழ்ந் தாடல் செய்தான்
 பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரந்தாமன் கண் மலரால்
 பூசைசெயச் சக்கரமும் பரிந்து ஈந்தான்
 மதஞ்சொரியும் கரியினெடு புலியுரிய முடையாக
 மான்சூல மெரிதுடிகை தனிலே கொண்டான்
 மாமுனிவர் நால்வருக்காய்க் கல்லால மரத்தின்கீழ்
 மாண்புறவே நல்ஞானம் விளங்க வைத்தான்
 இதம்பரவும் பக்திமிகு பாணபத்தி ரன்வேண்ட
 இந்தனத்தைச் சுமந்தடிகள் நோகச் சென்றுன்
 அகந்தையொடு திரியம நாதனச் சங்கொள்ள
 அமிர்தமெனச் சாதாரிப் பண்பா டினுன்
 பதம்பணியும் செம்மனதுச் செல்வியின தன்புக்காய்ப்
 பிட்டுண்டு மண் கொண்டு அடியும் பெற்றுன்
 மலைமகளின் நேசன்எழில் மன்றிலுறை ஈசன்நட
 ராசனடி மறவாது துதிசெய் மனமே.

3. மாணிக்க வாசகரின் மதுரப்பா கேட்டுமிக
     மகிழ்ந்துதிருக் கரங்கொண்டு தானென முதினுன்
     மாகாளி மதியாது முன்னின் நெதிர்த்தாட
         மலரடியை மேல்தூக்கி நாண வைத்தான்
     சனத்தை யடைபிறவி பெற்றேனன் ரேக்கமுறு
         மினியகுண நந்தனுர்க் கருள்ச ரந்தான்
     அபயமிடு வானேர்க் எழுதம் பெறச்செய்து
         அஞ்சவரு நஞ்சதனைத் தானு முண்டான்
     தேனெத்த நூல்செய்த சேக்கிழா ரும்வேண்டத்
         தொடக்காடி உலகெலா மென ஒதினுன்
     தாள்நோகப் பரவைமலைக் குத்துதா கச்சென்று
         தாள்பணியுஞ் சுந்தரரின துயரங் தீர்த்தான்
     ஞானத்தி லுயர்ந்துமா பதிசிவனுர் கவிபாடக்
         கொடியேறு புதுமைதனைக் காட்டி நின்றுன்
     மலைமகளி ஸ் நேசன்எழில் மன்றிலுறை ஈசன் நட
         ராசனடி மறவாது துதிசெய் மனமே.

பொற்சபையி லாடுபரா போற்றி போற்றி

4. சோதியுரு வாகிநின்றுய் போற்றி போற்றி
     சிவகாமி யோடினைந்தாய் போற்றி போற்றி
     ஆதிலிங்க மாகிநின்றுய் போற்றி போற்றி
         அரவுபுலிக் கருள்சரந்தாய் போற்றி போற்றி
     நாதவடி வாகிநின்றுய் போற்றி போற்றி
         நமசிவய அட்சரனே போற்றி போற்றி
     பாதமலர் சூட்டிவைப்பாய் போற்றி போற்றி
         பொற்சபையி லாடுபரா போற்றி போற்றி.

✓ மாணிக்கவாசகர் பாடல்களிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள்

நா. இராஜேகரன், தனிதம் 1972/73

மாணிக்கவாசகரே சமயகுரவர் நால்வ ரெனச் சில அறிஞர் கொள்வர். ஆனாற் ருள்ளும் காலத்தாற் பிந்தியவராகக் கொள் சமய இலக்கிய வளர்ச்சிக் கிரமம், யாப்பு னாப்புடுபவராவர். முன்று நாயன்மார்களி முறை வளர்ச்சி வரலாற்றுச் சான்றுகள் லும் பார்க்க இவர் காலத்தால் முற்பட்டவை முதலிய இயல்புகளைக்கொண்டு நோக்கும்

போது இவர் காலத்தாற் பிந்தியவர் என்பது தெளிவாகும். இவர் திருவாசகம், திருக்கோவை என்ற இரு நூல்களைப் பாடியுள்ளார். இவ்விரு நூல்களிலும் ஏனைய நாயன்மார்களாற் கையாளப்படாத சில தனிச் சிறப்பும்சங்கள் இடம் பெற்றுள்ளனமையை நாம் நோக்கலாம்.

திருவாசகத்திலே திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் காட்சி கொடுத்து மறைந்த பிறகு, தனக்குக் காட்சி கொடுத்து, ஆட்கொள்ளாது மறைந்த இறைவனை நினைத்து அவனை அடைய எண்ணங்கொண்டு மனமுருகிப் பாடிய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால் இத்திருவாசகப் பாடல்கள் யாவும் கற்போர் கருத்தைக் கவருவன் வாகவும், உள்ளத்தை உருக்கும் இயல் பின்வாகவும் காணப்படுகின்றன. தமது பண்டை உடல் வாழ்வு இம்மை உடல் வாழ்வு என்ற இருவகை வாழ்வுகளையும் திருவாசகத்தின்மூலம் அறியத்தருகின்றார். பண்டைப் பிறவியை சிவபுராணத்திலே புல், பூடு, புழுமரங்களாகவும், பலவகை விலங்குகள் பறவைகளாகவும் பேய் பூதம், மனிதர் தேவர், அசுரராகவும், பன்முறை பிறந்து பிறந்து, இறந்து இறந்து இளாத்தாகவும். திருவம்மானையில் “ஆணையாய்க் கிடமாய் மானுடராய்த் தேவராய், ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந்து எய்தத்தாகவும்” குறிப்பிடுகிறார். இத்தன்மையினை மற்ற நாயன்மார்களது பாடல்களிலே காண முடியவில்லை.

முன்னெருமுறை பெற்ற தெய்வானுபவத்தை பின்பும் வேண்டிப் பாடுவதே இத்திருவாசகத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். இறைவனையடைய அவர் செய்த முயற்சிகள் எத்தகையன் வென்பதை இத் திருவாசகத்தின் மூலம் அறியலாம். திருவாசகத்தின் வைப்புமுறையே இவரது முயற்சிகளை முறையாகத் தருகின்றன, சிவபுராணத்திலே தமது பண்டைய பிறப்பினைக் குறித்து, பின் உலக வாழ்வில் திழைத்தமையினையும், இறைவன் அருட்குரவனுய் வந்து அருளிய ஞானத்தின் நலனையும், மீண்டும் தாம் உலகியவில் சடுபடாவன் னம் ஆட்கொள்ள வேண்டுமென வேண்டு

தலையும் குறித்து போற்றித் திருவகவல், திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம் முதலியவற்றிலே குறித்துள்ளார். இறுதியிலே திருப்படையாட்சி, ஆனந்தமாலை முதலியவற்றிலே முத்திப்பேறு பெறும் நிலை காணப்படுகிறது. இவ்வாறு உலகியவிலிருந்து படிப்படியாக தமது பிரயத்தனத் தினால் முத்திப்பேறு பெற்ற நிலையினையும் வளர்ச்சிக் கிரமத்தில் குறிப்பிட்டுச் செல்லுந் தன்மையினை அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோர் பாடல்களிற் காண முடியாது. இது மாணிக்கவாசகருக்குரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

திருவாசகத்திலே கோயில் மூத்ததிருப்பதிகப் பாடல்கள்யாவும் அறிந்ததன் வாயிலாக அறியாததனையும் அறியச் செய்யுந்தன்மையுடையவாக விளங்குகின்றன. சொற்கருக்கமுண்டு. இறைவனை நோக்கி அவன் அருளாவிடில் பக்திமார்க்கம் சரியானதல்ல என்று உலகம் கூறும். அதனால் தான் சாவேன் என இறைவனுக்குக் கூறுகிறார்,

“... ... ... அடியேற்குன்
முகந்தான் றுராவிடின் முடிவேன்
பொன்னம்பலத் தெம் முழுமுதலே”

என இறைவனுக்கு முறையிடுகின்றார், இப்பதிகப் பாடல்கள் யாவும் இவரது உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவனவாகவுள்ளன. தெளிவான முறையிற் சுருக்கமான சொற்களாலே தத்துவங்களை விளக்கிச் சொல்லும் இயல்பு ஏனையோர் பாடல்களிலில்லை.

திருச்சதகம் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளது. தமது அனுபவத்தையே பத்துப் பதிகங்களில் வைத்துக் கூறுகிறார். ஒரு பாடலின் பொருளையே அப்பதிகத் தின் பத்துப் பாடல்களும் கூறுகின்றன. இவற்றிடையே ஒசைத்தொடர்பு, பொருட்தொடர்பு முதலியன் அமைந்து பாடல்களுக்குச் சிறப்பளிக்கின்றன. “தலைவாபொல்லா நாயான புன்மையேனியான்டையா புறமேபோக விடுவாயோ” என தப்பமை இழித்துப்பாடும் தல்மையின்மூலம் அவரது மனதிலே புலப்படுகின்றது. இவ்

வாரே நீத்தல் வீண்ணப்பத்திலும் தமக்குக் காட்சி கொடுத்து மறைந்த இறைவனிடம் தம்மை தளர்ச்சியடைய விடாதபடி வேண்டிப் பாடுகின்றார். இவையாவும் இவரது வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுவன் வாக இறைவனை நினைந்துருகிப் பாடியன் வாக உள்ளன.

அடிகளார் திருவாசகத்திலே எங்கும் அகத்தினைமரபை இனைத்துப் பாடவில்லை ஆனால் இவர் பாடிய திருக்கோவையாரிலே பல்லவர்கால அகத்தினை மரபினை தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது. நாயன்மார்கள் தமது தேவாரத் திருப்புதி கங்களிலே இடை இடையே தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றுய் ஆகியோரின் கூற்றுக அகத்தினை மரபைக் கையாண்டு பாடியுள்ளார். ஆனால் திருவாதவூரடிகள் திருக்கோவையாரிலே காதல் அனுபவத்தை நுட்பமாகக் கூறி தெய்வானுபவத்தை மறைமுகமாகச் சுட்டு கின்றார், இங்கு தலைவன் தலைவி காதல் அனுபவத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தமது தெய்வானுபவத்தை இனைத்துப் பாடினார். தில்லைச் சிற்றம்பலத்துக் கூத்துப் பெருமான் பாட்டுடைத் தலைவனுக்குத் திருவாதவூரடிகளாற் பரவப்படுகின்றன. அதனால் அப்பெருமானுடைய திருவருட் சிறப்பும் தில்லையம்பலத்துப் பெருமான்பும் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் சிறப்பிக்கப் பெறுவதைக் காணலாம்.

“ஏர்ப்பின்னை தோண்முன் மனந்தவ னேத்தவெழி நிகழுஞ்

சீர்பொன்னை வென்ற செறிகழு

வோன்தில்லைச் சூழ்பொழில்வாய்க் காரிப்புன்னை பொன்னவிழ் முத்தமனை விற்கலந் தகன்றூர்

தேர்ப்பின்னைச் சென்ற வென்னெஞ்சென் கொளாமின்று செய்கின்றதே”

(திருக்கோவை — 273)

என்ற இப்பாடவிலே இறைவனருட்திறனை காதலொழுக்கத்துடன் இனைத்துக் கூறுந் தன்மையை நோக்கலாம். இவ்வாறு நாயன் மார்களினின்றும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையிலே திருக்கோவையாரில் உலகியற் காதலொழுக்கத்துடன் தெய்வீக்க காதலொழு

க்கத்தை இனைத்துக் கூறியிருக்கும் தன்மை நோக்கற்பாலதாகும்.

இவர் திருவாசகத்திலே தமது பக்தி அனுபவத்தை தேயே குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனைச் சாதாரண மக்களுக்கும் தெளிவாக விளங்கக் கூடிய முறையிலே நாட்டுப் பாடல் மெட்டிலே அமைத்துள்ளார். சாதாரணமக்கள் இறைவனுடன் தொடர்பு கொண்டு அவைப் போற்றிப் பாட இது ஒரு சாதனம் என்பதை உணர்ந்து அம்மாணை, ஊசல், சாழல் பாவையாடல், தும்பியுதல் முதலிய விளையாட்டுப் பாட கூக்களாக அமைத்துப் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு சாதாரண மச்களுக்கு ஏற்ற முறையிலே அவர் பாட எடுத்துக்கொண்ட நெறி சிறப்பானதாகும்.

“பூசுவதும் வெண்ணீரு பூண்பதுவும் பொங்கரவும் பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணேடி பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை சுசனவனெவ் வுயிர்க்கும் இயல்பானைச் சாழலோ”

என்ற பாடவிலே இறைவன் து தோற்றுத்தை அவன் பெருமையினையும் கூறுகின்றார் இலகுவான ஓசையிலே, எளிய சொற்களைக் கொண்டு அமைத்துள்ளார். இதனை தோக்கும்போது உ. ல. கோர் க்கு இறைவன் தோற்றுத்தைக் காட்டவே பாடியுள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது. எனவே சாதாரண மக்களிடையே இறைபக்தியை வளர்க்க இவர் முயன்றார். ஏனைய நாயன் மாரும் இவ்வாறு மக்கட்கு அறிவுறுத்திப் பாடியுள்ளார். ஆயினும், இவரைப்போல சாழல், தும்பியுதல் முதலிய விளையாட்டுப் பாடல்களைக் கொண்டு அங்கு இறைவனது பெருமையினைக் கூறுவன் வாக இல்லை. இதனால் இப்பாடல்கள் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

மேலும் பதிக வளர்ச்சியிலே மாணிக் கவாசகர் தனியிடம் பெறுகின்றார். இதிலே இருமுறையான வளர்ச்சி நிலையுண்டு; ஒன்று பதிகப் பொருளிலே ஏற்பட்ட மாறு

மராகும். முன்பு இறைவன் அள்ளபத் தொடர்பாகக் கூறினார். பின்னர் தன்னிடம் பக்தி காரணமாகத் தோன்றிய தன் னுணர்ச்சி நிலையினைக் கூறுவதாக அமை கின்றது. தமது அனுபவத்தை இன்பம் துண்பம் என்பவற்றைக் கூற பதிகத்தைக் கருவியாகக் கொண்டார். இவ்வாறு பதி கப் பொருளில் வளர்ச்சி காணப்படுகின்றது. காரைக்காலம்மையார், அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகியோரைப்போலன்றி இவரது பக்திநிலை பூரண வளர்ச்சி பெற்றதாகவுள்ளது. தான் வேறு - இறைவன் வேறு என்ற இயல்பின்றி இரண்டாக்கலப்பதற்கு ஷேண்டிய பிரயத்தனந்தான் இவர் பதிகங்களிற் காணப்படுகின்றது என்னாம்.

திருவாதவூரடிகள் பல சிறப்பான உவமைகளை அமைத்துள்ளார். ஐம்புலன் களின் ஆசைப்போரில் அகப்பட்டு வருந்தும் தன்னை வாதவூரடிகள் 'யானிப்போரில் அகப்பட்ட குறுந்தாறு' எனக் கூற துற்று 'ஆனை வெம்போரில் குறுந்தாறு எனப் புவவனுல் அலைப்புள்டேஜை எந்தாய் விடுதி கண்டாய்' என்று விளம்புகின்றார். மேலும் இறைவன் உலகுயிர்களுடன் கலந்திருக்கும் தன்மையைத் திருவாதவூரடிகள் "உற்ற யாக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுந்தரு நாற்றம் போல், பற்றலாவ

தோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்' என்று விளக்குகிறார். திருஞானசம்பந்தரும் இக் கருத்துப்பட உவமையை அமைத்துள்ளார். அடிகள் இளங்குழந்தைகளின் இனியகூட்டுறவிலே தோய்ந்து பேரின்பம் நூக்கந்த வராகக் காணப்படுகிறார். இறைவன் உயிர்கள் பால் தாயன்பு செய்து தலையளிக்கிறான் என்பதைனே

"பால்தீனந்தாட்டுந் தாயினுஞ்சாலப் பரிந்து நீ பாவியேனுடைய..."

எனப் பாடுகிறார். இறைவன் அருள் பெறுவிடில் தான் கெடுவல் என்பதைனே

"தாயாய் முலையைத் தருவானே தரா
தொழிந்தால்
சவலையாய் நாயேன் கழிந்து போவேனே"

என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு சிறந்த உவமைகளின் கையாண்டு பாடல்களைச் சிறப்பிக்கிறார்.

இவ்வாருக் திருவாதவூரடிகள் பாடல்களிலே பூரணத்துவம்பெற்ற பக்தி மார்க்கத்தின் வளர்ச்சி நிலை பல்லவர் கால அகத்தினை மரபு, அவரது துண்பமான வாழ்க்கை, இறைவனை நினைந்துருகுந் தன்மை முதலியன சிறப்பிடம் பெற்று உவமைகளால் ஆழகுற்று விளங்குகின்றன.

நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கே

திரு. N. S. கந்தசாமி நன்கைலை 2-ம் வருடம்

இவ்வுலகத்திலே நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கேதான். இன்ப துண்பமாயிருப்பதா வென்ன; நன்மை, தீமை, செல்வம், வறுமையாயிருந்தாலென்ன; ஏழை, செல்வன், ஸ்ட்சாதிபதி, கோமஸ்வரனையிருந்தாலென்ன? ஆண்டியாய், அரசனுய் ஆன வென்ன? அவரவர் வாழ்க்கையில் நிகழ்வனவெல்லாம் நன்மைக்கேயாகும். அவன்னரி ஒரளுவும் அசையாதென்பர்,

நாமெல்லாரும் இறைவனுடைய உடமைகளாகும். அவன் எம்மை எங்குனம் ஆட்டுகின்றானே - 'ஆட்டுவித்தாலாரோ ரூவர் ஆடாதாரே' என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். அதன்படியே நாம் ஆடுகின்றேம். ஆட்டுவித்தால் உலக அமைப்பிலே இயல்பாக நடைபெறும் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியையும் அந்த அமைப்பின் ஒரு சிறு பகுதியான நாம் நன்மைக்கென்றே கருதவேண்

உம்: பாருங்கள் — ஒரு தேசத்திலே ஒரு இராசா இருந்தான். அவன் ஒருநாள் உண வருந்தியபின் தாம்பூலம் போடும் பொருட்டாக ஒரு பாக்கை எடுத்து வெட்டினன். பாக்குவெட்டியில் அவனுடைய பெருவிரல் அகப்பட்டு வெட்டுப்பட்டுவிட்டது. மந்தி ரியை உடனே அழைத்து நடந்ததைக் காட்டிச் சொன்னான். மந்திரி “எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் மகாராசா” என்றான். அரசனுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. உடனே மந்திரியைச் சிறையிலடைப்பித் தான். அப்போது மந்திரி “அதுவும் நன்மைக்குத்தான்” என்றான்.

இங்ஙனமாக, வேட்டைப்பிரியனுன் இராசா ஒருமுறை பரிவாரங்களோடு சிங்க வேட்டைக்குச் சென்றான். வெகுதுரம் காட்டிலே வேகமாகச் சென்ற மன்னன், பரிவாரங்களினின்றும் பிரிந்து, தனியே ஒரு மலைச்சாரலை யடைந்தான். சிங்கங்களைத் தேடிக் காணுது களைப்புற்று மலைச்சாரலி லுள்ள ஒரு கல்வின்மேல் அமர்ந்திருந்தான். அப்பகுதியில் வாழும்மலைச்சாதியினர், தாம் செய்யும் யாகமொன்றுக்கு நரபலி கொடுக்கும் பொருட்டாக ஒருவளைத் தேடிவந்த னர். கல்வின்மேல் அமர்ந்திருந்த அரசனைக் கண்ட மலைச்சாதித் தலைவன் அரசனைப் பிடித்துப் பலிகொடுக்கும் பொருட்டாகக் கொண்டு சென்றான். யாகத்தைத் தொடங்கி யாககுண்டத்தில் அரசனை நிறுத்தி, அவனது அங்கங்களைப் பரிசோதிக்கும்படி பணித்தான். அப்பொழுது அரசனை உற்றுப்பார்த்த மலைச்சாரதித் தலைவன் அரசனுடைய பெருவிரல் வெட்டுப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு விட்டான். உடனே புரிவாரங்களை நோக்கி; இவன் ஊனப்பட்டவன். பெருவிரல் வெட்டுப்பட்டுள்ளது. நரபலிக்கு ஆகாதவன். கட்டவிழுத்து அவனை விட்டுவிடுக்கள் என்றான். விடுபட்ட மன்னன் நாட்டுக்கு மீண்டவுடனே, மந்திரியைச் சிறையிடுத்துத் தன்னிடமழைத்து அருகில் இருத்தி “மந்திரி யாரே! எனதுவிரல் வெட்டப்பட்டபோது

“எல்லாம் நன்மைக்கே” என்றீர்! அது நன்மையாகவே முடிந்தது. ஆனால் உம்மை நான் சிறையிலிட்டபோது “அதுவும் நன்மைக்குத்தான்” என்றீர். உமக்கு என்ன நன்மை உண்டானது எனக் கேட்டான். அதற்கு மந்திரி “அரசே! நீங்கள் வேட்டைக்குச் சென்றால் நானும் உங்களைத் தொடர்ந்து பிரியாது வந்திருப்பேன். அப்பொழுது என்னையும் அவர்கள் பிடித்திருப்பார்கள் ஊனம்பட்ட உங்களைவிட்டு, என்னைப் பலியாகக் கொடுத்திருப்பார்கள். நான் இறந்துவிடுவேன். எனவே என்னைச் சிறையிலிட்டதும் நன்மையாகவே முடிந்தது என்றான். எது எது எந்த நேரத்தில் நடக்கவேண்டுமோ அது அது அந்த நேரத்தில் நடந்தேயாகும். என்பதை இதனால் அறிதலாகும். “ஊழுவினை வந்ததானால் ஒருவராலோழிக்கப் போமோ” என்கின் றது விவேக சிந்தாமணி. இன்னும், காட்டிலே வேட்டென்றால் ஒரு புதில் மறைந்திருந்து மரத்திலிருந்த இரு புருக்களைக் குறிவைத்து அம்புவிட முயன்றான். புருக்கள் தம்மைக் கொல்ல மேலே வட்டமிட்டு நிற்கின்ற இராசாளிப் பறவையைக்கண்டு நடுங்கின. வேடன் விரைந்து அம்பைவிட அதைசமயம் விடப்பாம்பொன்று அவனைத் திண்டப் புருக்களுக்கு விட்ட அம்பு தவறி இராசாளிப் பறவையிற்பட்டு அது வீழ்ந்து இறந்தது. வேடனும் பாம்பின் விடமேறி இறந்தான்.

இங்ஙனமாக ஓன்றை நினைக்க இன்னென்று நிகழ்தல் இறைவன் செயல் ஆவதே தவிர எம்மால் ஆவது ஓன்று உண்டோ?

“ஓன்றை நினைக்கின் அது வொழிந்திட்டொன்றாகும் அன்றி அதுவரிலும் வந்தேய்தும் — ஓன்றை நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும் எனையாரும் ஈசன் செயல்”

என்கிறார் ஓளவையார்,

பட்டினத்தாரும் தனது நெஞ்சை நோக்கி, ஏழை நெஞ்சே ! நீ அமுதாற் பயனென்ன ? நொந்தாற் பயனென்ன ? ஆவதில்லை தொழுதாற் பயனென்ன ! நின்னை யொருவர் சுடவுரைத்த பழுதாற் பய என்ன நன்மையுந் தீமையும் பாங்கமைத்தோன் எழுதாப்படி வருமோ சலியாதிரு என் ஏழை நெஞ்சே !

என்கிறோர்.

“ ஊழிற் பெருவலியர்வுள் மற்றென்று குழினுந் தான் முந்துறும் ”.

“ ஊழ் வினை யொருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ? செய் தீவினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால் எய்த வருமோ இருநிதியம் ”

“ எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதேன் ” இவற்றைச் சிந்தனையில் நன்கிருத்தி நம்மைத் திருத்திக் கொள்வோமாக.

வணக்கம்.

சைவமும் வைணவமும்

திரு. வி. தங்கத்துரை, விடுகை வருடம் விவசாயம்

சைவ சமயத்தினர் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகவும் வைணவ சமயத் தினர் திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகவும் வழிபடுகின்றனர். ஆனால் இவ்விரு சமயங்களும் ஒன்றிலிருந்து மற்றென்று வேறு பட்டனவல்லதென்பது வெளிப்படையான உண்மையாகும். அதை இங்கு சிறிது ஆராய்வோம்.

பண்டைத் தமிழர் அனைவரும் இறைவனை ஒளியிருவில் வைத்து வழிபாடுசெய்யும் ஒரே கொள்கையினராக இருந்தபடி யால், அவர்களுக்குள் எவ்வகையான மதப்பிரிவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் வட நாட்டிலிருந்து பெளத்த சமண சமயங்களும், திராவிட ஆசிரியரின் பலதிறக் கொள்கை களும் தெண்நாட்டில்குடிபுகுந்து நிலைபெறத் தொடங்கிய பிறகே மதப்பிரிவுகள் பரவலாகத் தோன்றத் தொடங்கின.

இறைவனைன் வடிவு நமது கண்ணே திரே தோன்றும் ஒளிவடிவேயென்று பண்டைய மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். தீக்கொழுந்தில் காணப்படும் செவ்வொளி சிவபெருமானாகவும் அவ்வொளியில் அடங்கிச் சிறிதே தோன்றும் நீல ஒளி உமையற்றமூலாகவும் வைத்து வணங்கப்பட்டன.

நீண்ட காலம் வரையில் சிவனையும் உமையம்மையையும் அவர்கள் பிரிவின்றி நிற்கும் நிலையில் வைத்து வணங்கி வந்த பண்டையத் தமிழர், பின்னர் இருவேறு வகையினராய்ப் பிரிந்து சிவனை வணங்குவோர் ஒரு குழுவினராகவும் உமையை வணங்கு வோர் ஒரு குழுவினராகவும் நிலைபெறலாயினர். இவ்விரு குழுவினரில் அம்மையை வணங்குவோர் அப்பனை வணங்குவோரையும், அப்பனை வணங்குவோர் அம்மையை வணங்குவோரையும் இழித்துப்பேசி கலகம் விளைவித்து வந்தார்கள். இக்கொள்கைப் போரில், அம்மையை வணங்கிய குழுவினரில் ஒரு பகுதியார் கடவுளைப் பென்வடி வில் வைத்து வழிபாடு செய்தல் தமக்கு இழிவெனக் கருதி, அம்மையையும் அப்பாக்கி அதற்கு மாயோன், திருமால் என்னும் பெயர்களைப் புனைந்து வழிபட்டு வரலாயினர்.

அம்மை அப்படி ஆன் வடிவாகத் திரிக்கப்பட்டாலும், உண்மையிலேயே திருமால் பெண் பாலே யென் பது அவர் ‘பெருமான்’ என்னும் ஆஸ்பாற் சொல்லால் குறிக்கப்படாமல் ‘பெருமான்’ என்னும் பெண்பாற் சொல்லால் குறிக்கப்

பட்டுவதாலும் நாம் நன்கு அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும் திருமால் “மோகினி” என்னும் பெண் வடிவமெடுத்து சிவபெருமானைக் கூடிச் சாத்தானைப் பெற்றுர் என்னும் பூராணக் கதையாலும் அவர் உமையம்மைக்குத் தமையன் என்னும்வழக்காலும், அவர் உமையம்மையைப் போலவே நீல நிறம் வாய்ந்தவராக இருத் தலாலும் இது துணியப்படுகின்றது. ஏனெனில் சிவந்த நிறம் நெருப்பிற்குரியதாய் ஆன் தன்மையைக் காட்டுவதுபோல, நீல நிறம் நீருக்குரியதாய்க் குளிர்ந்த அருளின பெண் தன்மையைக் காட்டுதலாலும் இது மேலும் வலுயிறுத்தப்படுகின்றது,

இனி, மக்களுக்குள்ளேயே பெண் மக்கள் அறிவாற்றவில் ஆண்மக்களுக்குச் சிறிதுங் குறைந்தவர்கள் என்பதைப் பழைய இலக்கியங்கள், சரித்திரங்கள் வளியுறுத்திக் கூறுகின்றன. இதற்கு உதாரணத் துக்காக ஒன்றையார், காக்கைபாடினி நச் செள்ளொயார், பெருங்கோப்பெண்டு, வெண்ணைக் குயத்தியார், காரைக்காலம்மையார் ஆகியோரை நோக்கின் இது எமக்குப் புலப் படும். இது இப்படியாக இருக்கும்போது எல்லாம்வள்ள இறைங்மட்டும் எப்படி சிவ னுக்கு குறைந்தவள்ஆக முடியும்? ஆகவே தான் இறைவியாகிய உமை இறைவனே டொத்த தூய்மையும், அறிவாற்றல்களும் உடையவளன்பதே பண்டைத் தமிழ் முன்னேர் கொண்ட கொள்கையாகும்.

இதையே, சைவ சித்தாந்தப் பழநூலாகிய திருக்களிற்றுப் படியார்,

‘ பொன்னிறங் கட்டியினும்
பூணினும் நீன்றுற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும்
அம்பிகையுஞ் – செந்நிறத்தன்
எந்நிறத்த ஓயிருப்பன்
எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னயிருப்பன் ஆங்கு ”.

என சிவனையும், உமையையும் ஏற்றதாழ்வின்றி ஒரு நிலைப்படவைத்து வளியுறுத்திக் கூறுகின்றது.

ஆகவே: அம்மையை வணங்கிவந்த தமிழ்ப் பழமக்கள் வரவர மெய்யனார் விழந்து அவளைத் திருமாலாக்கி வணங்கி வந்தாலும் அப்பனை வணங்கியோர்மீது நெடுங்காலம்வரை பகைமை பாராட்ட வில்லை. அவ்விருவகைக் குழுவினரில் சிவனை வணங்குவோர் தம்மைச் சைவர் எனவும், விண்ணுவை வணங்குவோர் தம்மை வைனாவர் எனவும் வேறுபடுத்தி வழங்கிக் கொண்டார்கள். எனினும் சைவர் திருமாலை வணங்கவும் வைனாவர் சிவனை வணங்கவும் பின்னிற் பதில்லை. ஏனெனில் சிவபிரானும் திருமாலும் ஒருவரேயென்ற பண்டைத் தமிழர்களின் கொள்கை, அவர் வழிவந்த பின்னையத் தமிழ் மக்களின் நினைவைவிட்டு அகலாமையேயாகும்.

வணக்கம்.

பொருள் ஒன்று பெயர் பல.

பொ. பரமசாமி ஆங்கிலம் 1-ம் வருடம் 1973

சைவர் சிவமென்றும், வேதாந்திகள் பிரம்மமென்றும், பெளத்தர்கள் புத்தன் என்றும், நையாயிகர் கர்த்தர் என்றும், ஜெனர் அர்ஹன் என்றும், மீமாம்சகர் கர்மமென்றும் வணங்கும் பொருள் மூவுலகுக்கும் இறைவன் அத்தகைய ஹரி நமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுக்.

“தூயதான துரிய அறிவெனுந் தாயும்நீ இன்பத் தந்தையும் நீ யென்றுற் சேயதாம் இந்தச் சௌத் திரளன்றே ஆயும் பேரொளியான அகண்டமே”

பஞ்சபூதங்கள் நீர் ஒன்று. அதற்கு வடிவங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆவியாக

அது எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. அப் பொழுது அது கட்டுலனவதில்லை. அதற்கு நிறம் கிடையாது. நம் காட்சிக்கு எட்டும் வடிவம் அதற்க இல்லை. அரூபப் பொருள் என்று அதைப் பகரலாம். அத் தகைய நுண்ணிய பொருள் உறைந் து பனிக்கட்டியாகி மலையின் மீது இறங்குகிறது. அப்பொழுது அதற்கு வடிவம் வருகிறது. கண் பூத்துப் போகும்படியான துவென்னிறம் வருகிறது. ஆக, அதற்கு உருவமும் உண்டு; அருவமும் உண்டு நிறத் தைக் கடந்தும் இருக்கிறது; நிறத்தை எடுத்தும் இருக்கிறது. கடவில் அது நீல நிறம் எடுக்கிறது; கேணியில் கண்ணங்கரே வென்று தென்படுகிறது; இமயமலையில் சூரியப் பிரகாசத்துடன் மிளிக்கிறது. பிறகு அது இளகி நீர் ஆகும்பொழுது ஆற்று நீர் என்றும், சேற்று நீர் என்றும், கேணி நீர் என்றும், குட்டை நீர் என்றும் மழை நீர் என்றும், கடல் நீர் என்றும் பெயர் பெறுகிறது. ஜலம் இத்தகைய பல வடிவங்களிலும், பன்புகளிலும் இருந்தபோதி மூலம் அது வெவ்வேறு பொருளாய் விடிவு தில்லை. ஒரு பொருளே பல பாங்குகளில் புலப்படுகிறது. தெய்வம் அத்தகையது. (ஏதும் சத் விப்ரா பஹாதா வதந்தி.) 'மெய் பொருள் ஒன்று. சான்றேர் அதற்குப் பல பெயர் இட்டிருக்கின்றனர்.' என்கிறது வேதம். கடவுள் ஒருவர், அவர் பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தும் இருக்கிறார்; பிரபஞ்சமாக பிரபஞ்சத்தின் உள்ளும் இருக்கிறார். கடந்தும் உள்ளும் இருக்கின்ற பொருள் கடவுள் என்பதாகின்றது.

என்றைக்கும் அழியாததால் இது மெய்ப்பொருள் எனப்படுகின்றது. ஸத் என்பதன் பொருளும் இதுவே. ஸத் என்னும் அடிச் சொல்லில் இருந்து ஸத்யம் என்னும் பதம் வருகிறது. இருப்பதை ஸத் என்கிறோம். இல்லாதது அல்லத் ஆகிறது. பிரபஞ்ச சொருபமாக மூம் அதற்கப்பாற் பட்டதாகவும் பரம் பொருள் இருக்கிறது. ஆதலால் அது ஸத் சொருபமானது. என்று அழைக்கப் படுகின்றது. நிலைபெற்று இருப்பது மட்டும் அதன் இயல்பு அன்று. அது உணர்வு

அல்லது சித் சொருபமானது. சித் என்றால் என்ன என்பதை ஒரு திருஷ்டாந்தத் தைக் கொண்டு நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். கல் இருக்கிறது மனிதன் இருக்கிறன். இருக்கிறேன் என்கின்ற உணர்ச்சி மனிதனிடத்திருப்பதுபோன்று கல்லினிடத் தில்லை. மனிதன் உணர்வு அல்லது சித் வடிவினன் கல்லினிடத்து அத்தகைய உணர்வு இல்லை. அது அசித் வஸ்து. மெய்ப் பொருள்யான்டும் சித் சொருபமாய் இருக்கிறது. அதனிடத்திருந்தே உயிர்கள் யாவும் உணர்வைப் பெறுகின்றன. இதற்குமேல் அப்பொருளுக்கு மற்று ரெரு இயல்பு உண்டு. அது ஆனந்தமே வடிவெடுத்தது. அதனிடத்துள்ள ஆனந்தமே எண்ணிறந்த உயிர்களிடத்து இன்பமாக இலங்குகிறது. இன்பத்தை உணராத உயிர் இல்லை. ஆனந்தம் வேறு. தெய்வம் வேறு அவ்ல. இந்த மூன்று இயல்புகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டி விட்டால் அது தெய்வத்தின் முடிவான விளக்கமாகிறது. சத் ஆகி, சித் ஆகி, ஆனந்தம் ஆகி அது இருக்கிறது. ஆதலால் அது சத் சித் ஆனந்தம் பிளவுபடாத பெரிய பொருள் அது. ஆதலால் அதை அகண்ட சத் சித் ஆனந்தம் என்கிறது மறைமொழி. இந்த அகண்ட சக்கிதானந்தம் பிரபஞ்சமாகப் பரிணமிக்குமிடத்து உணர்விலும், இன்பத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வு இருப்பதாகத் தென்படுகிறது உண்மையில் அது பரிபூரணமாய், அகண்டமாய் உள்ள சத் சித் ஆனந்தம் இதுதான் அதைப் பற்றிய முடிவான விளக்கம்.

இப்பொருளுக்கு எப் பெயரை வேண்டுமானாலும் இட்டு அழைக்கலாம் இதைப் பரப்பிரமம் என்கிறது வேத வேதாந்தம். சதாசிவம் என்று சைவமதம் இதைச் சாற்றுகிறது மஹா விஷ்ணு என்று வைஷ்ணவ மதம் செப்புகிறது, பராசக்தி என்று சாக்த மதம் மொழிகிறது, மஹா கணபதி என்று காணபத்திய மதம் முரசுறைகிறது. முருகவேள் என்று கௌமார மதம் பகர்கிறது அல்லா என்று இல்லா விய மதம் இயப்புகிறது பரலோகத்தில் இருக்கும் பிதா என்று கிறிஸ்தவமதம் கூறு

கிறது. டோ என்று சின தேசத்து மதம் கூறுகிறது. பெயர் எதுவாயினும் பொருள் ஒன்றே. பலர் நினைப்பதுபோன்று ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் ஒரு தனித் தெய்வம் இல்லை. பொருள் ஒன்று அதற்குப் பெயர் கள் பல எல்லா மதங்களும் தாங்கள் வாழ்த்தும்தெய்வத்தைப் பேருயிர் என்றும் பேரறியுப் பொருள் என்றும், பரமானந்தத் தைக் கொடுக்கும் வஸ்து என்றும் விளக்கு கின்றன. அதாவது அது அகண்ட சத்திச் சூனந்தம் என்பதை இத்தனை சமயங்களும் ஒத்துக் கொள்கின்றது.

பிரம்மம் என்னும் இம் மெய்ப் பொருளே நிர்க்குணப் பிரம்மமாகவும், சகுணப் பிரம்மமாகவும் இருக்கிறது. மனம் மொழிக் கெட்டாத நிலையில் அது நிர்க்குணப்பிரம்மம் என்னும் பெயர் பெறுகிறது. பிரபஞ்சம் முழுதிலும் அந்தந்யாமியாய் இருந்து தன்மிமைகளை யெல்லாம் அது விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தூயமனது அதன் மகிமைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வஸ்தாகிறது. அத்தகைய மகிமைகளைச் சொல்லால் விளக்குவதும் சாத்தியமாகிறது. அப்பொழுத் அது சகுணப்பிரம்மம் எனப் பெயர்பெறுகிறது. சகுணப் பிரம்மம் கீழ்த்தரமான தென்றும் நிர்க்குணப் பிரம்மம் மேலானது என்றும் ஒருசிலர்கருதுகின்றனர். அப்படிக்கருதுவது பொருந்தாது. நீராவிக்கு ஒப்பானது நிர்க்குணப்பிரம்மம். பெருக்கெடுத் தோடும் நிருக்கும் அசைவற்றுக் கிடக்கும் பனிக் கட்டிக்கும் ஒப்பானது சகுணப்பிரம்மம். இதில் ஒன்று உயர்ந்தது மற்றது தாழ்ந்தது என்று கருதுவது ஒவ்வாது. எல்லா நிலைகளிலும் அது இருப்பதே அதன் மகிமையாகும். ஆக நிர்க்குணப் பிரம்மமும் சகுணப் பிரம்மமும் ஒன்று என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

அனந்த கல்யாண ஞங்களையடைய சகுணப் பிரம்மம் ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஒவ்வொரு பெயர்பெற்று இலங்குகிறது. சொருபத்திலோ ஒவ்வொரு மதத்துக்குரிய தெய்வத்துக்குத் தனி வியக்கி இருப்பது போன்று தென்படுகிறது. வீடு ஒன்றை வானத்தில் பறக்கும் ஆகாயவிமானத்தில்

இருந்து பார்த்து விளக்கலாம். அதே வீட்டை வெவ்வேறு திசைகளில் நின்று பார்த்து விளக்கலாம் அப்படி விளக்குங்கால் அந்த விளக்கத்தில் சில ஒற்றுமைகளையும் சில வேற்றுமைகளையும் காணபோம். விளக்கத்திலுள்ள வேற்றுமையை முன் னிட்டு வீடு ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதாகவோ அல்லது பலதாரப்பட்டதாகவோ ஆய் விடாது. அதே பாங்கில் சமயங்கள் சாற்றுகின்ற வெவ்வேறு விளக்கங்களை முன்னிட்டு ஒரு தெய்வம் பல தெய்வங்கள் ஆய் விடமுடியாது. இது சான்றேர்கள்டறிந்த உண்மையாகும். ।

புராணங்களில் ஒரு தெய்வத்துக்கு உயர்வு கொடுத்தும் மற்றொரு தெய்வத்துக்குத் தாழ்ந்த இடம் கொடுத்தும் பகர்களின்ற பகுதிகளைக் காணலாம். விள்ளனுபுராணம் மஹாவிஷ்ணுவே முழுமுதற் பொருள் என்று பகரும். தேவீ பாகவதம் பராசக்திக்கு மேற்பட்ட பொருள் இல்லை என்று இயம்பும். சிவபுராணம் சிவத்துக்கு மிகக் செம்பொருள் இல்லை என்று சாற்றும். இப்படி இவைகள் பகர்வதின் நோக்கம் ஒன்று உண்டு, வழிபடும் சாதகன் ஒருவன் தனது வழிபாட்டுக்குரிய இஷ்ட தெய்வமாக இவைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றை எடுத்துக்கொள்கிறேன். அத்தகைய சாதகனுக்கு இஷ்டநிஷ்டை ஏற்படுதற் பொடுட்டு அவன் வணங்கும் தெய்வமே மிகப்பெரியது என்று அவனுக்குப் புகட்டுவது அவசியமாகிறது ஒவ்வொரு குழந்தையும் தன் தாயே உலகில் மிகஉயர்ந்தவள் என்று எண்ணிக்கொள்கிறது. குழந்தை அப்படி எண்ணுதலில் குற்றம் ஒன்று மில்லை. அப்படி எண்ணினால்தான் குழந்தைக்கு மாத்ருபக்தி அதிகரிக்கிறது. அக்குழந்தைக்கு வயது முதிர்ந்தபிறகு அது தன் எண்ணத்தைத் திருத்தியமைத்துக் கொள்கிறது. சாதகன் ஒருவன் ஆரம்பத்தையில் இருக்கும்பொழுது தன் தெய்வம் மற்றவர் தெய்வத்தைவிட மேலானது என்று எண்ணுவது இயல்பு அவனுடைய எண்ணத்துக்கு இடங்கொடுத்துப் புராணங்கள் தெய்வங்களுக்கிடையில் உயர்வு தாழ்வு படுத்திப் பேசுகின்றன. இது முடி

வான் உண்மையெல் என்பதை நாம் நன்கு ஞாபகத்தில் வைச்சுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

வேதத்தை அங்கீகாரிக்கும் சமயங்கள் ஆறு நம் பாரதநாட்டிலும் இருக்கின்றன இந்த ஆறு சமயங்களையும் தொகுத்தே வரிந்து மதம் என்னும் புதிய பெயர் வைதிக மதத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறு சமயங்கள் தோறும் வேறு வேறுய் விளையாடும் பொருள் ஒன்றே பரம்பொருள் உபாசகன் ஒருவன் தனது உபாசனை மூர்த்தியாக இந்த ஆறினுள் எதை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள் எலாம் சமரச நோக்கம் உடைய அந்தச் சாதகன் தான் வழிபடும் தெய்வந்தான் ஏனைய பெயர்கள் பெற்று வெள்வேறு சமயங்களில் மிளிகிறது என்பதை நன்கு

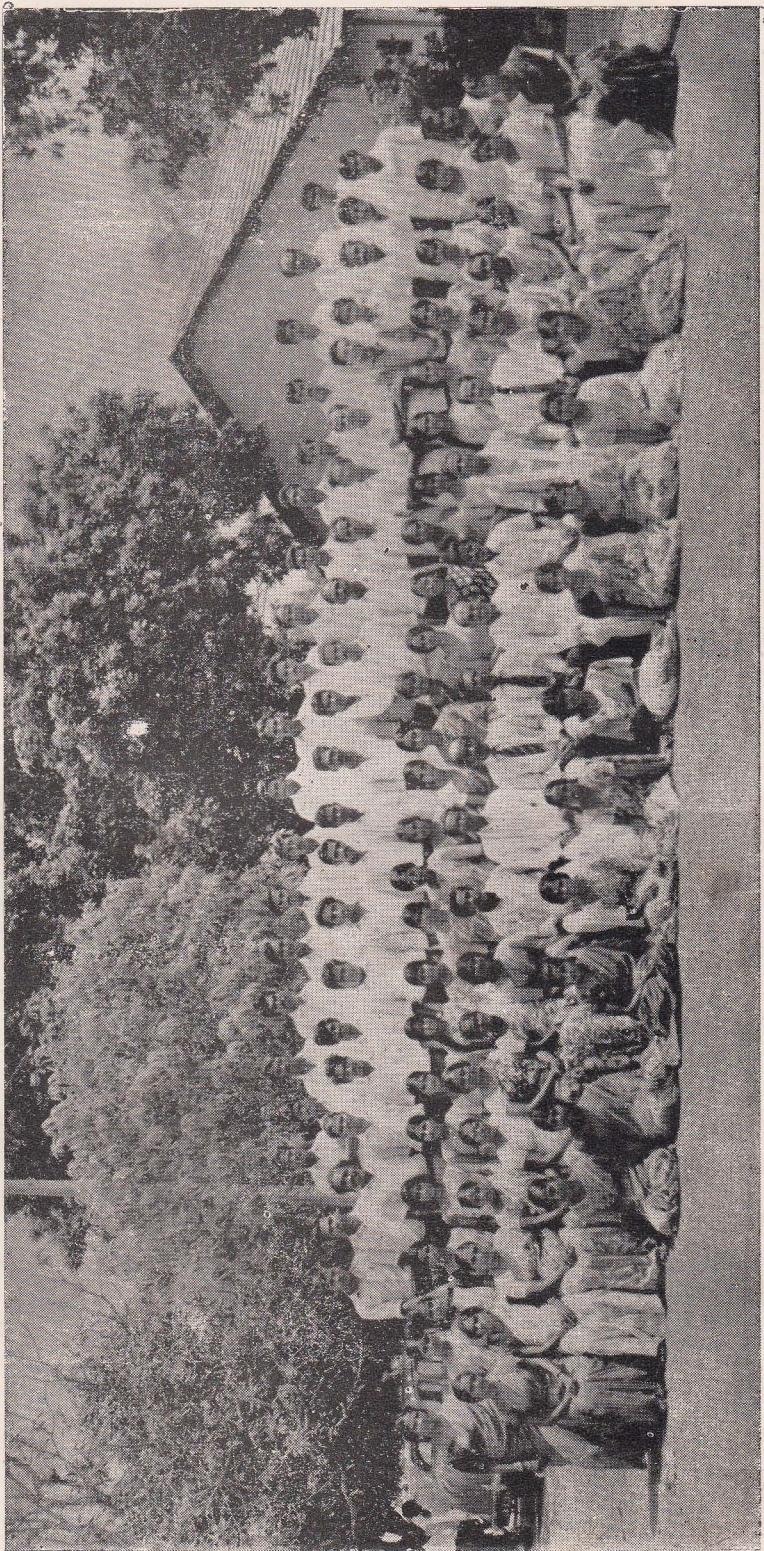
ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தனது வழிபடு தெய்வமாக எடுத்துக் கொண்ட மூர்த்தியையே அவன் சர்வதால மும் உபாசித்து வரவேண்டும், உபாசனை வலுக்குமளவு தான் வணங்கும் தெய்வம் தன் மனத்தகத்து எழுந்தருளி இருப்பதை உணர்வான், மனதில் உணர்ந்தானபிறகு புறத்திலும் அப்பொருள்தான் நிறைந்திருக்கின்றது என்பதைக் காண்பான் இப்பிரபுஞ்சமயமாக அதற்கேற்பட்டிருக்கும்தோற் றம் மிகச் சிறியது, இத்தோற்றற்றதுக்கப்பால் உள்ள அதன் அகண்டாகார நிலை அளப்பரியது என்பதை இறுதியில் அறிந்து கொள்வான் ஆக பொருள் ஒன்று அதற்குப் பெயர்கள் பல வடிவங்கள் பல. அதை ஆராதிப்பதற்கேற்ற முறைகளும் பல இருக்கின்றன இவ்வண்மையைச் சாதகன் அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

விக்கினேஸ்வரர்

திருமதி. ந. கணக்கப்பை ஆங்கிலம் முதலாம் வருடம்

விக்கினங்களையும் தடைகளையும் விலக்குவதனுடைய விக்கினேஸ்வரர் என்ற திருநாமத்தையுடைய விநாயக வழிபாடு ஆரூம் தூற்றுண்டிற்குப் பின்னரே ஏற்படுவதாயிற்று இன்று சிவன்கோவில்களிலும் விநாயகருக்குப் பூசைகள் செய்தபின்னரே கிவனுக்குப் பூசைகள் நடைபெறும், எத்தொழுவிலச் செய்யப் பூரும் போதும் ஆண்முகனை ஆராதனை செய்தே ஆரம்பிப்பர். நூல்கள் எழுதும்போதும் பிள்ளையார் சுழியிட்டு எழுதுவர். கலைநிகழ்ச்சிகளின் ஆரம்பத்திலும் காவியப்படைப்புக்களின் தொடக்கத்திலும் அரனூர் மகனுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவது ஆதிமரபாகிவிட்டது. ஆகவே யானும் விநாயக வழிபாட்டுடன் இதனை எழுதத் தொடங்குகிறேன். “வக்ரதுண்டமகாய குரியகோடி சமந்பிரபாநிர்விக்னம் குருமே தேவ சர்வதாரியேச சர்வதா...”

விநாயகர் என்றால் தனக்குமேல் ஒரு தலைவர் இல்லாதவர் என்பதாகும். விக்கினேஸ்வரர் அம்மை அப்பருக்கு முத்தமகனாக யானை முகத்துடன் திருஅவதாரஞ் செய்தார். விக்கினேஸ்வரரின் யானை முகத்திலே கருணை மதம்பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. இரு தந்தங்களில் ஒரு தந்தம் பாரதக்கதை எழுதுவதற்கு முறிக்கப்பட்டதால் “ஏகதந்தன்” “ஓற்றைவார் மருப்பினன்” என்றழைக்கப்படுகின்றார். சிவஜெப்போல மூன்று கண்கள் உடையவராதலால் முக்கண்ணன் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். துதிக்கரங்களுடன் ஐந்து கரங்களாக விளங்குவதால் “ஐங்கரன்” என்றும் வணங்கப்படுவார். மோதகத்தில் விருப்பமாதலால் “மோதகப் பிரியன்” என்பர். “ஆகுவாகணன்” என்ற பெயர் எவி வாகனத்தையுடைய

பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை கைவ மாண்புவர் மன்றம் - 1973

பேராசிரியர்களுக்கு, 2-ம் வருட மன்ற உறுப்பினருக்கு

Ramya

வராதலால் ஏற்பட்டது விக்கினேஸ்வரர் பிரணவஸ்ரூபி.

பிரமதேவன் கயிலைக்குச் சென்று சிவபெருமானை வணங்கச் சென்றார். வணக்கம் முடிந்து திரும்புகையில் முருகப் பெருமானை வணங்காது சென்றார். பிரமனின் செகுக்கை அடக்க நினைந்த குமரவேள் பிரமனை நோக்கி பிரணவம் யாது? அதன் பொருள் என்ன? என்று கேட்டார். பிரமன் விடை தெரியாது திகைத்தான். படைப்புத் தொழிலுக்கு ஆதாரமாகிய பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாதவர் படைத்தலுக்குத் தகுதி யுடையவரல்லர் என்று பிரமனைக் குட்டிச் சிறையில் வைத்தார். தேவர்கள் சிவபிரானிடம் முறையிட்டனர். சிவன், குமரவேளிடம் பிரமனைச் சிறையினின் றம் விடுவிக்கும்படி சொன்னார். பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாத பிரமன் படைப்புத் தொழிலுக்குத் தகுதியற்றவர். அவர் சிறையிலிருப்படே முறை என்றார். அதற்குச் சிவபிரான் வேலவருக்குப் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியுமா என்றார்? குமரனும் “ஓம்” என உரைத்தார். அரனார் பிரணவப் பொருளின் கருத்தைக் கூறும் படி தனையைனக் கேட்டார். மிக மகிழமை பொருந்திய பிரணவப் பொருளின் கருத்தைக் குரு சிஷ்ய முறைப்படி கேட்டால் உரைப்பதாக வடிவேலமகன் பதிலளித்தார். பரமேஸ்வரன் செல்வக் குமரனை மடிமீதிருத்திப் பயபக்தியுடன் செவி சாய்ப்பவர்போல இருந்தருளினார். சிவசரவனபவன் பிரணவப் பொருளைத் தந்தையார் காதில் ஒதினார். அன்று முதல் “சிவகுரு” எனப் பெயர் பெற்றார் என்றும் புராணங்கூறும் புதிய பலமான ஒவிப்பே கணபதி அவதரித்தனன் எனப் போற்றப்படுகிறது சிவன் சக்தியை வெளிப்படுத்திய காலை முதல் அறிகுறியாக எழுந்த நாதமே ‘ஓம்’ சிவனின் முதற் குமாரனுக உருவகப் படுத்தித் துதிக்கப்படுகிறது.

அம்மை அப்பன் முன்னிலையில் மெந்தன் என்றும் பிள்ளையாகவே யிருக்கத்

தீர்மானங் கொண்டார். அதற்கேற்ற நிகழ்ச்சியும் நேர்ந்தது. பாலகணபதி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பெண்டுளை ஒன்று அவரெதிரில் தென் பட்டது. அவர் தூரத்திப் பிடித்து விளையாடினார். பூஜையின் முகத்தில் காய மேற்பட்டது. விளையாட்டு வேகத்தில் அது அவருக்குக் குற்றமாகத் தென்பட வில்லை பின்பு அன்னை உமாதேவியிடம் விக்னேஸ்வரர் ஓடினார். தாயாரின் முகத் தில் காயமொன்றைக் கண்டார். அது எப்படி வந்தது என்று விக்னேஸ்வரர் அன்னையை உசாவினார். ஜெகன் மாதா, “மெந்தனுகிய கணபதி செய்த குற்றம்” என்றார். தான் அப்படி ஒன்றும் செய்ய வில்லையே என்று திகைத்து நின்றார். பெண்ணுறுவும் அனைத்தும் தன் வடிவம்; ஆதலால் பூஜைக்குச் செய்த ஊறு உண்மையில் தனக்குச் செய்தது ஆகும் என்றார் அன்னை. அதைக் கேட்ட விக்கினேஸ்வரர் என்றும் பிரமச்சாரியாகவே இருக்கத் தீர்மானித்தார். சித்தி, புத்தி என்பது அவர் மகிழமையையே விளக்குவதாகும்.

பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பது எதற்காக? விக்கினேஸ்வரர் தன் அப்பாவைப் பார்த்து அவர் சிரசையே தனக்குப் பலி கொடுக்கும்படி கேட்டு விட்டாராம். எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த்து எதுவோ அதைத் தியாகம் பண்ணி னல்தான் விக்கினேஸ்வரருக்குப் பிரீதி ஏற்படுகிறது. அதற்குத் தயார் என்ற அறிகுறியாக இறைவன் கண்களை ஒத்த மூன்று கண்களையுடைய தேங்காயைச் சிருட்டித்து அந்தக் காயை அவருக்கு நாம் அரிப்பணம் பண்ணும்படியாக ஈஸ்வரன் அனுக்கிரகித்திருக்கிறான்.

யானை எப்பொழுதும் தன் அழகான தந்தத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும். இந்தப் பிள்ளையார் என்ற யானை அந்தக் கொம்பில் ஒன்றை முறித்து மகாபாரதத்தை எழுதிற்று. தன் அழகு, கௌரவம் கர்வம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக இருக்கிற ஒன்றைக் காட்டிலும் தர்மத்தைச் சொல்லுகிற ஒன்றுதான் பெரியது

என்பதைக் காட்டினார். வித்தைக்காக எதையும் தியாகம்பண்ண வேண்டும் என்பதைத் தானே தியாகம்பண்ணிக் காட்டியிருக்கிறார். சுவாமிக்கு ஆயுதம் வேண்டியதில்லை. அவர் நினைத்தால் எதையும் உபயோகித்துக்கொள்வார் என் பதற்கும் இது உதாரணம். விக்கினேஸ் வரர் பிரணவஸ்ரூபி. துதிக்கையோடிருக்கிற அவரது சிரச கையிலே இருக்கும்படி மோதகம் இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால் பிரணவ வடிவமாயிருப்பதை அவதானிக்கலாம். அந்தப் பிரணவத்தைப் பூருவமத்தியில் தியானம்பண்ணிக் கொண்டு ஒளவையார் பாடிய விநாயகரகவல் தியானம் பண்ணவேண்டிய முறையைக் கூறுகிறது.

சிரசிலே குட்டிக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் போடும் வழிபாடும் விக்னேஸ் வரருக்கே உரியது. தோப்புக்கரணம் என்பது கையால் காதைப் பிடிப்பதைக் குறிக்கும். மிகுந்த வளியுடைய கஜமுகாசரன் சிவபிரானை நோக்கித் தவமிருந்து விலங்குகளாலும், மானுடராலும், பூதங்களாலும், கணங்களாலும் அழியா வரத்தைச் சிவபிரானிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டான். வரத்தின் மகிமையினால் தேவர்களை அடிமைகளாக்கிக் காலை மாலை இரு செவிகளையும் பிடித்துக்கொண்டு ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். தேவர்கள் இன்னல் நீஷ்கத் திருவளங்கொண்ட சிவபெருமான்கயமுகனைச் சங்கரிக்குமாறு கணபதிக்குக் கட்டளையிட்டார். கயமுகாசரன் ஒரு வகையாலும் அழியாதிருப்பதை அறிந்த விக்னேஸ்வரர் தன் ஒற்றைக் கொம்பை முறித்து ஏவிச் சங்கரித்தார். உலகிற்கு உபகாரர்ஞ் செய்வதற்காகத் தன் பெருமையும் அழகும் நிறைந்த கொம்பைத் தியாகஞ் செய்து பிள்ளையாரப்பர் அருள்புரிந்தார். பின்னர் அவன்மீது கருணை

கொண்டு அவனையே வர்கனமாக்கினார், மாலயன் தியோர் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்து விக்னேஸ்வரரை வணங்கி நின்றனர். தோப்புக்கரணம் போட்டு வணங்கும் வழக்கம் இதன்காரணமாக வந்தது. விக்கினேஸ்வரருக்கு மும்முறை தோப்புக்கரணம் போட்டாலே போதும் என்று அவர் தேவர்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கிறார். விநாயக சஷ்டி விரதம் இதன்காரணமாக அனுஷ்டிப்பார்.

பிள்ளையார் மோதகப்பிரியன் என்பது பழமொழி. மோதகத்தின் அமைப்பை நோக்குவோம். உள்ளே பயறு, தேங்காய்ப்பு, சர்க்கரை சேர்ந்த சிவந்த (நெருப்பு நிறம்) பொருள் இருக்க அதை மூடி மாவினுலான தடிப்பான ஒடு ஒன்றிருக்கிறது. நாம் வசிக்கும் பூமியும் மற்றும் கோளங்களும் உள்ளே கண்ணறு எரியும் நெருப்புக் குழம்பையும் வெளியே ஆறி தடித்த திடமான முடியையும் உடையதாயிருக்கிறது என்பது விஞ்ஞானம். ஒரு உலக அமைப்பையே எடுத்துக் காட்டுவது மோதகம். இவர் மகிமை விநாயகபுராணம், கந்தபுராணம், காஞ்சிபுராணம் போன்ற நூல்களில் காணப்படுகிறது. விநாயகசதுர்த்தி, சஷ்டி, வெள்ளிக்கிழமை விரதம் இவருக்குரிய நோன்பு நாட்களாகும். விநாயக நோன்பு நோற்று எண்ணரியசித்திகளைப் பெற்றேர் எண்ணரியர்.

“ பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை யங்கரன் சரவணப் பதமலர் தலைக்களிலோம் ”.

விக்கினேஸ்வரருடைய அருளினால் விக்கினமின்றி எண்ணரிய, எண்ணரியாங்கெய்தி இன்புற வேண்டுவோமாக. அவருடைய அருளுக்கு நாழும் பாத்திரமாகும்படி வேண்டுவோமாக.

ஓம் விக்னராஜாயநம்.

தெய்வக் கனல்

க. வை. தனேஸ்வரன், உடற்கலை 1 ஆம் வருடம்.

மாணிட வாழ்வு மணம் கமழு, மருள் நீக்கி அருள்வது தெய்வக் கனல். இக் கனல் கொழுந்துவிட்டெரிந்து சக்தியாக பரிணமிக்கிறது. இதனைத் தெய்வீக சக்தி எனலாம். இச்சக்தியே ஒன்றூய் வேறுய், உடனுய் உள்ளொளியுடன் கலந்து விசி நிற்கிறது. அண்டமெல்லாம் தானேயாகி மினிர்கிறது

எமது உள்ளக் கோவிலில் ஒன்றியிருக்கும் தெய்வீக சக்தியையே ஆன்மா என்கிறோம். இது ஆன்மசுகம் கானுங் சுத்தான்மா' என்ற நிலையில் உள்ளதா என்ற வினாவை எழுப்பி விடை காண வேண்டியது மனிதர்களாகிய எமது தலையாய் கடனாகும். மனமாயம் கடந்து உள்ளத்தில் கனலும் இன்பமயமே கடவுள். கடவுளைக் கலந்து வாழ்த் தலைப்படும் வாழ்வே களிப்புடையது. பிரிந்த வாழ்வு கசப்பானது. இந்த உண்மையை உணர்ந்து, எம்மில் உறைந்து, எம்மால் உணர்ப்படாத வகையில் உட்பொருளாக அமைந்துவிட்ட தெய்வீகக் கனலை, அனுபவிக்கத் தலைப்பட வேண்டும். அதை விடுத்து அந்த உணர்வின்றி உண்டு, உடுத்து, உறங்கி வாழும் நம் வாழ்வு 'மோக வாழ்வு' எனப்படும். இது சோக வடிவானது, தெய்வீக சக்தியானது, இன்பச் சுனை. அது ஊற்றெருப்பின் வாழ்க்கை தேவருலகாக மாறிவிடும். இத்தகைய அருளானந்த ஊற்றை நாம் அனுபவிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறோமே! ஏன் இந்த நிலை? 'அசுத்த மனமானது' தெய்வ சிந்தனையைத் தலைதூக்க விடாது, இருளானவ மனமாகி, உலகியல் உணர்வில் மட்டும் ஒன்ற வைத்து, மனித வாழ்வினைக் கட்டும் கவலையும் பற்றி மயக்குகிறது.

வாழ்க்கை ஒடும் இருட்கடவில் சென்று கொண்டிருக்கிறதா? இதுவே மனதின் விசாரமாக இருக்கவேண்டும், சித்தச்

சமூல்களில் மனமாயப் புயல்களில், ஆசை ஆணவப் பாறைகளில் எமது வாழ்க்கைப் படகு சிக்கித் தத்தளிக்கும் வேளையில் எம்மனதில் அகங்காரம் தலைதூக்குமாயின் நிச்சயமாக நாம் இன்பத்துறை சேர முடியாது. எனவே எமது வாழ்க்கை ஓடும் சிதைவுறை ஆனந்த மயமான துறையை அடைய வேண்டின் நம்மைத் துறைசேர்க்க வல்லவானுகிய முதல்வனை — இறைவனைச் சேரவேண்டும். "அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி, "அவனை அறிந்து அவனிடமே வாழ்வை ஒப்படைக்க வேவன் டு ம். இறைவனின் அருள் வடிவமான துடுப்பு தெய்வீக சக்தி யைத் தோன்றச் செய்யும். "பற்றற மூன் பற்றினைப்"பற்றி நின்றால் பாசத்தால் ஆசை ஆணவத்தால் ஆகிவிட்ட மானிடம் மனமாசகன்று தன்னுட் கோவில்கொண்ட தெய்வத் திருவருளைக் கலந்து கவலையற்ற கட்டற்ற தூய பேரின்ப வாழ்வினைப் பெற்றுவிடலாம்.

இன்பத் தீயாகிய தெய்வீக சக்தி திருநடைம் புரியும் விண்ணகம் எமது உள்ளமே. அதையே காயத்திரி எனலாம். அதுவே அருட்பெரும் சோதி, இதயக்குகையில் கனலும் இன்பத்திரு விளக்கு. இவ்வளக்கின் பிரகாசம் மிக்க தெய்வக் கனலை உள்ளத் தடத்தில் எழுப்பும் தீரம் மிக்கவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் உண்மைப் பொருளை அறிவாயுதத்தைத் துணைக் கொண்டு அரவணைத்துக் கொண்டு, சித்து விளையாட்டுக்களைப் புரிந்து, சர்வ வியாபியாகிய மகா சக்தியை, எல்லோர் உள்ளத் திலும் மறைந்துறையும் இறையை, ஆன்ம கோடிகளின் இருளானவ மலத்தினைப் போக்கியருளாப் பணித்தவர்கள். இன்னும் 'வெப்பு நோய் தீர்த்ததும், ஆற்றுநீரை எதிர்த்து ஏட்டைச் செலுத்தியதும், கொல்ல வந்த யானையைக் கும்பிடச் செய்ததும், கல்லைக் கடவில் மிதங்க வைத்ததும், செங்கற்களைப் பொன்னின்

கற்களாககியதும், எடும் எழுத்தாணி யும் எடுத்துத் தந்து தயிழைக் கேட்க வைத்ததும் கருவிலே அருள் பெற்ற சிவத்தயிழ்ச் செல்வர்கள் அந்தத் தெய்வீக சக்தியைப் பயன்படுத்திச் செய்தவை களே, மாணிடராக அவதாரித்து அறம் போதித்த யேசுபிரான் மௌகாத்தில் வாழ்ந்தோரால் சிலுவையில் அறைந்த போதும், ஈட்டியால் விளாவைப் பிளந்த போதும் அதைப் புன்னகையோடு ஏற்றுரே! துன்பத்தைத்தான் ஏந்தி, அறியாமையால் உழன்ற கொடியவர்களை மன்னிக்கும்படி ஆண்டவளையும், சிடார்களையும் வேண்டிற்றுரே! நம்மோடுவாழ்ந்து மறைந்த காந்தி மகான் துப்பாக்கிச் சூடுகுக்குத் தன்னைப் பலியாக்கிய பாதகனையும் ‘தன்டிக்கவேண்டாம்’ என்றுரே! யாழ்ப்பானத்து யோகர் சுவாமிகளின் அமுத வாக்கு பலருக்குச் சுகமளித்ததே! திறந்த வெறும் பாத்திரத்திலிருந்து சொரியும் திருவெண்ணீற்றினத் தருவிக்கும் கரத்தினை இன்றும் காண்கிறோமே! இத்தனையும் இவர்களால் ஈப்படி நிகழ்த்த முடிந்தது? இவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் சுடர்ஸிடும் தெய்வக் கனலை அனுபவித்ததான்றே அந்தக் கனல் அவர்களைப் புறத்துன்பங்கள் ஒன்றும் அடையவிடாமல் அருள்புரிந்து நின்றது. எனவே இந்தக் கனல் கொழுந்து விட்டெரியும் வரை ஒருவருக்கு அச்சமோ கவலையோ ஏற்படாது எனலாம். வேதங்கள் போதிக்கும் உள்ளையும் இதுவே. “காயமே கோவில், அத்திருத்தலத்தில் பள்ளிகொள் பவர் பரமாத்மா. பரமாத்மா ஆன்மா வடிவில் எழுந்தருளியுள்ளார். எனவே அவரது கனல் எமது இதயத்திலும் ஒளிர்கிறது என்கின்றனர் அதனை அறிந்தோர். ‘உள்ளுவார் உள்ளத்தில் உள்ள கண்டாய்’ என்கிறது வாசகம் ஒன்று; “சிதம்பரமே! பரம்பரமே! சித்தத்துள்ளத்திக்கும் தேனே” — என்றெல்லாம் முத்தி முதல்வர்கள் அருமையாக உனர்த்து கின்றனர். “உள்ளாம் பெரும் கோவில். தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சிவன் சிவவிங்கம். உள்ளாம் விட்டு ஓர் அடி நீங்கா ஒருவன்” இவ்வாறு திருமூல

மந்திரம் ஒதுக்கின்றது. எனவே எமது உடலோடும் உயிரோடும் உறவாடும் தெய்வீக சக்தியை எம்மால் அனுபவிக்க முடியுமானால் எங்களிடம் அடக்கம் சூடிகொள்ளும். அடக்கம் உடையோரிடம் அன்பு மலரும்; அறிவு ஒளிரும்; அவர் தொண்டு அனைத்தும் அறமாகும். பேத புத்திகள் மனத்திரையை விட்டகல இறைவனே அனைத்தும்; மக்கள் அனைவரும் தெய்வீக சக்தியின் சாயல், என்ற உணர்வுகள் கிளர்ந்தெழும். இவ்வெழுச்சிதானே உலகம் என்று அறிவிக்கும். தானே உலகம் என்று அறிந்தபின் ஆன்மநேயம் வளர; அதன்பின் ஆண், பெண், இல்லறவாழ்வு அறிவும் சக்தியும் கலந்த தெய்வீகமாகும். இவர்களின் மனச்சாட்சி அறவழி துலக்கூவாழ்வில் தெய்வீக சக்தி மின்னெளியாய் பரவும். இதனால் மனித சமுதாயம் தெய்வசபையாகி மண்ணில் விண்ணகம் தோன்றும்.

சாதனையே இந்நிலை எய்துச் செய்யும். சாதனை இல்லாத வெறும் சாத்திரப் படிப்பு சாரீரம் இல்லாத சங்கிதம்போன்றதே. அறத்திற்கு அழகு அருட்டானம் தருமத்துக்குச் சிறப்பு தருமசாதனம். சாதனம் இல்லாத வெறும் உபதேசங்களே மதப்பூச்சிகளுக்கு வித்து. இவை உலகைப் பிரித்து கவகக் காடாக்கின.

“அன்பு செய்; உண்மை பேச காமம் விடு; கொலை பாவம்; பொறுமை நன்று; பகைமை தவிர்”; என்று மதங்கள் அனைத்தும் போதிக்கின்றன. சாதனையில் வெற்றி கண்டோமா? இல்லை. போர் வெறியும் போட்டி பொருமைச் சண்டை களும் மலிந்தன. பையில் வேதமும் கையில் வெடி குண்டும் ஏந்தினர். மனப்புரை நீங்க முகத்துக்கு மருந்து தடவினால் திருமா? ஆசை ஆணவப்பேய் பிடித்து அலைவோர்க்கு அமைதி ஏது? இன்பம் ஏது? ஆனந்தம்தான் ஏது? உள்ளத்தில் அமைதி தோன்றின் உலக அமைதி உண்டாகும். உள்ளுண்மை விளங்கத் தெள்ளாறிவு துலக்கும் இன்று இனித்து நாளையே கைத்துப் போகும் புலன்களால் நகரும்

போகபோக்கியங்களை நாடாதமனம் வேண் டிச்சாதனை செய்தல் வேண்டும். அப் பொழுதுதான் எம்மிடம் உள்ள ஆன்ம இன்பம்சரக்கும்.

எனவே புறம் திரியும் மனத்தை உட்குவித்து உண்மையான தெய்வீக சக்தியை அறிவோம். வாழ்வை அதனுடன் கலக்கச் சாதனம் செய்வோம். அப்

பொழுது போர் ஓழியும், அமைதி பொலியும், அன்பு மலிய அறிவு வளரும், உழைப்பும் பிழைப்பும் ஒளிரும், எல்லா வளமும் நிறையும். இவ்வையத்து வாழ்வும் தெய்வத்து வாழ்வாகும்.

“ உலகிற்கெல்லாம் இறைவன் ஒருவனே உடலமெல்லாம் அவனுறை ஆஸயம் ,

✓சமயம் - வாழ்வு - திருக்குறள்

திருமதி. க. தனபாலசிங்கம் முதலாம் வருடம் ஆங்கிலம்

சுகந்தமான தென்றலில் அழகாக அசைந்து ஆடுகிறது, அற்புத மணம் கமமும், மலர் நிறைந்த மூல்லைக்கொடி. ஈசனின் அற்புத விளையாட்டுக்கள் அது வும் ஒன்று. தன் வாழ்வு வளம்பெற அது ஒரு கொழுகொம்பை நாடுகிறது. ஆதி கால மனிதனும் இன்றைய விஞ்ஞான விந்தையின் கதாநாயகனுகிய மனிதனும்தம் வாழ்வு வளம்பெற அம் மூல்லையைப்போல் அவனுக்கும் ஒரு ஒரு கொழுகொம்பு அவசியம். அவன் வாழ்வு பூரணத்துவம் பெறுவதற்கு அவன் வாழ்க்கை இலக்கியத்துடன் மட்டும் அல்லாமல் சமய இலக்கியத்துடனும் பின்னிப் பினைந்தால் மட்டுமே அவன் வாழ்வு வளம்பெறும், பூரணத்துவம் அடையும் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை.

நமது வாழ்வுக்கும், சமயத்திற்கும், திருக்குறள்கும் என்ன தொடர்பு? ஆம்! இது சிந்தனைக்குரிய விடயம்தான். இவ் விலகில் ஒரு பொருள் தோன்றுவதற்கு ஒரு தூண்டுதல் அதாவது தோற்றுவிப் பவர் ஒருவர் இருக்கத்தான் வேண்டும், அதேபோல் நாம் இவ்வுடம்பு பெற்று, இவ்வுலகில் வருவதற்கு ஏதோ ஒரு கார

னம், தூண்டுதல் இருந்துதானே இருக்க வேண்டும். அவ்வழித்தோன்றலில் அவதரித்தவர் தானே நாம். அகரா ஒளி ஏண்ய எழுத்துக்களை இயக்குவதுபோல் உலகை இயக்குபவர், அப்பெரும் சக்தியே கடவுள், இவர் தம்மை உண்மை அன்புடன் வணங்கும் அன்பர்களுக்கு அருள் செய்து தம்மை வணங்காதவர்களுக்கு அருள் செய்யாவிட்டும் விருப்பு, வெறுப்பு இல்லாதவராய் இருப்பர். உயிர்களின் பிறவி நோய்க்கு அவரே மருந்து. உயிர்களுக்கு அவரே கதி”. இக் கூற்றின் உண்மையை எமது பெரியவர்களாகிய சமய குரவர், சந்தான குரவர். மற்றும் காலத்துக்குக் காலம் நம் தமிழ் நாட்டில் தோன்றி தமிழ்ப்பணியும், சைவப் பணியும், சிவப்பணியும் புரிந்த பட்டினத்தடிகள், அருணகிரிநாதர், தாயுமான சுவாமிகள், சிவஞான சுவாமிகள் இன்னும் பலப்பல பெரியவர்களின் சரித்திரமூலாக நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவர்கள் வாழ்வு எமக்கு எடுத்துக் காட்டாகவும் எமது உன்னத வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாகவும் அமைந்துள்ளது என்பது வெள்ளிடை மலை. “ சமய இலக்கியம் நமது வாழ்க்கைக்கு ஒரு வழிகாட்டி,” இவ்வண்மையை இனிது

விளக்கமாக, பளிங்குபோல் எடுத்துச் சுட்டுகின்றது ‘திருக்குறள்’.

நான்கு திக்குகளிலும் தமிழ் மணம் பரப்பவைத்தது வள்ளுவன் எமக்களித்த திருக்குறள் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. எப்புலவராலும் பாராட்டப் பட்டு, பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க் கப்பட்ட புகழை ஏற்றதல்லவா? திரு வள்ளுவனின் திருக்குறள். இதற்கும் நமது வாழ்வுக்கும் சமயத்திற்கும் என்ன தொடர்பு? உற்று நோக்குங்கள் இனிது புலனுகும் மக்களாகிய எமக்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கும் உறுதிப்பொருள்கள். இவை யாவும் திருக்குறளில் ‘அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் மூன்று பகுதிகளில் இடம் பெறுகின்றது.

‘அறம்’ என்று சொன்னால் இல்வாழ்க்கையே அது குறிக்கும், மனவியுடன் வீட்டில் வாழ்ந்துகொண்டே, தம் பெற்றேர்களுக்கும், மனவி மக்களுக்கும், துறவிகள் வறியோர், அகதிகள் ஆகியோருக்கும் உதவியாயிருந்து விரதங்களைக்காத்து, கடவுளைத் தொழுது விருந்தினரை உபசரித்தலே அறமாகும். இத்தகைய

இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் ஒழுகி வருவானுடைய குடும்பம் உயரும்; ஒருவன் இல்வாழ்க்கையை சிறப்புடன் நடத்தினால் அவன் இம்மன்னுவில்லில் வாழ்ந்தாலும், விண்ணுவிக்குத் தேவருள் ஒருவனுகே உயர்ந்தோர் மதிப்பர், மதித்துப் போற்றுவர்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

திருக்குறளின் இனிமைதான் என்ன? பொருள் பொதிந்த அரும்பெரும் செல்வம் அல்லவா அது. இதனால்போலும் நம்புரட்சிக் கவிஞர் பாரதி.

“வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகும் தந்த தமிழ் நாடு”

என்று பாடினார் போலும். காலவெள்ளத் தால் என்றும் அழியாத சமய இலக்கியங்கள் யாவும் என்றும், எமது வர்஘்வின் உன்னத நிலைக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கட்டும் நாமும் நன்றியுடன் அவைகளைப் போற்றிப் பாதுகாப்போமாக. வாழ்க்கிருக்குறள், வாழ்க நமது சமய ஆர்வம்.

மிகு சைவத்துறை விளங்க

“பற்றுக பற்றற்றுள் பற்றினை அவற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு”

இது மனித வாழ்க்கையில் பெரிய தோர் இலட்சியம். மக்கள் நலமுற, சேமமுற வாழவேண்டுமேல் இன்பத்தைப் பற்றவேண்டும். அத்தகைய இன்பத்தை – இறைவனைப்பற்றுதல் மூலம்தான் நாம் போற்றல் வேண்டும். இறைவனைப்பற்றுதலுக்கே இன்பத்தைப் பயனுறச்செய்யவேண்டும். அன்றேல் வாழ்க்கை வாழ்க்கையாக அமைவருது. இன்பத்தில்

தினைத்து அவ்வின்பத்தின் மூலம் பேரின்பமாகிய இறைவனை அடைய மக்களை வழிப்படுத்துவதே சைவசமயமாம். எம்பன்னடைச் கான்றேர், எனப் பேசப்படுகின்ற தெய்வப் புலவர்கள் சைவத்தை விளங்க வைத்ததின் மூலம் இறைவனைக்கண்டார்கள். தெய்வக் கோட்டபாடுகளுக்கு மெருகாட்டினார்கள். “தாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற நோக்

குடன் மக்கட் சமுதாயமும் நலமுற, சேமமுற வாழ — குழந்தைக்கு பால் ஊட்டும் தாய்போல சைவத் துறையை விளக்கமுற செய்தார்கள். இன்பத்திற்கு கொள்கலனுகிய இறைவளையும் இன்பப் பெயராய் சிவன் என்றே அழைத்தனர். அத்தகைய அரும்பெருங் கடலாகிய இறைவன் உயிர்கள் தன்னை உணர்ந்து வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு சிற்சில காலங்களில் சிற்சில இடங்களில் சிற்சில அடியார்கட்டு. கன்றை நினைந்து வரும் ஆ போலவும் விறகின்கண் தீப்போலவும் மோரின்கண் நெய் போலவும், வித்தின் கண் என்னென்யபோலவும் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்த செய்தியினை நம் பன்டைய இலக்கியச் செப்பேடுகளால் அறிய முடிகின்றது. இவ்விதம் இறைவன் தன் ணவி பெற்று வாழ்ந்த அடியார்கள் திருத்தொண்டர்கள், நாயன்மார்களின் வரலாறுகளால் சைவத்துறையின் மாட்சி சுடர்விட்டு மினிர்கின்றது.

இறைவன் நக்கீரருக்கு முன்னர் நெற்றிக் கண்காட்டியதும் குதிரை வாங்கச் சென்ற மனிவாசகருக்கு திருப்பெருந் துறைப் பூங்காலில் அந்தணர் வடிவம் கொண்டு குருவாய் அமைந்ததும் பிட்டு வாணிச்சிக்குக் கூலியாளாய் அமைந்து பிரம்படிப்பட்டதும் சந்தரருக்குத் தோழிடை கவும் சம்பந்தருக்குத் தந்தையர்கவும் அப்பர் மனிவாசகர் போன்ற பிறநாயன் மார்கட்டு துன்பம் தீர்க்கும் பேரின்பமாக விளங்கியவும் மிகு சைவத்துறையின் வரம்பில் ஆற்றல்களேயாகும்.

பிற உயிர்களிடத்து அன்பு வைத்து நடப்பவர்கள் கடவுட் தன்மை அடைகின்றார்கள். இறைவன் அளவிறந்த இரக்கமுடையவன், கடவுளை அடைய நாழும் இரக்கசீலர்களாதல் வேண்டும். கொல்லாமை உடையார்க்கே எல்லா நல்வியல்புகளும் கைகடும். இதனாலேதான் மனுநீதிகண்ட சோழனை,

வாயிற் கடைமனி நடுநூங்க ஆவின் கடை மனி உகுநீர் நெஞ்ச கடத்தான் தன் அரும்பெறல் புதல்வளை ஆழியில் மடித்தோன்” — எனச் சேக்கி

மார் வியந்து துதித் தார். தீயாரைச் சேர்ந்தோர் தீமையும், நல்லாரை நாடு வோர் நன்மையும் அடைவர். நிலத்து இயல்பால் நீரும் பூத்தொடுத்த நாரும்— பொற்கலம் சார்ந்த பாலும் தூய்மை யற்றிருத்தல் பேர்க்கையால் ஏற்பட்டதே. இறைவன் சேர்க்கையால் சைவத்துறை விளங்கித் தோன்றுகிறது, பளிங்குப் பாறையிலேதான் கதிரவன் ஓளியும் சடர்விடுகின்றது. சைவத்தின் கண்கள் என்று எல்லோராலும் போற்றப்படுகின்ற குரவர்களின் வாழ்க்கை நெறியில் இறைவன் தோற்றப்பாடுகள்பற்றிய செய்தி கள் அதிகம்.

திருவாசகம் தந்த மனிவாசகரை நோக்குமிடத்து அவர் இறைவளை

“கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் என்னப்பன் என்னென்யும் ஆட்கொண்டாளி

நாட்கர் விளித்திருப்ப ஞாலத்துள்ளே நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயின்னேற்கே காட்டாதன வெல்லம் காட்டியூபிரான்” எனவும்

கலியினும் கட்டி பட்ட கரும்பினும் பனிமஸர்க் குழற்பாவை நல்லாரினும் — தனி முடிகவித்து ஆனும் அரசினு மினியன்றன்னை அடைந் தார் கிடை மருதனே என அப்பரும்

சிறையாரும் மடக்கிளையே இங்கோவா தேநேடு பால் முறையாலே உணத்தருவன் மொய் பவளத் தொடுதரளத் துறையாரும் கடந்தோணிபுரத்தீசன் துளங்கு மிளம் பிறையாளன் திருநாமம் எனக் கொருகால் பேசாயோ

என சம்பந்தரும் இறைவன் புகழையே பேசினார்கள். திருவாரூர் இறைவளை வணக்கி வந்த சுந்தரர் திருவெற்றியூரிலே சங்கிலியாற் பிணிப்புண்டு திருவாரூர்

இறைவணப் பிரிந்திருந்தமையால் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஏழிசையால் இசைப்பயனும் இன்னமுதாய் என்னுடைய
‘தோழனுமாய் யான் செய்யும் துருசுகளுக்கு உடனகி
மாழை ஒண்கள் பரவையைத் தந்தான்
டானை மதியில்
ஏழையேன் எங்ஙனம் பிரிந்திருக்கேன்’

இந்தவிதம் இறைவனே தாம் பிணிப்புண்டவிதம் தன்னை அமிழ்தினும் இனிய இன்கவைத் தேவார பாக்ரங்களால் வியந்துரைத்து நற்பெரும் சைவ விளக்கங்களால் சைவத்துறையின் மேம்பாடு புலனுகும்

த. இனுவை சுப்பிரமணியம் (கடவுள்)

2 ஆம் வருட விவசாய விஞ்ஞானம்

பிரார்த்தனை

அன்பு க. ஆறுமுகம், ஆங்கிலப் பயிற்சி இரண்டாம் ஆண்டு 1973.

எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனின் சிருஷ்டியில் மனிதராகிய நாம் தலைமை தாங்கு கிள்ளேரும், எம்மைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கு நமது அன்புக் காணிக்கையாக எதைத்தான் செலுத்த முடியும்? அவனுக் கென்று எதைத்தான் எம்மால் ஆக்கவியலும்? பொருள் தருவோரைப் புகழ் கிள்ளேரும்; போற்றுகின்றேரும். அரிய இப்பிறவியை அளித்த இறைவனுக்கு உலகின் தலைவனுக்கு யாம் செய்யும் ஒரேயொரு காரியம் அவனை வாயார வாழ்த்துதலே, பிரார்த்திப்பதே.

துதிப்பது, தொழுவது, வணங்குவது, வேண்டுவது, அஞ்சலி செய்வது, ஆராதனை செய்வது எல்லாம் ஒன்றையே குறிப்பன. மனிதன் மன்னிர் தோன்றிய காலந் தொட்டே பிரார்த்தனை செய்வது அவன் உள்ளத்திற் பதிந்திருந்தது.

யாவற்றையும் கடந்து நின்று, யாவற்றையும் இயக்குவித்து யாவற்றுள்ளும் இயங்கி நிற்கும் சர்வ வல்லமைவாய்ந்த ஒரு சக்தியைக் “கடவுள்” என்று அழைத்து அவரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்,

உலகில் பல்வேறு சாதியினரும், சமயிகளும், பல்வேறு பாண்டிகளிற் பேசியிருந்த போதிலும் அவர்கள் எல்லோரும் ஆண்டவனைத் தத்தம் முறைப்படி பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

உயிர் வாழ்வனவற்றிற்கு உணவு எவ்வாறு அவசியமோ அதுபோன்று சிறந்த அறிவினையுடைய மனித வர்க்கத்திற்குப் பிரார்த்தனை மிகவும் அவசியம்.

கண்ணில் தூசி புகுந்தால் கண்கெடுவதுபோல, உள்ளத்தில் தூசி புகுந்தால் உயிர் நீசமாகிறது. ஞானி எமர்சனின் கூற்றுப்படி நமது உடலில் ஓர் “அப்ரீவ் வஸ்து” உண்டு. அவ்வஸ்து நன்றாக இருக்கும்வரை உடலும் நன்றாக இருக்கிறது. அவ்வஸ்துவில் ஒரு சிறிது அழுக்கேறினாலும் உடல் நாற்றம் எடுக்கத் தொடங்கிவிடுகிறது. அந்த வஸ்துதான் நமது மளம், நமது உள்ளம். இஃது எவ்வளவு பெரிய உண்மை. ஆகவே எல்லா வற்றுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கும் இவ்வஸ்து பழுதடையாவன்னம் எத்காலத் தும் அழுக்கேரூவன்னம் சுத்தமாகப் பேணுவோமாயின் உலகில் எத்தகைய

துன்பங்களுக்கும் இடமில்லை. பிரார்த்தனை என்றும் மனித வாழ்வுக்கு அவசியமாகின்றது.

சமயங்கள் மனிதனை நல்வழிப்படுத்த வும், அவன் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவும், பிரார்த்தனையும் இறைவனேடு தொடர்பு பண்டு வாழ்நாளைப் பரிசுத்தமாகக் கூடிக்கவும் வழிகளை வகுத்துள்ளன. பல்வேறு சமயங்களிலும் பற்பல தீர்க்கதறிசிகள், வழிகாட்டிகள் இறைவனின் தூதர்கள் தோன்றி மக்களுக்கு உபதேசித்துள்ளார்கள்.

இவர்கள் கூறிய போதனையின் சாரந்தான் என்ற வென்றால் இறைவனைப் பிரார்த்தித்து. அவன் அருள் பெற்று மனிதனும் வாழுவேண்டுமென்பதே. பிரார்த்தனையெல்லாம் சுத்தத்தை அடிப்படையாக ஆரம்பிக்கின்றது. இறைவன் சந்திதானத்தின் முன் செல்லும்போது தீக்குத்தம் பரிசுத்தமாகச் செல்லுதலே வழி

முறை. அசத்தமாகச் செல்ல யாரும் விரும்புவதில்லை. ஆராதனைக்கு முன்பே அவன் உடல், உடை உன்பன தூய்மையாக்கப்படுகின்றன. பின் தனது உள்ளத்தையும் தூய்மைப்படுத்துகின்றன. அதன் பின் அவன் ஆண்டவன் முன் “ஸ்ரீ ஸாப்” வின் நிலையத்தில் சஞ்சிரிக்கும் மனிதனைப்போன்ற தன் ஜம்புலன்சௌயும் ஒருவழிப்படுத்தித் தனது ஓரோ இலட்சியத்தை எட்டிப்பிடிக் கூடியப் பிரார்த்திக் கிண்றன. எனவே பிரார்த்தனையால் ஒரு வனின் உடல், உளம் அளித்தும் பரிசுத்தமாகின்றன. இதனால் மனத்தூய்மை, சந்தோஷம், சுகவாழ்வு, திடம் என்பன உண்டாகின்றன. தெய்வத்தைப் பிரார்த்திப்பதனால் நம்மையறியாமலே பல நன்மைகள் நம்பால் வந்தடைகின்றன. “பிரார்த்தனை மனிதனை ஆக்குகின்றது” என்றார் ஒரு மகான். ஆகவே மனிதராய்ப் பிறந்த நாம் சர்வ புகழும் வல்லமையும் ஆண்டவனை எப்பொழுதும் பிரார்த்திப்போமாக.

சமூம் தந்த நாவலன்

திருமதி K. சுப்பிரமணியம் முதலாம் வருடம் ஆங்கிளம்

சைவமும், தமிழும் எங்கெங்கு எப்பெப்போ நக்கப்படுகிறதோ அங்கங்கே இறைவன் சமய குரவர்களைப் படைத்தான். இந்தியாவிலே சமனர்களால் சைவ சமயத்திற்கு இடுக்கன் ஏற்பட்டு நலிவுறுங் காலத்தில் திருஞான சம்பந்தர் அவதரித்தார். சைவசமயத்திற்கு உயிருங்களைப் பொடுத்து புனருத்தாரணம் செய்தார்.

அவ்வண்ணமே சமூத்திலும் சென்ற நூற்றன்டிலே இந்துக்களும், ஆஸயங்களும் அந்தியரால் அல்லறப்பட்டு, அழிவுற்ற பொழுது அவற்றைப் புனருத்தாரனான் செய்ய நாவலர் தோன்றினார். கீரிமலைச் சிவன் கோவில், திருக்கேதீசுரம்

என்பவை அழிவுற்ற ஸ்தலங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு இந்த நேரத்திலே ஈழமக்கள் ஆங்கில மோகங்கொண்டு அடிமைத்தளைக்கள் அகப்பட்டு அவதியறிஞர்கள். இவர்களின் தளையை நீக்கி சிதைவுற்ற சிவஸ்தலங்களை மீண்டும் விளக்கவெத்தார்.

‘தானங்களுட் சிறந்தது வித்தியாதானம்’, என்பதற்கிணங்கப் பல பாடசாலைகளைக் கட்டுவித்தார். அவர் வண்ணோ பண்ணையில் நிறுவிய சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை இன்றும் நூற்றுக்கணக்கான சைவத் தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கல்வி அளித்து வருகின்றது. இலவசக்கல்வி கறை வைத்ததுமன்றிப்

பாடசாலைகளில் கணிதம், வணிகம், வைத்தியம், வேளன்னை, சிற்பம் முதலியவற்றையும் கற்பிக்க ஒழுங்கு செய்தார்.

இலங்கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியாவிலும் சிதம்பரத்தில் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை ஒன்றை ஸ்தாபித்தார். இலக்கியம் பெரும்பாலும் செய்யுளாகவே இருந்தது. பலரும் படித்து ரசிக்கக்கூடிய முறையில் வசன நடையில் இவற்றை எழுதிக் காட்டினார். இதனால் அவரை வசனநடை கைவந்த வல்லாளர், என்று பாராட்டினார்கள், பாலபாடம், சைவ வினாவிடை, இலக்கணவினாவிடை முதலிய புத்தகங்களை இயற்றினார். அச்சுக்கூடம் நிறுவிப் பல இலக்கண இலக்கிய சபை நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். பல புத்தகங்களுக்கு உரை எழுதினார்.

சிவ தொண்டுக்கு — சைவம் காக்கும் பணிக்கு சைவ மக்களைத் திரட்டினார். ஊர்தோறும் பாடசாலைகளை நிறுவிக் கல்விசந்தும்படி வேண்டினார். பிரசங்கங்கள் நடத்தி மனித சமுதாயத்திலிருந்த அறியாஸமெயன்னும் கறையை நீக்கினார். இதனால்கேற்ற ராவ்பகதூர், சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை பின்வரும் பாடலைப் பாடினார்.

“ நல்லீநகரி ஆறுமுக
நாவலர் பிறந்திலரே
சொல்லு தமிழெங்கே
சுருதியெங்கே — யெல்லவரு
மேத்து புராணமக்க
ளௌங்கே பிரசங்கமெங்கே
யாத்தனறிவெங்கே யறை ”

‘ என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே ’ என்று தனது பேச்சாலும் எழுத்தாலும் தமது பணியை விரித்தார் நாவலர் பெருமான். “ சிவனுண்டு பயமில்கீ ” என்பது

அவருடைய தாரக மந்திரம். இந்தச் சரீரத்தை இறைவன் எனக்குத் தந்தது சைவத்தை வளர்த்தற் பொருட்டாகிய கல்வியை வளர்த்தற் பொருட்டேயாம் ” என்று கூறுத்தொடங்கிய அவர் இந்தச் சரீரம் எனக்குக் கிடைத்தது இறைவனை வழிபட்டு முத்தியடைவதற்காகவே, ” என முடிக்கிறார்.

நாவலர் பெருமானின் பிரசங்கங்களுக்கெல்லாம் உறுதுளையாய் நின்று பணி புரிந்த முருகேச பண்டிதர் அவர் இறந்த பொழுது தாங்கொண்டு துயறுற்றுக் கலங்கியமுதார் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் கூறுகின்றது.

“ ஆரிருந்தென் ஆர்சிரந்
தென் ஆறுமுக நாவலன்போல்
ஆரிருந்து போதிப்பார்
ஜயயோ — வாரணி ந்து
தேக்குமதிச் செஞ்சடிலத்
தேவருவு கொண்டாலும்
வாக்கவணைப்போல வரா ”

சென்ற நூற்றுண்டில் தோன்றி ஜம பத்தேமு வருடங்கள் உயிர்வாழ்ந்து காலத்தின் தேவைக்கேற்ப இயங்கிய நாவலரை வீரபுருஷராகவும், சைவம் காத்த மகான் ஆகவும், ஜந்தாம் குரவராகவும் இன்றைய சமூகம் வகுத்துக் கொள்கின்றது. இத்திகைய மகத்தான் பணிபுரிந்த பெருமானுக்கு நன்றிக்டன் செலுத்தத் தமிழுலகம் மறக்கவில்லை. மகாநாடுகள் கூடியும், உருவச்சிலை அமைத்தும், மணிமண்டபம் கட்டியும் முத்திரை வெளியிட்டு, நூற்றைம்பதாவது ஜயந்தி விழாக்கொண்டாடியும் நன்றி பாராட்டுகின்றது.

“ உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுகின்
உலகத்தார்
உள்ளத்துளைல்லாம் உளன் ”
என்கிறார் வள்ளுவர்.

தொன்மை தொனிக்கிறது . . .

தா. அமிர்தகுலசிங்கம் விவசாய விஞ்ஞானம் (முதலாம் வருடம்)

“ வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தி லும் உள்ளான் ”. இது முதுசிமாழி. முன்பொரு காலத்தில் வாயுபகவானுக்கும் ஆதிசேடனுக்கும் யார் பெரியவர் என்பதில் பலப்பரிட்சை. ஆதிசேடன் தனது ஆயிரந்தலைகளையும் அகல விரித்து மகாமேரு மலையை மறைத்து நின்றார். வாயுபகவான் தம்பலத்தினால் மகாமேரு விண் சிகரங்களுள் மூன்றைப் பெயர்த் தெறிந்தார். அவை திருக்காளத்தியிலும், திருக்கிராப் பள்ளியிலும், திருக்கோணமலையிலும் வீழ்ந்தன. அவை மூன்றும் தென்கயிலாயங்களைச் சிறப்பிக்கப்பெறு கின்றன. இத்தலத்தில் ஒன்றும் திருக்கோணஸ்வரத்திலே :

“ பூமியிற் பிறப்பதுவும் இறப்பதுவும் இயற்கை. வல்லதோய்ந்த உன் தோற்றம் வாட்டத்தை அளிக்கிறது. வாடிய உன் உருவத்தைத் தீர்த்தத்துள் சிறந்த பாவ நாசத் தீர்த்தத்திலே நீராடி மாற்றிக் கொள் ”. இது விணைக்கொடியோலுகிய இராவணனுக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி கூறியது. இவ்வாறு ஏன் கூறவேண்டுமென நோக்கின் ;

குரைகடல் ஒத நீத்திலம் கொழிக்கும் கோணமாமலையிலே குடிதலை நெருக்கிப் பெருக்கமாய்த் தோன்றும் காட்சியினையும், கோயிலும் சௌண்டும் கடலுடன் குழ்ந்த சிறப்பினையும், விரிந்துயர்மெளை வல் மாதவி புன்னை வெங்கை வன்ன செருந்தி சென்னபகுத்தில், குருந்தொடு மூல்லை கொடிவிடும் பொழில் குழும் தோற்றத்தினையும், துன்று மொன்ன பெளை வும் மல்வலுஞ் குழ்ந்து தாழ்ந்துறு திரைபல மோதிக் குன்று மொன்கானல் வாசம் வந்துலவுகின்ற கோணமலையில் அமர்ந்துள்ள திருக்கோணஸ்வரப் பெருமான் மீது இராவணன் தாய்க்கு அளவு கடந்த காதல். அதனால் அவனை நினைந்து அவன்

திருநாமமோதி, அவனது திருவருவத்தை நெல்குத்திக் கஷ்டப்பட்டு மாவினால் செய்து அன்றூடம் பூசித்து வந்தாள். வயது முதிர் பருவத்தில் இவ்வாறு கஷ்டமுறம் தாயின் நிலைகளை வெம்பியது அவன் மனம். வேதணையற்றது நெஞ்சம்.

உடனடியாக இராவணன் தெட்சன கயிலாயம் எனப்போற்றப்படும் திருக்கோணமலைக்கு வருகை தந்து, சிவ இவிங்கம் தருமாறு இறைவனை வேண்டி வழிப்பட்டு நின்றான். இறைவன் காட்சியளிக்க வில்லை. கோபமுற்றுப் பெருமான் அமர்ந்துள்ள மலையை அசைத்தான். அசையவில்லை மலையின் தெற்குப் பகுதியில் ஒங்கி வெட்டினான். மலையின் ஒரு சிறுதுண்டு உடைந்து மேற்குத் திசையில் போய் வீழ்ந்தது. வெட்டிய வாளும் இருதுண்டாயிற்று. சீற்றம் பொங்கிய இராவணன் மலையின் சீழ் இறங்கி மலையைத் தூக்கினான். அப்போது கோணை நாயகர் தமது பெருவிரவால் மலையை ஊன்றினார். மலை தசக்கிரிவனை நகக்கியது. தேவர்களும் தம்மை வருத்திய கொடியவன் மாண்டொழிந்தான் எனக் களீ கூர்ந்தனர்.

இல் காலம் சென்றபின் இராவணன் மலையைச் சூழ்ந்துள்ள கடலின் கீழிழுந்து வெளியே வந்து, கோணை நாயகரிடம் தன் குற்றம் பொறுக்கும்படி வழிப்பட்டு நின்றான். கோபுர வாசலிலே நின்று தன் தலை ஒன்றையும், தசைநார்களையும், கையையும் விரல்களையும் கொண்டு வீணையமைத்துச் “ சாமவேதத்தை ” இன்னிலையோடு பாடி இறைவனை மகிழ்வித்து அப்பிடம் விட்டதன்ரூப்.

செல்லும்போது அந்தனர் வடிவந் தாங்கிய விட்டுண்மூர்த்தியைச் சந்தித்து “ இலங்காவின் தலைநகரில் ஏதேனும் விசேஷ நிகழ்ச்சியங்களோ ? ” என வின

வினான். அப்போது அவரும், இராவணன் வினா அன்றை இறந்துவிட்டான் எனக் கூறினர். இச்செய்தி கேட்ட இராவணன் துண்பத்தில் துவண்டான்; வேதனையால் தடித்தான். அப்போது விட்டனாலும் மூர்த்தி “பூமியில் பிறப்பதுவும் இறப்பதுவும் இயற்கை.....” என மேற்கண்டவாறு கூறி அவன் மனத்தைத் தேற்றினார். பின்னர் விஷ்ணு பகவானுடன் திரு மலைக்கு மேற்கேயுள்ள கன்னியா என்னும் இடத்துங்கு வந்தான். அவ்விடத்தில் விஷ்ணு பகவான் தனது கையிலிருந்த தண்டினால் நிலத்தில் அருகருகே ஏழு இடங்களில் ஊன்றி இராவணனைத் தாயாருக்குரிய கன்மாதிரிக் கிரியைகளைச் செய்யும்படி செய்தார். அது இப்போதும் கன்னியா வெந்திரூற்று எனத் திகழ் கிறது. இவ்வாலய வாயிலிலே அன்று இராவணனால் வெட்டப்பட்ட வெட்டு கற்பாறைகளிடையே அகழியாகக் காணக் கிடக்கிறது.

மேலும் இதன் தொன்மைபற்றி ஆராயின் கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த ஞானப்பாலுண்ட கருத்துடை ஞானசம் பற்றன் திருக்கோணமலைப் பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாடல்தோறும் “கோணமா மலை அமர்ந்தாரே” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்வர்;

கரை கெழு சந்துங் காரகிற் பிளவும்
அளப் பருங் கணமனி வரங்கிறக்
குரை கடல் ஓதம் நித்திலங் கொழிக்கும்
கோணமா மலை அமர்ந்தாரே

என ஆலயத்தில் தெவ்வீகப் பொலி அம் பொருளாதார நிலையும், இயற்கைச் செழிப்பும் சிறக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்னும் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெறு மாடி பெரிய புராணத்தில் :

அந்தகரில் அமர்ந்தகளை இனிது மேவி ஆழிபுடை சூழ்ந்தொலிக்கும் ஈழந்தனவின் மன்னுதிருக் கோணமலை மகிழ்ந்து செங்கள் மழவிடையார் தமைப் போற்றி வணக்கும் பொடி.

எனவும் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த உமாபதி சிவாச்சாரியார் தாம் இயற்றிய சிவநாமக் கவி வெண்பாவில்:

“மன்னுதிருக் கோணமாமலையின்
மாதுமைசேர் பொன்னே
கோணேசர் புராதனை”

எனவும் கி. பி. 15 ஆம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர்;

“நிலைக்கு நான்மறை தவத்தான்
பூசர் திருகோணமலை
தலத்தாரு கோபுரம்”

எனவும் குறிப்பிடுவதால் திருக்கோணமலையில் கோயில் கொண்டருளிய திருக்கோணேசப்பெருமானின்சிறப்பும், தொன்மையும் தொனிக்கிறது என்பது கணக்காடு.

கி. பி. 16 ஆம் நூற்றுண்டில் “கொன்ஸ்டன் தினேபீஸ்” என்பவனால் இவ் ஆலயம் தகர்க்கப்பட்டு அக் கற்களினால் பிரட்டரிக் கோட்டை கட்டப்பட்டது.

கி. பி. 1903 ஆம் ஆண்டு கோணேசர் மலையைப் பார்வையிட்ட இலங்கைக்கை நூலின் (The Book of Ceylon) ஆசிரியர் எச். டபிள்யூ கேல் என்பவர் தமது நூலில் “பிரமாண்ட மான கேடையில் இருந்த இடம் இன்று வெற்றிடமாகத் திகழ்கிறது”.

There is now left only the bare site of the Magnificent Temple.

(Page 63)

எனவும் கூறியுள்ளார். அதன் பின் னர் 19 ஆம் நூற்றுண்டில் இறுதிப் பகுதியில் புதிதாக அங்விடத்தில் ஆலயம் புனருத்தாரணம் செய்யப் பட்டு அங்கு நித்திய ஷசையும், ஆலய மணி ஒசையும், செழித்துச் சிறக்கிறது என்றால் எவரும் மறுப்பதற்கில்லை.

அத்தோடு ஆண்டு தோறும் வரும் பங்குனி உத்தர தினத்திலே திருவிழா ஆரம்பித்துப் பதினெட்டாண்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது விழாவின் இறுதி நாளான 18 ஆம் நாள் பாவநாசத் தீர்த்த தோற்சுவமும் நடைபெற்று வருகிறது: இவ்விழாவிற்கு இலங்கையின் பல பாகத்

தில் உள்ள மக்களும் ஏதோபீத்து ஒவ்வொரு விழாவாகச் சிறப்பித்தும் வருகின்றனர்.

இவ்வாலயச் சுற்று வின் சிறப்பை மகாவளி கங்கைக் கடலுடன் கலக்கும் காட்சியும், செந்நெல் விளையும் வெளி வயல்களின் தோற்றமும், உப்பு விளையும் வெளி வயல்களின் சிறப்பும் முத்து விளையும் கிண்ணியாவும் காட்சி கொடுத்துச் சிறப்பிப்பதோடு இவ்வாலயம் இன்றும் தொன்மைக்குரிய சாதனத்துடன் மேலோங்கி நின்று உல்லாசப் பிரயாணிகளின் உள்ளத்தையும் கொள்ளி கொள்ளும் சிறப்புடன் திகழ்கிறது என்பது தெளிவு.

“ தொன்மை தொனிக்கிறது அங்கு உண்மை தெரிகின்றது. ”

“ மனத்துக்கண் மாசில்லுதல்.”

க. வை. வியாகேசர் (ஆங்கிலம் 2-ம் வருடம் - 1973)

மண்மேல் மக்கள் பிறப்பதும் இயல்பு பிறந்தபின் பல வகையாக உழல்வதும் இயல்பு உழன்று பின் முடிவில் இறப்பதும் இயல்பே. மக்கள் பிறவி எடுப்பதும் பிறந்து உழன்று இறப்பதும் பிறைகுடிய இறைவளை உணர்ந்து அறிவதற்கே. உணராதவரும் ஆன்மாக்களுக்கு உதவியாய் நின்று பெரும்பேறவிரிப்பது விரும்பி இயற்றும் அறமேயாகும். அறத்தை விரும்பி இயற்ற எமக்கு இறைவன் அளித்தது மனமேயாகும் காயமே எதையும் செய்வதாயினும், வாக்கே அதற்குப் பேருதவியாயினும் மனமே முழுவதையும் முதலில் ஆக்கும், காவின் நரம்பையோ கையின் நரம்பையோ அசையச் செய்வதற்கும் மனத்தில் ஆக்கம் முதலில் வேண்டும். எதைத் தான் செய்யினும் மனமே முந்தும். ஆகவினாற்றுன் மனம், வாக்கு, காயம் சுத்திபெற வேண்டும் என முதலில் மனத்தைக் கூறுவரி பெரியோர். அதற்கு செய்யும்

பொழுது, மறத்தின் நீக்கம் மனத்தில் வேண்டும். மாசற்ற யனமே பயமற் றபாக்கியம் வன்சொல்லை மொழிந்தாலும் மாசற்ற தாயின் இன்சொல் எனப்படும். இதனை “ மாசற்ற நெஞ்சடையார் வன்சொலினிது ” என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்: நல்ல மனதுடன் சாக்கிய நாயனார் வீசிய கல்லே, கரும்பு வில்லோனுகிய மன்மதன் வீசிய மலரிலும் பார்க்க இறைவன் விரும்பி ஏற்றகாகும். ஆதலால் மனத்துக் கண் மாசு இன்றேல், அங்கு விழைவதெல்லாம் இறைவனுக்கும் ஏற்றதாம். இகழ் மொழி எல்லாம் புகழ் மொழி ஆகும். தூற்றக்கூடிய செய்கைகள் கூடப் போதுமிப்படுவன ஆகும் அன்றே செய்வதனைத் தும் அறமேயாகும்.

இதை நீக்கி, அறஞ் செய்ப் புகுந்து அறைநெறியில்லா மனத்தினால் எல்லாம் வினைகளைச் செய்து வீண்பழிக்காவாரும்

உளர். மாசற்ற மனமாய போதே காயத் தினுலாவதும் அறமாகும். வாக்கினில் வருவதும் அறமேயாகும். இன்றேல் உடலீச்சுத்தி செய்து உடல் முழுவதிலும் உருத் திராக்கமும் திருநீறுமணிந்து உறுபய என்ன? அல்லது துறவறம் பூண்டோம் என்று உலகத்து உறவு துறக்காத மனத் துடன் காவி தரித்துக் கூத்துகளாடிக் கண்டதும் என்ன? அறை கூவி அந்தணரை அழைத்து நிறைபொருள் அளித்தும் என்ன? உலகோர் புழு உபயோகமின்றிப் பணந்தானுதவியென்ன? இன்னும் பலவற்றைத்தான் புரிந்தால் என்ன?

இவையெல்லாம் நல்ல நிழம்சிக்ஞாம் தீய நிகழ்ச்சிகளும் உதிக்கும் மனத்தில் உதித்தவயானால் அறம் எனக் கூறுதல் பொருந்தாது, அம்மனத்தில் நிகழும் தீய நிகழ்ச்சியே ஒருபொது அங்கு செய்த அற மெற்றையும் புறம்போக்கும் மறத்தைப் புரியச் செய்யும். அப்படியானால் செய்த வையெல்லாம் நன்மையாகுமோ? ஆகையால் இவையெல்லாம் உண்மையில் வீண் ஆகுலந்தானே.

மேலும் இன்னீசையுடனே இன்சொல் புகள்று இதயத்தை வாங்க, உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசவார் உறவு

கவாமை வேண்டும். மனத்துக்கண் மாசுகிருக்குமாயின் உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசவார் என்பதும் பொருந்தும். அவர்கள் ஓவ்வொர் பொழுதில் அறவார்த்தை பேச முயலல் கூடும் ஆனால் அது பின் மறவார்த்தை ஒன்றினால் மறைந்துவிடும். அன்றிச் சிலகால் மறச்செய்கை ஒன்றில் மாய்ந்தும் விடலாம். ஆக உள்ளொன்றும் புறம்பொன்றுமாக நடத்தல் என்பது உண்மையாகி விடும்.

பெரிய பெரிய வார்த்தைகளைடுக்கலாம். இசைசேர் வசனங்களை வரிசை வரிசையாய் வைத்துச் சேர்க்கலாம். பார் வைபில் சுரும்பை ஒத்த பேய்க் கரும்பாகும். ஆதனினுலே வீணாகுலமாம்.

பெறற்கரிய மாணிடப் பிறவியைப் பெற்றுப் பயன் அடைந்து ஆகுலமான வற்றிலே ஈடுபடாது உய்யவேண்டும். நிறப்பதற்கு மாசில் மனமே வேண்டும். மனமே எதற்கும் தோற்றுவாய். உற்பத்தியிலே கேடு கலந்தால் அந்தம் வரையும் கேடு நீங்காது. அதனாற் செய்கைகள் அறமாகி மிளிர்தல் அசாத்தியமாகும். மன மாசுகள்று வாழ்வு மலர்வனமாக மனத்துக்கண் மாசிலஞ்சூதல் வேண்டுமென தெய்வப் புலவர் திருவாய் மலர்ந்தார்.

கார்த்திகைத் திபம்

செல்வி ச. முத்துக்குமாரசாமி கைவிளை இறுதி வருடம் (1973)

அம்புயாசனன் மாலின்னு மளப்பருந்
திறத்தாய் போற்றி
நம்பனே போற்றியெங்கனுதனே
போற்றி கோதில்
கெம்பொனே மணியே போற்றி
சிவபெருமானே போற்றி
யெம்பிரான் போற்றி முக்கணிறைவனே
போற்றி போற்றி
“ சைவமாஞ் சமயஞ்சாகும் ஊழ்
பெறலரிது ”

என்பது கித்தியார். நல்லூழ் வசத்தால் பெறுதற்கரிய மானுடப் பிறப்பைப் பெற்றும், புறச்சமயதெறியைச் சாராது மெய்ச்சமயமாகிய சைவ சமயத்திற் பிறந்தோம். சைவ சமயிகளாகிய நாங்கள் அனுட்டிக் கும் விரதங்கள் பல

அவ்விரதங்களுள், சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்குரிய விரதங்கள், வார விரதம், நடத்திர விரதம், திதி விரதம் என்

பணவாம். கார்த்திகை மாசத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சுப்பிரமணியப் பெருமானைக் குறித்து அனுட்டிக்கும் விரதம் கார்த்திகை விரதமாகும் இது பள்ளிரண்டு வருடங்களம் அனுட்டிக்கும் பாலது.

பரஸி நாள் அபாரணத்தில் ஒரு பொழுது உணவு உட்கொண்டு மறுநாள் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து, சுப்பிரமணிய வழிபாடாற்றி, மறுநாள் உரோகிணியில் விதிப்படிபாரணங்கெய்தல் வேண்டும் பாரணம் என்பது உபவாசத் திற்குப் பின்னர் செய்யப்படும் போசனம். இது மகேசர ழுசைசெய்து ஆறு நாழிகை யுள்ளே போசனம் பண்ணல் வேண்டும். இவ்விரதத்தை வாரிசமலர்மேல் வந்த நான்முகன் மதலையான நாரத முனிவர் நோற்றுச்சப்த நிதிகளுக்குஞ் தலைமை யாந்துண்மை பெற்றார்.

கார்த்திகைக் கார்த்திகை சிறந்த நாள். சுப்பிரமணியர் ஆலயங்கள் எல்லாம் தீபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒரே சோதிமயமாய்க் காட்சியளிக்கும் திருநாள். இது குமராலய தீபம் எனப்படும். ‘தீபமங்கள் ஜோதி நமோ நம்’ என, அருண சிரிதாதர் அக்காட்சியைப் பாராட்டுகின்றார். குமராலய தீபத்தின் மறுநாள் சர்வாலய தீபம், சிவாலயங்கள் யாவும் ஜோதி சோதுபமாக விளங்கும் நன்றான். ழரணை யோடு கூடி வரும் நாள், ‘இதனை விளக்கி என அழைப்பார் இத்தினம் சிவபிரானே முழு முழு தற் கடவுள் என்பதை விளக்குவது சர்வ வியாபகராகிய இறைவன் பிரம விஞ்ஞாக்களுக்கு ஞான ஒளி

வடிவாகி காட்டிய திருவருட்டன்மையை குறிப்பது தேயுநி தலமாகிய திருவண்ணா மலை அன்று ஒளிப் பிழம்பாக விளங்கும் காட்சி சொல்லொண்டது, அன்று வீடுகளிலும் மற்றுமிடங்களிலும் பெருந்தொகையான விளக்குகள் ஏற்றப்படுகின்றன. திருக்கோயில் வாய்த்தில் பெருநெருப்பு உண்டாக்கப்படுகின்றது. அது சொக்கப் பனை எனப்படும். அத்தினத்துக்கு முதல் நாள் மங்கல சிரியைகளை முடித்து சிவாக்கினியையுண்டாக்கி ஒன்பது தகழிகளில் அவ்வக்கிணீயைப் பூசித்து, ஆலய மூன்றாவில் ஓர் மரம் நாட்டப்பட்டுக் காய்ந்த இலைகள் ஒலைகள் முதலியவற்றால் வளைத்துக்கட்டி சிலாகைகள் பொருத்திக் கட்டி அட்ட திக்குகளிலும் எட்டுத் தழிகளை வைத்து ஒரு தகழியை மரத்தின் நுனியிலும் வைத்து அவ்விடத்தில் சிவாசாரியார் சிவபிரானைப் பூசித்துத் தீபங் காட்டுவார். அப்பொழுது சிவாக்கிணி எல்லா இடங்களிலும் பற்றி எரியும் ஒரே ஜோதியாய் விளங்கும். இது சிவபிரான் ஜோதி வடிவினர், ஒளி வடிவினர் என்பதைக் குறிக்கும்.

அகந்தையினால் அடிமுடி தேடி பிரமவிஞ்ஞாக்களுக்கு சோதி வடிவாய்த் தோன்றியருள் பாவித்த திருநாள் கார்த்திகைப் பூரணை; இதுவே கார்த்திகைத் திபோற்ச வம். இவ்வற்சவம் திருவண்ணமலையில் மிகு சிறப்பாக இருக்கும். இந்நாளை சைவசமயிகளாகிய நாம் எல்லோரும் விரதநாளாக அனுட்டித்திருந்து ஆதிமத்தியாந்த விவாதினராகிய சேர்வசூவரணை மனமொழி மெய்களால் வழிபாடாற்றி உய்வோமாக.

பிரார்த்தனை

எஸ். வேல்நாயகம் விவசாயம் 1 ஆம் வருடம்

என்னுள்ளத்தே எழுந்தருளும் எழிலார் வினாயகனே
பின்னும் விணைகள் அகற்றிநிதம் – மன்னுடுக்கம்
கல்வி நிறைசெலவும் பேரழகு வாழ்நாள்
வேண்டுமெட்டும் ஈவாய் விரைந்து.

ஓமெனும் அட்சரத்துள் அடங்கும் திருமுருகா
என்னிதயத் தாமரையில் என்றுமுனை ஏத்தினிற்பேன்
சொல்லும் சொல்லடுக்கில் சோர்ந்து சோரம் போகாமல்
மெல்ல எனைக் காத்திடுவாய் உன்னை நினைக்கிறேன்.

உனக்கே என் ஆவியும் உள்ளமும் தந்தேன்
இனிப் பெறேன் என்றும் செய்யும் தொழில்தனில்
திறமையிகு முன்னேற்றம் காண்பதற்கே வழிகாட்டு.

நெஞ்சுக்கு நீதியும் நீடுபலபேர் அடுக்கு [வாய்.
துன்பங்கள் வந்தாலும் சோர்ந்து உளம் நோகாமல் பார்த்து
வஞ்சளைகள் பலகோடி சூழ்ந்தாலும் பகைவர் முன்னே
சிங்கேறுபோற் தோன்றும் திறமதனைத் தந்திடுவாய்
தக்க தருணமதில் தஞ்சமென் ரெணைக்காரு
நல்லது செய்வதுபோல் தீமைகள்பல செய்யும்
புல்லர்கள் மனமதனை அறிந்திடும் திறமதருவாய்.

வேலைக் கஷ்டமதில் விரைந்துன்னை மறந்திடாது
நாளெல்லாம் நினைத்திருக்க நல்லறிவு தரவேண்டும்
போலிகள் மலிந் துள்ள பொல்லாத உலகமதில்
போலிகளைக் கண்டு ஏமாந்திடா திருக்க
உன்னை நினைக்கின்றேன் முருகா எனக்குதவு.

கல்வியில் செல்வத்தில் அழகினிற் செருக்குற்று
தலைக்கனம் பிடித்தலைவோர் தலைப்பாரம் குறைத்துவிடு
எல்லோரும் மனிதர்தான் என்றவருக் குணர்த்திவிடு.

இன்று விடிந்தமுதல் மாலைபடும் வரைக்கும்
ஏதோ சிறுபிழைகள் யாருக்குச் செய்தாலும்
நன்றாம் எவர்மனதோ நோக நடந்தாலும்
என்னாலும் என்பிழையை பொறுத்தருள வேண்டுகிறேன்.

என்றே அவர்வருவார் என்று தனிவீட்டினிலே
காத்துக்கிடக்கும் கனிவான பெண்களுக்கும்
இன்று வருவாளா என்று நடு சிசியில்
கணவிழித்து நினைந்திருக்கும் காலைபல பேர்களுக்கும்
நெஞ்சமதைக் காத்து நீடுதுயர் போக்கிடுவாய்.

உழைக்கும் கரங்களுக்கு ஒய்வுதனைக் கொடுத்துவிடு
வருந்தும் மனங்களுக்கு மகிழ்ச்சிதனைக் கொடுத்துவிடு
நோயாளர் அனைவருக்கும் நீள்சுகத்தைக் காட்டிவிடு
வாடித் துடிப்பவர்க்கு வாழ்க்கையினைக் காட்டிவிடு.

நில்லாத இவ்வலகை நிலையது என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மையினைப் போக்கி எனைக்காத்து
ஆசைகள் கோபங்கள் அழியும் பெருமையதின்
கோலங்கள் மாற்றி குண வாழ்வைத் தந்துவிடு.

பதியினிற் பலரும் போற்றும் அருளூரு முருகா உனை
இருகரம் கூப்பிசின்று இருதயம் மலரக்கேட்பேன்
இங்கு நான் கேட்கலுற்ற இனியபல வரங்களெல்லாம்
சொந்தமாய் உலகுக்கீந்து சுடருற வாழ்வைப்பாய்.

மட்டக் களப்பிலுயர் மாமாங்கப் பிள்ளையாரும்
பக்தர் புடைசூழ்ந்து பரவும் திருக்கோவில்
சித்திர வேல்முருகன் செலுத்தும் அருளொளியும்.

கண்டார் வினையகற்றும் காரைதீவிற் கண்ணகியும்
விண்டாரும் சொல்லரிய மேன்மையிகு தம்பிலுவில்
சித்திவிழையகரும் மற்றும்,

ஆரையாப்பதி அழகு கழுதாவளை
பேறுகள் பெற்றிலங்கும் சித்தாண்ட வாழை நகர்
செங்கலடி போற்கிழக்கு எங்கும் ஒளிபரப்பும்
தெய்வங்கள் காக்கும் உமை.

இப்பாடல்களை ; சிந்தையால் வாயால்
செப்பும் செவி மடுக்கும் அன்பர்கள் வாழ்வினிக்கும்
நாவிற் சரஸ்வதியும் முகக்தினிலே லெட்சுமியும்
மூளையிலே விழையகரும் வீற்றிருப்பார் வினையகலும்
ஆதலினைப் பக்தியுடன் செப்புவீர் இப்பாவைத்தான்.

தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே

பண்டிதர் எஸ். வேலாயுதபிள்ளை வனிகம் 1 ஆம் வருடம்

பெறுதற்கரிய இம்மாளிடப் பிறவி வின் மூலமே ஆத்மா தம் பிறவிப் பெருங்கடலை நீத்து பேரின்ப வெள்ளாமாயிய இறைவனை யடையலாம் என்பதை நன்குணர்ந்த பலர் ஆண்டவணைப்பாடி பரவிப் பணிதலையே தம்வாழ்வின் பயனாகக்கொண்டனர். ஈறில்லாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இங்பமான இறைவனைத் தம்பால் ஈத்தனர். அவ்விரை இன்பத்தில் முழு கிணர். ஈற்றில் இறைவனுடை திருவடி நிழலை அடைந்தனர். இவ்வாறு தம்மையே இறைவனுக்கு அரிப்பணித்து எல்லாம் இறைவன் செயலே என உணர்ந்து ஆண்டவனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே பணியாகக் கொண்டவர்களே தொண்டர் களாவார்கள்.

இதுதொண்டர்களது நெஞ்சம் விளைப் பற்று அறுக்கும் விமலன் இருக்கும் விழு மிய நெஞ்சமாகும். அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுவகை செற்றுராய் யாதும் அற்றுராய்த் திகழ்வர். அவர்க்கு மலம் இல்லை. மாச இங்கீ மாச அபிமான மில்லை. குலமிவிகை. கொள்ளும் குஷங்களும் இல்லை. அவர்கள் முன்னம் அவனுடைப் நாமம் கேட்பார். மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்பார். பின்னை அவனுடைய ஆரூ் கேட்பார். பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சை யாவர். தம்மை மற்றப்பார். தன் நாமம் கெடுவார் அவனுடைய தலைப்படுவார்கள். சிற்றின்பங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பேரின்பத்துடன் தம்மை இடத்துக்கொண்ட அடியார்களுக்குத் துண்பம் உது? இப்படியள், இந்திரத்தன், இவ்வண்ணத்தன் என்றெழுதிக் காட்ட முடியாத இறைவனை சிக்கெனப் பிடித்த தொண்டர் தம் பெருமை கொல்லுதற்கரியதே.

இதுதொண்டர் தம் பெருமையை உணர்ந்த சந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

“ இல்லைவா முந்தொடுதும் அடியார்க்கும் அடியேன் திருநீல கண்டத்துக் குயவனுரைக் கடியேன் இல்லையே என்னுத இயற்பனைக்கும் அடியேன் இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் வெஸ்லுமா மிகவஸ்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் விரிபொழிஸ்ஷுழ் குன்றையர் வீற்று மின்டர்க் கடியேன் அல்லிமேன் முள்ளெந்தார் அமரித்திக் கடியேன் ஆரூர் ஆரூரின் அந்மானுக்காலோ ”

எனத் தம் தேவாரத்தில் அடியார்களுக்கு அடியவராகத் தன்னையே வைத்து பாடுகின்றார். சேக்கிமார் அடியார் கூட்டத்தை திருக்கட்டைம் என்றே அழைக இன்றூர் கோயிலைத் திருக்கோயில் என்று அழைக்குமாப்போல் அடியார் கூட்டத்தை திரு என்னும் உயர்ந்த அடை கொடுத்துக் கூறுகின்றார். “ அடிபேனுன் அடியார் நடுவள் இமுக்கும் எகுகுப் புரியாய் ” என்று மணிவாசகப் பெருமானே வென்டுகின்றார் என்றால் அவர்கள் பெருமை சொல்லுதற்கரியதே.

இவ்வடியார்கள் தம் அஸ்பு மீனிட் டினாஸ் இறைவனைப் பல்வேறு நிலைகளில் வைத்துப் போற்றி வளங்கியுள்ளார்கள் ஞானப்பால் உண்ட ஞான ச பந்தன் பால்நிலைத்துட்டும் அம்சமயப்பஞகைப் போற்றி வணங்கின்றார். உழவாரப் படை கொண்டு தொண்டுசெய்த அப்பார் தன் வீகரில்லாத் தலைவனுகப் போற்றி வணங்கின்றார். பித்தனே என்று அழைக்க சந்தரர் இறைவனைப் பரவையாரிடமுடிப் சுங்கில் யாரிடமும் தாதுவிடுத்து தம் உற்ற நொழு மூக் வழிபட்டார். உருக்கும் வாசகத்தையும் கோவையையும் அகுளிய மணிவாசகர்

ஈசுடி போற்றி, எந்தெயிட போற்றி என முழுமுதற் பொருளாகப் பாடிய துடன் தன்னைத் தலையியாகவும், இறை வணை ஒப்பற்ற தலைவனுடையும் வைத்துப் பாடியுள்ளார். வைணவ அடியாராகிய பெரியாழவார் கண்ணிரைத் தன்னைப்பெற்ற நெடுத் தாயாகப் பாடியுள்ளார். சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார் எனப் பெயரிபெற்ற ஆண்டான் கண்ணைந் தன் அஸ்புக் காதலனும் பாடியுள்ளார். இன்னும் சில அடியார்கள் இறைவனைக் குழந்தையாக வைத்துப் பாடியுள்ளார்கள் என்பதைப் பின்னோத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் புலப் படுத்துகின்றன. இவ்வாறு டோற்றி மால் நாண்முகனும் காலைத் மாமணிச் சோதி யான இறைவனை உறவுகோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றிலை முறுக வாங்கிய பெருமதான் என்னே!

சாதாரணமாக மக்களைக் கட்டுப் படுத்த வல்ல நாளும் கோரும் இவ்வடியார்களுக்கு ஒரு துண்பும் செய்யா. ஞான கம்பந்தர் சமண சமயம் பரவிய பாண்டிய நாட்டிற்குப் புதுப்பட்டபோது அப்பரி கவரியிகள் “இன் நாளும் கோரும் சரியில்லாத இவ்வேளையில் செல்வேண்டாம்” என்க தடுத்தார்; அதற்குச் சம் பந்தர் உவங்க அழிக்க வன்ற் விடத்தை தன் கண்டத்தில் அடக்கியவனும்; ஞாயிறு திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, ராகு, கேது எனப்படும் நவக்கிரகங்களையும் தம் முன்னடக்கிய இறைவன் என்னுள்ளத்தின் கண் உறைந்து இருப்பதால் எனக்குத் துண்பம் செய்யும் என நீர் கருது பகவ யெல்லாம் நன்மை வைசெய்யுமெயாழியத் துண்பம் செய்யா என்று வேயுறு தோளி பங்கன் என்னும் தொடக்கத்தையுடைய பதிகம்பாடி இறைவனைத் துதித்து பாண்டி நாட்டை யடைந்து சைவத்தை வெற்றியுடன் நிலை நாட்டித் திரும்பினார். குன்றக் குமரனுல் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அருளை கிரியும் இதே கருத்தை வழியுறுத்தி,

“நாளென் செயும் விஜைதானென் செயும்னை நாடி வந்த சோளென் செயுக் கொடுக்கந்திறென் செயும்குமரேசிரு தாஞ்சும் சிலம்பும் சுதங்கையும் தன்னடைபும் சன்முகமும் தோஞ்சும் கடம்பும் எனக்குமுன்னே வந்து தோன்றிடுமே வேண்டுமோ !

என வினவுகின்றார். எனவே இவ்வடியார்களுக்கு நாள் கோள் அப்பாற்பட்ட தெனில் இவர்கள் பெருமையை விளக்க வும் வேண்டுமோ !

அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள நன்புவலென்ற நாதனே என்று அரற்றும் அடியார்களுக்கு வாணம் துளங்கினாலென்ன? மன கம்பமாகிவென் மால்வரைகள் நிலை தடுமாறினாலென்? இவர்கள் பஞ்சபூதங்களின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். சமணத்தை விடுத்து சைவத்திற்கு மாறிய அப்பரை நீற்றறையில் இட்டபோது அவ் செய்மை மிக்க நீற்றறை அவனை வேகச் செய்வதற்குப் பதிலாகத் தன்மை மிக்குற்ற இதமளித்தது. கல்விற் கட்டிக் கடவில் இட்டபோது “நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” என்று உறுதியுடன் அவனடி போற்றினார். கல்லும் தெய்ய மாகிக் கரையேறியது. மதங்கொண்ட யானையைக் கொல்லும்படி பணித்தபோது ஆண்டவனை நினைந்து அஞ்சுவது யாதோன்றும் இல்லை. அஞ்ச வருவதுமில்லையென் அஞ்சாது நின்றார். மதங்கொண்ட யானை பணிந்தது. இதனால் இவர்கள் இன் பமேயன்றி எந்நாளும் துன்பமில்லாதவர்கள். எவர்க்கும் அடிசமயில்லாதவர்கள் இவர்களுக்கு பசி ஏது, பிணி ஏது, நரகத்துன் பந்ததான் ஏது. இவர்கள் யாவுக்கும் பணியமாட்டார்கள். இறுமாப்புடையர்.

“நாமார்களும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம் நரகத்தில் இப்பப்படேம் நடவியல்லேசும் ஏமாப்போம் பி, யநியோம் பனி வோம் அஸ்லேம் இன்பமே எந்நாளும் துள்பமில்லை”

என அடியவர்களின் அச்சமற்ற மேல் தீவிரம் அப்பரடிகள் உணர்த்துகின்றார். இவ்வாறு உலகில் எந்தவிதமான துவபங்களுக்கும் அஞ்சாது என்னிய என்னியாங்கு எழ்தப்பெற்றுத் தின்னியராகி வாழ்ந்தனரெனில் இவர்களின் பெருமை சாலவும் போற்றத் தக்கதே.

உலகை ஆட்டிப்படைக்கும் ஆண்டவரைத் தம்மகத்தே கொண்ட அடியார்களின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பிய முருகன் ஒளவையின் மனி வாய்ஞால் பெரியதைக் கீட்கின்றன.

“ பெரிது கேட்கின் எரிதவழு வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ தான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் சரியமால் உந்தியில்
வந்தோன் ”

கரியமாலோ அலீகடல் துயின்ரேள் அகிகடல் குறுமுனி அங்கையில் அடக்கம் குறுமுனியோ கலகத்தில் பிறந்தோன் கலாமோ புவியிற் திறு ண் புவியோ அரவினுக்கு ஒருதலீப்பாரும் அரவோ உகமயவன் சிறுவிற் மோதிரம் உமையோ இறைவர் பகத்து ஒடுக்கம் இறைவரோ தொண்டர் உள்ளத்து ஒடுக்கம் தொண்டர் தும் பெருமை சொல்லவும் பேரிதே ”

எனத் தர்க்கரிதியாகத் தொண்டர் பெருமையை நிருபித்துகிட்டாள் தமிழ்த்தாய். எனவே பெரியவை எல்லாவற்றிலும் பெரியது தொண்டர் பெருமை என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும். சொல்ல இயலாத தொண்டர் பெருமையாதும்.

இறை வணக்கமும் இறைவனின் இயல்பும்

N. இராசரத்தினம்

“ நந்குஞ்சாக்கன்று நன்னின், கலைநூணம் கற்குஞ்சரக் கன்றுகான் ”

இறைவனைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடக்கும் எமது சிந்தனை தெளிவடையுமாறு. வேறு முகத்தவரான வினாயகப் பெருமான் இன்னருஞ் புரிவாராக,

இறைவனைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு மனிதனை எது உண்மையிற் தூண்டியது என்பதை நாம் சரியாகக் கூறமுடியாது. பயங்காரணமாகவோ, ஆர்வங் காரணமாகவோ (inquisitiveness), சிந்தனை காரணமாகவோ, அறிவுவிருத்தி காரணமாகவோ, ஆராய்ச்சி காரணமாகவோ, மனிதன் இறைவனை உணர்ந்து, வணக்கத்தை ஏற்படுத்தினான். மனிதன் உள்ளாம், வணங்கவேண்டிய தேவையை

1 ஆம் வருடம் விஞ்ஞானம்

வலியுறுத்தியது. சிந்தனை ஆற்றலை உள்ள பகுத்தறிவு பெற்ற உயிரி மனிதன் ஒரு வளை ஆவான். இடம்பூக்கம் பயங்கரத்தை ஏற்படுத்துவதையும்; நெருப்பு-குட்டை உடன்டாக்குவதையும்; மழை குளிரைத் தருவதையும் மனிதன் அனுபவ வாயிலாக அறிந்தான். இவைகளெல்லாம் மனிதனின் கட்டுப்பாட்டிற்கும், சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்டவைத் தவன் ஒருபெரும் சுக்கிழன்டென்பதை உணர்தான்; அக்கடிக்கு அடிபணிந்தான். அச்சக்கடிக்குத் தன்னுல் கடுகொடுக்க மனிதனுல் முடியாததால் அச்சக்கடி தனது கட்டுப்பாட்டிற்கு அப்பால் உள்ளதை உணர்ந்தான். இப்பெரு ‘சத்தி’யையே ஆதி மனிதன் ‘இறைவன்’ (God) என அழைத்தான்.

விஞ்ஞான உலகமானது, பின்வரும் காரணங்கள் மூலம் இறைவன் உள்ளதை விஞ்ஞானித்துவம் நிருபித்துள்ளது.

1. உலகமானது ஒரு மணித்தியால்து திற்கு 1000 மைக்கால் விதம் கழுவதில்து. இச்சுழலும் வேகம் குறைவாயின் பக்கும் இரவும் நீளமாகவிருக்கும் அதாவது விலங்கு வாழ்க்கையும் தாவர வாழ்க்கையும் சூரியனின் அதிகவெப்பத்தாலோ அல்லது இரவீன் அதிக சூரியாலோ அழிந்து விடும்.

(2) குரிய ஒளியானது எல்லா உயிரிகளுக்கும் அத்தியாவலியானதொன்று. குரியனின் வெளிப்பரப்பிதழின் வெப்பது தின் அளவு 12 000°F ஆகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் தேவையான அளவு வெப்பத்தைப் பெறக்கூடியவாறு உலகமானது ஒரு பொருந்தமான தாரத்தில் உள்ளது. குரியன் மல்து உலகமானது வெகு தொலைவில் அல்லது ஒன்றுக்கொன்று சமீபத்தில் வைக்கப்பட்டால், அதிக வெப்பத்தால் அல்லது குளிர்காரணமாகப் பூமியில் உயிரினங்கள் வாழ வது அசாத்தியமாகிவிடும்.

(3) உலகக்கு ஒளியைத் தரும் சந்திரன் இப்போதுள்ள நிலையிலிருந்து 50,000 மைல் தாரத்தில் இருப்பின், சமுத்திரமான் பெருமி உலகத்திற்கு (அண்டத்திற்கு) ஒரு நாளாக்கு இந்தடவைன் வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்படுத்தும். சந்திரனுடை உலகுக்குச் சமீபத்தில் இருப்பின், சமுத்திரங்களும் மற்ற நைய நீரங்கள் கொண்டுள்ள ஏதுக்களும் (solars) வரண்டு உலகைப் பாஸ்வனமாக்கும்.

விஞ்ஞானிகளின் கண்டுபிடிப்புக்களை நாம் நுணுக்கமாக ஆராயும்போது, இந்த முழு அண்டமும் (Universe), குயிற்றுத் தொகுதியும் (Solar system) தற்செய்காகப் படைக்கப்பட்டவை அல்ல. இவைகள் முன்னேக்குடன் (Fore sight) ஒரு படைப்பாளரால் (Creator) அல்லது ஒரு பெரும் கத்தியிலூல் (Master force)

உட்டாக்கப்பட்ட படைப்புகள் என்பதை நாம் எவ்வித நந்தேகமுமின்றி உணரலாம். இச்சுக்கியே ‘இறைவன்’ எனப்படுகிறது.

அத்மா (Soul) என்பது யாது? இற்றைவனர் ஒருவரும் இதைப்பற்றி சரியான வரைவிணக்கணத்தையும், இது சேதனமுறையேயா (Organic) அல்லது அசேதன முறையேயா (Inorganic) சார்ந்துள்ளதென்றே நிருபிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த ஆத்மாவுக்கு வல்லமை உண்டு. இந்தனைக்கு ஆற்றல்களுக்கு முற்றிலும் அப்பால் இதனது வரைவிலக்கணம் உள்ளது. நாங்கள் அதிகமாகவும், ஆழமாகவும் இதனை உணர்கிறோம். மனித உகுவிலே உன்ன இந்த ஆத்ம சக்தி திறனை அல்லது பலத்தை கட்டளையுலம் நிர், நெருப்பு, பூமி, சந்திரச் சூதானியை வற்றின் ஆராய்ச்சிகளின்மூலம், அதிகமான அதிசயிக்கத்தக்க புதிய கண்டுபிடிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இந்த ஆத்ம சக்தி எவ்வாறு மனித உடம்பினுடைய சேர்ந்தது? இங்கே அதைசேர்த்து யார்? இது லெனின் (Lenin) ஆகவோ, அல்லது ரெஷ்ட்ராக்கி (Trotsky) ஆகவோ இருக்கமுடியாது.

ஒவ்வொரு உயிரியும் தனது இயல்கைப் பெஞ்சிக்கும் இயற்கைச் சுவாசத்தை உடையது. (+ம்)சஸ்மன் (Sasmonfish) மீனை எடுத்துக்கொண்டால், இம்மீன் அது பிரம்பத் திடத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுக் கடலிலே விடப்பட்டாலும், அது இன விருத்தி செய்யும் காலத்தில்தான் பிரம்பத் திடத்திற்கு எப்படியாவது போய்க் கொடுக்க வேண்டுமென்ற பின்பும், அது இன விருத்திக்காக முந்திய இடத்திற்கு வருவதற்கே முயற்சிக்கிறது.

ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த கேள், தெள்வான் உதாரணத்தை அளிக்கிறது. தேவீ, ஒருவிதப்புழுவை நாடி அலைந்து கிரிகிறது. புழுவைக்கண்டதும் அதைப் பிடித்து, இறக்கச் செய்யான் நஞ்சுட்டு

இறது : இப்புழுவானது ஒரு உணர்வற்ற நிலைக்குக் கூடிறது. இத்தேனியானது இப்புழுவின்மேல் மூட்டையோ இடுவிற்குப் புழு பின்பு இறந்தவிடுகிறது. போரிச்கப் பெற்ற அவைற்ற புழுக்கள் அவைகளுக்குக் கீழுள்ள இறந்த புழுவை உண்ணுகிறது. தனது இளம் புழுக்களுக்கு அமுகிய நிலையிலுள்ள உணவுகூடாது என்பதை இத்தேனிக்கு முன் திட்டமிடுவதற்கு உதவியது யாது? இத்தேனிஎவ்வாறு இந்த மூங்கூட்டிய தீர்மானத்தைப் பெற்றது?

நூற்றுக் கணக்காக இனத்தைப் பெருக்கும் பூச்சிகளின் வாழ்க்கையை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். இவைகள் அமைப்பில் பெரிதாகவும், உருவில் பிரமாண்டமானவைனாகவும், நீண்ட ஆயுனை உடையனவாகவும் இருப்பின், எமது நிலையும் இத்த உகந்தின் நிலைமையும் எவ்வாறு இருக்கும்? இப்பூமியிலிருந்து இவைகள் மனிதவர்க்கத்தை அழித்திருக்கமாட்டாதா? இதை நாங்கள் நுனுக்கமாக ஆராயின், அறி வடைய இவ்வியிரிகளைப் படைத்த அறிவற்ற நன்மைகாய்ந்த (Eternity), அசாதாரண நிலையான சக்தியை (Prodigious power) நாம் உணரத் தவற முடியாத.

உயிரிகளின் உருவங்கள், நிறங்கள் அமைப்புக்கள் முதலியவற்றின் படைப்புக்கள் சீற்ற தன்மையுடையவாக இருத்தலும், (Non Uniformity) இயற்கை விதிக்கு முரணுவிருப்பதும் (Law of nature) பகுத்தறிவற்ற நால் தீர்களின் (Innationalitic Atheist) சிந்தனையைத் தூண்டி, அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் ஒரு “மாஸ்டர் மூளை” (Master Brain) உள்ளதென்பதை உணரவைக்கத் தவறாது. இந்த நால்தீர்கள் விவாதிப்பதுபோன்று ‘இயற்கை விதி’ செயற்படுவதாகவிருப்பின், ஏன் சீரான தன்மை விதி (Law of Uniformity) ஒரு வரிசொருவர் வேறுபாட்டுத் தன்மை முதலியன் ஒதுக்கித் தன்மைப்படுகிறது?

மனிதன் ஒருவனே உயிரிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் பகுத்தறிவை, பெற்றவன் நல்லவை தியவைகளைப் பகுத்தறியும் வல்லுக்கையை உடையவன். இச்சிந்திக்கும் ஆற்றலே, இறைவன் வியாபித்துள்ளதற்கு ஆதாரமாகவோ அல்லது எதிராகவோ விவாதித்தபதற்குக் காரணமாய் உள்ளது. இச்சக்தியானது இறைவனை உணரவதற்கோ அல்லது நிலையான சக்தியொன்று தொழிற்படுவதை உணரச் செய்கிறது.

இறைவனைப்பற்றிய உண்மைகளை ஒழுங்காக வரிசைப்படுத்துவதைவிட்டு, தற்போதைய நிலையைப்பற்றியே நாம் கருத்துச் செலுத்துவோம். நாம் எல்லாரும் எங்களாற் காணக்கூடியதற்கு அப்பால் உள்ளவற்றைப் பேறுவதற்கு முன் கிரேம். செல்வம் வாழ்ந்த எவ்வளவு சிறந்த வாழ்க்கை அமைத்திருப்பிரும், நாம் அவ்வாழ்க்கையுடன் திருப்தியடைவதில்லை. நாங்கள் உள்ளதே வைகள் பூர்த்தியடையப்பெறுத கண்முக்கள் மனப் போராட்டங்கள் உள்ள எங்களுக்கு கூறுவதற்கு குப்பாலுள்ள தேவைகளைப் பெறவேண்டிய நிலையிலுள்ள உள்ளத்தைக் (mind) கொண்டுவோம். அத்தைவகருக்குவிச் சுனர்வு (feeling) உணர்த்த முடியாத தொங்கும். இவ்வணர்வுயாது?

எங்கள் ஆசைகள் என்னற்றவை. திருப்தியை உண்டாக்கக் கூடிய ஏதுக்கள் மிகவும் குறைவு. இவ்வாசைகள் அலைகின்றன. மேலும் தற்கால விஞ்ஞான தொழில்நுட்பக் கல்வி வளர்ச்சியாலும் (Science and Technology) கூட இவைகள் திருப்தி செய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளன. இவ்வாசைகள் கூடும் கொண்டு இருக்கின்றன. மனிதனின் எல்லா ஆசைகளையும் தீர்ப்பது ஒருவனின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது. இத்தனும் ஒருவன் வெளியில் உள்ள ஒரு இயற்கைக்கு மேலான நிலையான சக்தியை (Super natural) உணர்கிறேன்; உணர்ந்து தனது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செல்ய ஏத்தனிக்கிருக்கும்.

இன்றும், உணர்வுடன் அல்லது உணர்வில்லாது தெசிந்தோ. தெரியாமலோ பெரிய மனிதர்களாயினும் சரி, சிறியவர்களாயினும் சரி, தங்கள் இசயக் குழங்கீச்சுப்பதற்கு இயற்கைக்கு மேலான ஒடு சுக்தியை தாடுகின்றார்கள். இம்மேலான சுக்தியை இறைவனான். (God)

மனிதனாவன் கயாதீனமானவனுக்கு பிறக்கவில்லை, இதயபூர்வமான ஆஸ்தனைக்கு அடிமையானவனுக்கு பிறந்துரோ. இவ்வாலை பேரவாக்களிலிருந்து விடுவிக்குமாறு மனிதன் இறைவனைப் பணி வடன் வேண்டுகிறார்கள். இறைவன் என்றும் அழியாது நிலைகிருப்பவன் (Eternal) ஆசிரியென்பது அப்பரம்பொருளின் ஒரு மூலக்கூறு (molecule) அல்லது ஒரு சிறு துணிக்கை (particle) ஆகும். இதனையே ‘இப்படியன், இந்திரத்தன், இவ்வனை என்றதன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக்காட்டொன்றுதே’ என்றார் அப்பர் கவா மிகள். நாங்கள் கால்வோரும் பொதுவாக அதிகமானவர்கள் எங்களது சுக்திக்கு அப்பால் ஏப்போதும் ஒரு ஒப்பெரும் சுக்தி நிலைத்திருக்கிறதென்பதை உணர்கிறோம், புவியீரப்புச் சுக்தியைப் (Force of gravity, போன்று என்றும் நிலைத்திருக்கும், எங்கும் வியாபித்துள்ள இறைவனைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு இது வாய்ப் பளிக்கிற நிலைக்கருஸ் மிகையாகாது.

உலகிற் காணப்படுபவையாகும் அதேபொருள், புறப்பொருள் ஆசிய இடுவகைப்படும் புறப்பொருளாகிய கடப்பொருட்கள் ஜவரிசினால் உணரப்படுபவை. ஆன்மா அப்பொருள் அல்லது உள்ளத்தால் உணரப்படுவது. மனிதனின் ஆன்மாவே இறைவனை உணர முடியும்; ஏனெனில் இல்லிரைவனே அவ்வான மாவின் கோயில் ஆவான். இறைவன் எங்கும் உள்ளான். எவ்வாலா உயிர்களிடத்தும் உள்ளான்.

உலகுக்கு முதக் முதலில் இறைவனையைப்படும், இறைவனையை வியாபித்தல் நிலையையும் உணர்த்தியவர்

கள் இந்துக்களையாவர். இறைவனைப் பற்றி இந்துக்கள் வர்ணிப்பது என்னவில் அடங்காது. இதற்கான இயல்வையும், இறைவனை உருவத்தைசிமிப்பரமாக வர்ணக்கின்றனர். ‘அப்படியும் அந்திரமு’, அவ்வண்ணமும் அவன்குளே என்னுக்களையீட்டு அல்லால் – இப்படியன் இந்திரத் தன் இவ்வனைத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக்காட்டொன்றுதே என்றார் அப்பர் கவா மிகள். இறைவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் உள்ளான். போன்ற வடிவினராக எங்கும் வியாபித்துள்ளான். இவரே உலக ஸ்தாபகர் ஆவர்.

தூய உள்ளம் சேவை ஒழுக்க நடை முறைகள் தொழுகை நம்பிக்கை, புல எட்க்கம் முதலிபவைகள் இறைவனையிட்கை சிந்திப்பதற்கு தயார் செய்யும் சில வழிகளாகும். சமய குரவர்களால் அருளப்பெற்ற தேவாரங்கள், (தே-இறைவன்; ஆரம் - மாணி) மற்றும் பக்திப் பாடல்கள் முதலிபவை இறைவனையிட்டு நாம் சிந்திப்பதற்கும் எங்கள் குறைகளைபனிவடன் இயம்புவதற்கும் வழிவகுத்துள்ளன. இறைவன் ஆத்மீக நிலையிலுள்ளார். இவரையிட்டு உள் ஆய்வுகூடத்தில் (mental laboratory) பரிசோதிக்குமுடியுமேயன்றி இரசாபன ஆய்வுகூடத்தில் (Chemistry laboratory) பரிசோதிக்குமுடியாது.

நாய்கள் எங்கள் ஆழந்த அனுபவ வாயிலாக எங்கள் வாழ்க்கையானது ஒரு பகுதி கவனி கலந்துள்ளதாகவுள்ளதைக் காணகிறோம், சிறிது உலக அனுபவம் பெற்ற ஒரு தாஸ்திகள் கூட வாழ்வில் மனிழ்ச்சி கவனி, சித்தியின்மை, ஏமாற்றம் முதலியன் கலந்துள்ளதை உணர்கிறோம். இக்கவலைகளை நீக்கி முந்தியடைவதற்கு ஒரேயொரு வழி இறைவனை நாங்கள் சரணாடைவதே. எவ்வாலா மதங்களும் இவ்வன்மையையே வலியுறுத்துகின்றன. இறைவன் தூய உள்ளத்தால் அறியப்படுபவன், தூயமையையும் பக்தியையும்

அனித்து மனிதனை இலைவன்பாற் சித்திக்க உதவுபவை மதங்களாகும்.

இந்துமதமானது இறைவன், உரு
குணம், குறி முதலியன் இல்லாதவர் ;
இயல்பாகவே மலம் அற்றவர் ; கானே
தனிப்பொருளாய் உள்ளவர் ; நிதிதயர்
எனக் கூறுகின்றது. இதனையே “பல
கலையா காமவேதம் யாஹவயினுங் கருத்

துப்பதி, பசு, பாசுதிதரிதல் பதிபரமேயது
தாங்” எனச் சிவப் பிரசாஸம் எடுத்துரைக்
கிறது. மலபந்தத்தால் வரும் ஆன்மாக்க
ளாகிய எங்கள்மீது கொஷ்ட பெருங்
கருணையால் இறைவன். துன்பத்தை வினோ
கிக்கும் மலத்தை நீக்கி. எமக்குப் பேரின்ப
வாழ்வு ஆளிக்கும் பொருட்டு அருவம்
உருவம். அருவருவம் முதல் ய திருமேனி
களை மேற்கொள்ளுகிறோர்.

—

—

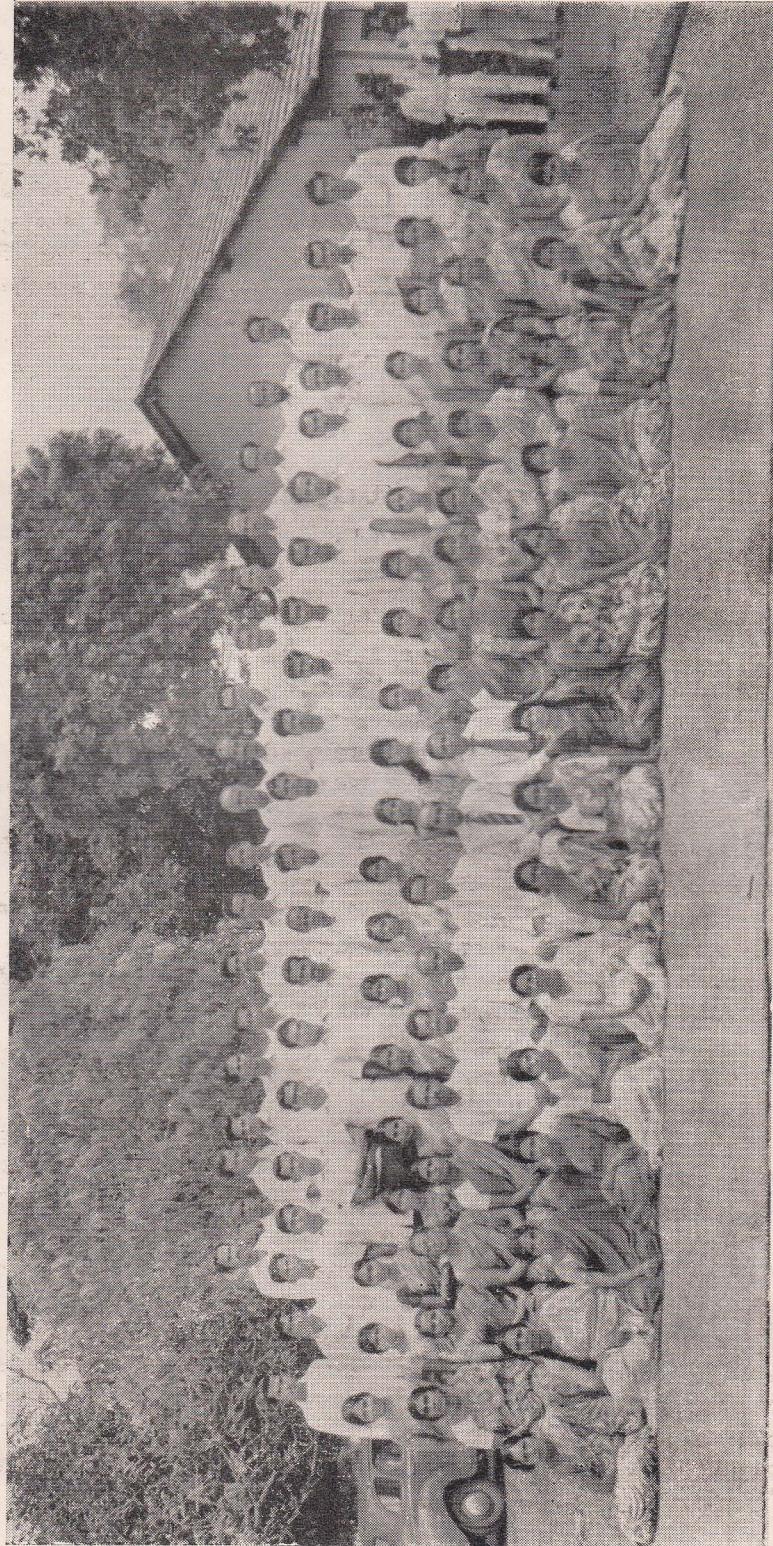
ஆலய வழிபாடு

வி. பரிபூரணந்த சர்மா எனிகம் | ஆக் வருடம்

ஆலயம் என்பது ஆ - (ஆன்மாக்கள்) யைம் (ஒடுங்குதல்) என்ற கருத்தைக் குறிக்கும் பெயராக வழங்கலாயிற்று. எங்கும் வியாபாரங்கள் பரமேஸ்வரர்கள் மனத்தில் ஒரு முகப்படுத்தி தியானிக்க எல்லோராலும் முடியாது. எனவே எல்லா ஜீவான்மாக்கங்களும் உய்வடையும் பொருட்டு பரமேஸ்வரன் ஆலய மூர்த்தி களில் அதிஷ்டித்து நின்று அருள் புரி கிண்ணர். எனவே ஆஜயம் முழுவதும் சிவஸ்வருபமாகவே கருதப்படவேண்டும் என்பதே முனிவர்களின் கருத்தாகும். ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் சிவ
னின் பிரஹம கணங்கள் அருவமாக நின்ற சிவனைச் சேவித்து வருகின்றன, ஆகவே நாம் அப்பகுதிகளில் செல்லும் பொழுது, வீண்வார்த்தைகள் பேராமல், ஆடம்பரங்களில்லாமல், அடக்கத்துடனும் பக்தியுடனும் நடக்க வேண்டும். ஆலயத் தில் எப்பகுதியில் நின்று தவறு செய்தாலும் சிவ குற்றங்களுக்கு நாம் ஆளாவோம். சிவபெருமானுக்கு ‘ஆசு தோக்கி’ என்று வடமொழியில் சிரு பெயர் உண்டு. விரைவில் சந்தோஷம் அடைபவர் என்பது இதன் பொருள். ஒரு முறை அவருடைய பெயர் உச்சாரித் தாலுமே சிவந்தோசமடைந்து அடியார் கருக்க ஏருள்புரிவார். ஒரு சிறு

தோண்டு செய்தாலுமை மிஞ்சத சந்தோஷம் அடைந்து விடுவார் என்பதே அவருடைய இயல்பான தன்மையாகும். அர்த்தா பத்தி நியாயத்தால், ஒரு சிறு தவறுதல் செய்தாலும் விரைவில் தோப்ப கொண்டு தண்டனை கொடுத்து அடியார்களைத் திருத்த முயலுவார். ஆகவே எப்பொழுதும் நாம் ஆசுயம் செல்லும் பொழுதும் எங்கு வணக்கம் செலுத்தும் பொழுதும், சிறு தொண்டுகள் செய்யும் பொழுதும் அடக்கத்துடனும் பக்தியுட் னுர் அமைதியாகவும் நடத்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆலயத்தில் விசுவரூப வடிவமாக அமைந்த ராசகோபுரம், துவஜர் தம்பம், ஸ்தாபி, பனிபீடம், மூர்த்தி ஆகிய இந்த இவ்ஜீந்தையும் ஐந்து விங்கமாகவும் கருதி வணங்குதல் வேண்டும். முதல் மூன்றும் ராசகோபுரம், துவஜல்தம்பன், ஸ்தாபி - ஸ்தால விகங்ம் ஆகும். தூலமான புவனகளால் கண்டு தரிசித்து, வழி படக் கூடியதாக அமைந்திருத்தலால் இவை ஸ்தால விங்கம் என வழங்கலாயிற்று. பனிபீடம் பத்திர விங்கமாகும் பத்திரம் என்ற சொல்லுகிற மங்களம், நன்மை என்பது கருத்தாகும். செலுக்கு மங்களத்தை உண்டாக்க வல்வகை

பலாலி ஆசிரியர் கலைகாலை தைசவு மாணவர் மன்றம் - 1973

போசிரியர்களும், 1-ாம் வகுப்புமாண்து உறுப்பினர்கள்

பொருந்தியதால் பத்திர வின்கம் என்று இது வழங்கலாயிற்று. பலிபீடத்தின் அருகில் நீண்டு பங்கிரண்டுமுறை அல்லது ஐந்துமுறை அல்லது மூன்றுமுறை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும். அவ்விடத்தில் 'நான், என்று' என்ற ஆஸ்வம் பயியிப்பொடுகின்றது. அப்பொழுது அறிவு சுத்தமாகின்றது; சுத்தமான அறிவு சிவல்ஸ் ரூபத்தினைத் தியானி க்கச் சாதக மாரிகின்றது. ஆகவே, இ நன்மையைப் பயக்கும் தன்மையைக் கொடுப்பதால் இதற்குப் பத்திர வின்கம் எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. மூர்த்தி குக்கும் விங்கமானும், ஸ்தாபி மூநியவை போன்று தூலப் புலங்களால் இதை தரிசிக்கக் கூடியதன்று. சூக்குமமான அறிவினால் மூர்த்தியை உள்ளத்தில் தியானித்து வாக்கினால் அவனுடைய துதியை ஒதி, வழிபடவேண்டும் பரமபதி ஆலயத்திலும் அமர்ந்திருக்கும் மூர்த்தியில் நீண்டு அருள் புரிசின்றார். இவ்வழிபாட்டு முறை குக்கும் விங்க வழிபாடு என அழைக்கப்படும்.

புருமேஸ்வரனுக்குப் பஞ்ச பதங்களால் ஆன சர்ர அமைப்புக் கிடையாது. பத்தர்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகவே சரித்ததைத் தாங்கி உள்ளார்.

‘அனுக்கிரகாய பக்தா நரிம ஸ்வேகச் சயா கிரஹனதே ததும்’

என்று ஆகம நால் இவ்வுண்மையை விளக்குகின்றது.

அறியாமை இருள் போன்றது அறிவு விளக்கின் ஒளிபோன்றது. அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கி அறிவொளியைக் கிவத்தோடு கலந்துவிட கிவசோதியாக யினிர்கின்றது. அப்படிப்பட்ட கிவசோதியை எப்பொழுதும் நாம் உள்ளத் தின் கண்ணே சிந்தனை செய்துகொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

அந்தகாரவத் அஞ்ஞானம் தீபவத்
நாளமுக்கியதே
தீயக்த வாச அக்ஞான திமிரம்
விதீபம் பிரசிந்தயேத்

என்ற கலோகம் இக்கருத்தை விளக்குகின்றது.

பஞ்ச மகா பூதங்களின் குணப் பொருளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தப் பஞ்ச பூத சர்ரத்துடன் எடுக்கும் பிற விஷய இல்லாமற் செய்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது சந்தனம். கஸ்தாரி, பழுவகை, கற்பூரம் சாமரை தூபம், சங்கு மணி இவைகளை பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்று காரணங்களால் சிவஜீ வழிபடவேண்டும். சிவாலயத்தை வலம் வருதல், வணங்குதல் ‘காயிக்’ வழிபாடாகும் சிவ விங்கத்தின் உண்ணிதியில் நீண்டு சித்தத்தைச் சிவன்பால் செலுத்தி அவனுடைய துதிகளைப் படித்தல். ‘வாசிக்’ வழிபாடு ஆகும். தட்சணைமூர்த்தி சன்னதியில் அமர்ந்தகொண்டு மனத்தினை ஒருமைப் படுத்தி, ‘நாஸாக்ரே நியஸ்த திருஷ்டி’ என்றபடி முக்கிண் நுனியில் பார்வையை செலுத்திக்கொண்டு அமைதியான மனத்துடன் சிவசோதி சூபத்தை உள்ளத்தில் ஒரு கால அளவுக்குறிப்பிட்டுத் தியானிக்க வேண்டும். இதுவே மானசிக வழிபாடு ஆகும் இங்பாறு மூன்று வகையான வழிபாடு செய்தபின் குரு வழிபாடு கெய்தல் வேண்டும்.

பொதுவாக ஆகம சாஸ்திரங்கள் ‘அரவிங்க வழிபாடு’, ‘அசரவிங்க வழிபாடு’ என்று இருவகையான வழிபாடுகளை விளக்குகின்றன. ஆலயம் சென்று மூர்த்தியை வழிபடுதல் அசரவிங்க வழிபாடு ஆகும். அம்மூர்த்தியை தினமும் புசித்து வழிபட்டு வருபவர் குரு ஆவார் அவரை வழிபடுவது சரவிங்க வழிபாடாகும். குருவானவர் ஆகம நால்களை ஜயமறக் கற்றுவாரீந்து விதிமுறை தவறுது கிவ பூசை செய்து சிவானுபூதி பெற்றுக் கைய உண்மைகளை உலகிற்கு எடுத்துப் போதிப்பவராவர். அவரை நடமாடும் சிவமாகக் கருதிப் பக்தியுடன் வணக்க வேண்டும். குருவின் உள்ளம் மகிழ்ந்த

தென்றுள் சிவபெருமான் உள்ளம் சந் தோஷம் அடைந்ததற்குச் சமஸ்கும்.

“ சிவேருஷ்டே குதுஸ்த் ராதா குபொ ருஷ்டே நக்கன் ”

சிவன் கோபித்தால் குரு காப்பாற்ற வார், குரு கோபித்தால் காப்பாற்றவார் யாருமில்லை என்ற சாஸ்ரேர் வழக்கு ஒன்று உண்டு. இதன் கருத்து யாதெனில் சிவாபசாரம் நேர்ந்துவிட்டால் குரு அதற்குசிய பிராயச்சித்தந்ததை விளக்கிப் பரிகாரம் கூறுவார். அதனால் சிவகோபம் தனித்து சிவல்லுள் கிடைக்கும் குருவிற்கு அபசாரம் நேர்ந்துவிட்டால் அந்தக் குற்றத்தை நீக்குவதற்கு ரிய பிராயச்சித்த விதி களைக் கூறுவார் யாரும் இல்லை என்பதேயாகும், ஆகவே குரு வழிபாடு சிவ வழிபாடாகவே கருதப்பட்டுள்ளது.

பிறப்பெடுத்த மக்கள் அனைவரும் தங்களைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திக்கவேண்டும், புல், புண்டு முதலாக எத்தனையோ பிற விளை நாம் கண்ணால் காண்கிறோம். அவைகளுள் தலைசிறந்ததாகக் காணப்படுவது மானிடப் பிறவியாரும்.

“ ஐந்தா அம் நாஜுன்ம தூர்ஸபமிதம் ? ” என்பது சாஸ்ரேர் வாக்கு ஆகும். சிறப்பாக அறிவு என்னும் பகுதி மானிடனுக்கே உரிமையாக இருப்பதாக மானிடப்பிறவி சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. அந்த அறிவு என்னும் வெள்ளம் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் இயங்குவதையது. ஆகவே அதற்குத் தக்கபடி அணையிட்டு அறிவை நல்ல வழியில் கேல்நோக்கிச் சொலுத்துவார் ஆவர். ஆகவே அவர்கள் நல்ல குருவை நாடிச் செல்ல வேண்டும். அந்தக் குருவும் அறிவிற்கு நல்லதான் விளைகளைக் காட்டி, உண்மைகளை எடுத்து விளக்கி, சாத்திரசித்தாந்தங்களைப் போதிப்பார். சால்திரத்தெங்களை ஆராயப் புகும்பொழுது பரமேஸ்வரனுடைய விக்கிரக ஆராதைச் சூறைகளைக், அதன் பயணகளையும் ஆலய வழிபாட்டையும் படிமறையாக அடுத்துக் கூறுவார். அதன் வழி பின்பற்றி

மக்கள் ஆலய வழிபாடு செய்துவரல் வேண்டும்.

சரியை, கிரியை, யோசம், ஞானம் என்ற நான்குவகை மார்க்கங்களைப் பின் பற்றுவதற்கு ஆலய வழிபாடே முதற் படியாக அமையும். ஆலய வழிபாட் டினால் சித்த சுத்தி உண்டாகும். ஜம் புலங்களை நேர்வழிப்படுத்த ஆலய வழிபாடு சாதனமாக அமையும். ஜம்புள்கள் தங்கள் தொழிலில் செய்யாதவாறு தடைப்படுத்த முடியாது. எனக்கீப் பாராதே என்றும், காதுகளைக் கேட்காதே என்றும் தடைப்படுத்த முடியுமா? ஆகவே அவைகளை அதன் போக்கில் விடவேண்டும் அப்படி விடும்பொழுது கடவுளுடைய திருமேனியைக் காண்; அவனுடைய புகழைக் கேள்; அவனைப் பற்றியே நினை என்று புலங்களின் போது கைத் திசைதிருப்பிவிட வேண்டும். அப் பொழுது புலங்கள் நேர்வழிப்பட்டு விடும்.

விக்கிரகங்களை ஆராதிப்பது நீண்டகாலந் தொடர்பாகவே இருந்து வருகின்றது. வேதங்களில் மறைபொருளாகவும், ஆகமங்களில் தெளிவாகவும் அவைவிளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வேதங்களில் பல தேவர்களுடைய சொகுபங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பஜார் வேதத்தில் ‘நம்’ பரமேஸ்வரனுக்கு வணக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு மூன்றாவது பெயர்களைக் கூறி வணக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. அவைகளுள் முதலாவதாக அமைந்தது. ‘நமோநிர்ணயபாகவே’ என்பதாகும். பொறிக்கயலுக்கு வணக்கம் என்பது இதன் கருத்தாகும். மற்றொரு இடத்தில், ‘நம: பாதினேச’ என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சடைமுடியோடு கடிய சிவனுக்கு வணக்கம் என்பது இதன் பொருள். இன்னும் ‘நமோ நிலக்கிரிவாய’ – கறுத்தக மழுத்தையுடையவனுக்கு வணக்கம் என்று இவ்வாறுள் பல வேத வாக்குகளைக் கொண்டு விக்ரக ஆராதை வேதத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தெரிகின்றது

ஆகமங்களில் உருவத்திருமேனிகளுக்கு நான்கு புஜங்கள் அமைந்து மேல்நோக்கிய இரு கைகளிலும் ஆயுதமும் கீழ் நோக்கிய இரு கைகளிலும் அபயவர்தமும் அமைத்து வழிபடுமாறு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கும் அதிகாரமும் கலந்தது சிவபெருமானுடைய உருவத்திருமேனி என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வேதாகம முறைகளைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்கு திருவடிக் கேவையும், அதற்கு மாற்றுக் கூடிய நடப்பவர்களுக்கு தண்டனை கொடுத்து ஆஸ்மபரிபக்குவத்தையும் அளிக்கின்றார்கள் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

ஆகவே விக்ரக ஆராதனை தொன்றுதொட்டே வழிமையாக உள்ளது என்பது

யாவரும் அறிந்தங்களையாகும். சற்குள பிரம்மாகிய விக்ரமுரிதியை ஆராதிப்பதன்வழியாகவே நிர்க்குண பிம்பமாகிய சிவ ஸ்வரூபத்தை அடைய முடியும் என்பதை முனிவர்கள் வழிகாட்டியுள்ளார்கள்.

மக்கள் யாவரும் சமய குடுமார்களை அடைந்து அவர்களிடமிருந்து சமயாதிரியக்களைக் கற்றுணர்ந்து அதன்வழி பின்பற்றி தவருது ஆயம்சென்று முறைப்படி ஆராதித்து சிவன்றுக்கு பாத்திரமாக வேண்டும். சமய வழிபாடும், பக்கியும் திறைந்த நாடு செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றுப் பொன்னுடாக விளங்கும். நாட்டில் அமைதி நிலவும்; மக்கள் ஆனந்தவாழ்வு பெறுவார்.

விபூதியின் மகிழமை

சௌலி. சி. மனோன்மளி வாத்தகம் 1-ம் வருடம்

சைவ சமயத்தவர்களுக்கு மிகவும் இன்றியமையாத சிவசிங்ணங்கள் இருந்து உள்ளன. ஒன்று விபூதி, மற்றது உருத்தி ராக்கம், நாம் சிவசிங்ணங்களின் ஒன்றுக்கிய விபூதியின் மகிழமையைப் பற்றி உற்று நோக்குவோமாயின்விபூதிக்குப் பல பெயர்கள் உண்டு, ஆவையாவன:- பற்பம், பசிதம், சாரம், இரட்சை என்பனவாம். விபூதி என்பதன் பொருள் மேலான செல்வம் என்பதாகும். எனவே விபூதி அனிந்தவர்கட்கு மேலான செல்வத்தைக் கொடுத்தால் விபூதி எனப் பெயர் பெற்றது. திருநீறு என்பதும் செல்வத்தைக் கொடுப்பது, பற்பம் என்பது பாவங்களை நீருக்குவது, பசிதம் என்பது ஒளியைத் தருவது, சாரம் என்பது தடைகளை அறுப்பது, இரட்சை என்பது காப்பது என்னும் பெருாளாகும்.

இனிமேல் விபூதியை எப்படித் தயாரிப்பதென்பதைப்பற்றி உற்று நோக்கினால்

முதலில் பகவின் காணத்தை எடுத்து நெருப்பிலிட்டு எரித்தால் உண்டாவது திருநீறு என்பதும், பகவின் காணத்தை எடுத்து உருட்டி காய வைத்து வெண்மையாக்கும் தன்மையுள்ள உமீயால்ருடி நெருப்பில் வேக வைத்து வெண்ணிற மாக்கி மன் சட்டியில் வைத்தல் வேண்டும். விபூதி செய்வதற்குப் பின்வரும் பகவின் காணங்கள் விலக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன நோய் உள்ளதும், பித்துக் கொண்டதும், அங்கக் குறைவான உடலை உடையதும், மிகப்பருத்த உடலையடையதும், மலடானதும் அருவருக்கத் தக்க பொருளை உண்ணும் பகவினதும் காணம் விலக்கப்பட்டுள்ளன. நாம் அனியும் விபூதி நல்ல வெண்மையானதாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் அனிதற்கு சிறந்த தாகும். அதைவிட்டு கருவிற விபூதியும், செந்றிற விபூதியும், புகைநிற விபூதியும் அனிதல் கூடாது. நாம் அனியும் விபூதி

யைப் பட்டுப் பையிலேனும், கூரைக் குடுக்கைக் கையிலேனும், வேறு ஏதாவது சுத்தமான இடத்திலேனும் எவ்வதுக் கிழே சிந்தா வண்ணம் அணிதல் சிறந்தது, விழுதியைக் கிழக்கு முகமாகவேனும், வடக்குமுகமாகவேனும் இருந்துகொண்டு அணிதல் வேண்டும். அணியும்போது நிலத்திலே சிந்தா வண்ணம் அன்னந்து 'சிவசிவ' என்று சொல்லி வலக்கையின் நடுவிரல் முன்றினாலும் அணிதல் வேண்டும். ஒரு விரலினுஸ் விழுதி அணிதல் கூடாது. விழுதி அணியும்போது வாயை திறந்துகொண்டும், தலையை அகைத்துக் கொண்டும் தலையைக் குனித்துகொண்டும் விழுதி அணிதல் குற்றமாகும்.

சந்தியா வந்தன காவங்களிலும் குரிய உதயத்திலும், குரியன் மறையும் போதும் நீராடியவுடனும் கடவுள் வழி பாட்டிற்கு முன்னும் பின்னும் துயில் கொள்ளுவதற்கு முன்னும் பின்னும், மலசலம் கழித்துவிட்டு தூய்மையாகிய பின்னும் விழுதி கட்டாயம் அணிதல் வேண்டும். ஒரு கையால் வாங்கிய விழுதி யையும், சிவத்திலை இல்லாவதவர் தந்த விழுதியையும் அணிதல் கூடாது. விழுதி அணியாதவர்களுடைய முகம் கடல்லையே போக்குத் தன்பார்கள். விழுதி அணியாமல் ஏதாவது நற்கருமங்கள் செய்யத் தோடங்கினால் அக்கருமங்கள் முற்றுய் பெருந்தனவொய் இடையில் நின்று பெருந்தன்பத்தை விளைவிப்பனவாகும் என்பார்கள். அவர்களின் அறிவு ஆசாரம் சுத்தியம் தலம் முதலியனவும் குன்றும் என ஆண்றோர் வாக்கு. இதனைப் பின்வரும் திருவாகத்தின் வாயிலாகவும் அறிய முடிகிறது.

"யினியேலாம் வரினும் அஞ்சேன் பிறப்பினேநூடிறப்பும் அஞ்சேன்

துணி நிலா அணிபினுதன் தொழும்ப்ரோட முந்தியம்மால் தினிநீலம் பிளந்துங் கானுச் சேவடி யரவி வெண்ணறு அணிக்லா தவவரக் கண்டால் அமை நா மஞ்ச மாரே

இத் திருவாகத்திலிருந்து திகுந்ற நின் மகிழ்ச்சை நன்குணர முடிகிறது.

விழுதி அணியும்போது உத்தாளன மாகவுய திரிபுண்டரமாகவுப் அணியலாம். உந்தாவும் என்பது பரவப் பூகதல் திரிபுண்டரமாவது முக்குறிகளாகத் தரித தலாகும். சிவத்திலை இல்லாத ஆண்களும் பேண்களும், வைதிக வழி ஒழுகும் சந்தியாசிகளும், பிரமச்சாரிகளும் விழுதி யை நீருடன் சேராமல் உத்தாளனமாக அணியும் உரிமை உடையவராவர். தீட்சை பேற்றவர்களும் காலை, உங்கிமாலை என்னும் மூச்சு காலங்களில் மாத்திரம் நீருடனே சேர்த்து அணியும் உரிமையுடையவராவர் மற்றெக் காலங்களிலும் நீருடன் சேராது உத்தாளனமாக அணியக் கடவர்.

தலை, நெற்றி, மாங்கு தொப்புழ் முழந்தாளிகள் இரண்டு, புயம் இரண்டு, முழங்கை இரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு விலாப்புறம் இரண்டு முதன் கழுத்து என்னும் பதினாறு இடங்களிலும் விழுதியைத் திரிபுண்டரமாக அணியலாம். இப்படியாகத் திரிபுண்டரமாக விழுதியை தரிக்கும்பொழுது நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ எல்லை நீளமும் மார்பிலும் தோக்களிலும் ஆறங்குல நீளமும் மற்றைய இடங்களில் ஓவ்வொரங்குல நீளமும் பொஞ்சக்க் கத்தகாக அணிதல் வேண்டும். மூச்சு குறிச்சில் இடைவெளியும் ஓவ்வொர் அங்கு அளவின் தாய் இருக்கதல் வேண்டும். விழுதி அணியும்போது ஒன்றையொன்று நெருங்கியும் மிக அகன்றிருப்பதினும், வளைந்திருப்பதினும் இடையில்லாவிட்டாலும் குற்றமாகும். திரிபுண்டரம் விதித்த நீளத்தில் நின்றும் குறைவிழுமாயின் வாழ்நாள் குன்றுமென அம் கூறுவர்.

விழுதி தரிக்கும்போது சிவபெருமான் முன்னும் சிவாக்கினி முன்னும் ஆசாரியர் முன்னும், பாவிகளின் முன்னும் அருவருக்கத் தக்க இடங்களினின்றும் நடந்துகொண்டு விழுதி தரித்தல் குற்றமாகும். திருத்திற்கிண் சிறப்பையும் தெய்வத் தன்மை

யம் மற்றிர சக்தியையும் திருஞான சம் பந்தர் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகத்தின் வாயிலாக அறியலாம். மந்திரமாவது நீறுவரானவர் மேலது நீறு என்பது தொடக்கமாகும்.

'முத்தி தருவது நீறு, பத்தி தருவது நீறு' சத்தியமானது நீறு போதாத் தருவது நீறு என்னும் தொடர்கள் திருநீற்றின் மகிழ்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. விபூதியின் தெய்வத்தன்மையை நிலைநாட்ட திருஞான சம்பந்தர் திருநீற்றுப்பதிகம் பாடி பாண்டியவின் வெப்பு நோயை நீக்கிச் சைவப் பெரு நெறி வாழ்வித்த செயலே சாங்குக உள்ளது.

விபூதியை அணிந்தவர்கள் எவ்விடத்தில் உண்டாலும் அல்லிடத்தில் உமா

தேவியாரூட்டலும், சிவதுடனும் இருந்து உண்பதாகவும், உடம்பு முழுவதும் விபூதி அணிந்தவரை எப்படிப்பட்ட பாதகர் அவர் பின் சென்றாலும், அவர்கள் சிறந்த புண்ணியவாளராவார் களெனவும் சமயநால் கூறுகின்றது. காலை, உச்சி மாலை மூன்று நேரமும் விபூதி தரிப்பவரை சிவபெருமானுக்குச் சமமானவர் எனவும் நால் கூறுகின்றது.

எனவே இதனால் விபூதி அணிந்தவர்களை விட்டு சிவன் நீங்காமல் இருப்பார்கள் என்றும் இவ்வன்பர்கட்டு தெடும் நோய், துண்பங்கள் போன்றவை அனுக்மாட்டாதென்றும் அவர்கள் நாவினை. தீவினை ஆகிய இருவினைகளையும் வென்று முத்தியமைவதற்கு விபூதிதான் காரணம் என்பதாகும்.

தியான வாழ்க்கைச் சுட்ரோளிகள்

வே தங்கவேல் - (வளிகம் 1-ம் வருடம்)

சமயம் ஒரு வாழ்க்கை வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் நாயன்மார்கள். இவர்களின் வரலாறு இந்துக்களின் வாழ்க்கை வரலாறு. எங்கெல்லாம் நாயன்மார்கள் வாழ்ந்தார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் பொருட்டும் அவர்கள் வாழ்ந்து மறைந்த பகுதியில் பிரபலம் வாய்ந்த சிவன் கோவில்களில் கல்லிலும், செம்பிலும் சீரான பிரதி உருவங்களைச் சித்திரித்து உருவுங்கள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன. அல்லாமலும் அவ்வருவங்களைப் புசித்தும் புனர்தானம் செய்தும், வீறுநடைபோடும் விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டு வாழ்த்தன.

அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் மிக்க சிறப்பு வாய்ந்த சமயசீலர்களாக மக்கள் மத்தியில் அற்புதங்களையும், உண்மைத் தத்துவங்களையும் எடுத்துரைத்து அதன்

மூலம் அழியாட்டுக்கூழ்பெற்று வாழ்ந்தார்கள். இதன் பயங்கா இவ்வழியார்களின் உருவங்கள் உலகிலுள்ள மிக முக்கியமான கோவில்களில் எழுந்தருள்யிருப்பதை நாம் காண முடியும்

சுந்தரர் உரு ச் சிலையுடன் அவர்தம் துணைவியின் உருவச்சிலையும் இருப்பதை நாம் காணலாம். அவ்வாறே சிறந்தொண்டரின் அன்புக்குப் பாத்திரமான வாழ்க்கைத் துணைவியரும், மகனுளின் உருவச்சிலையும் ஒருங்கே அமைந்து இருப்பதைச் சில கோவில்களில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

சைவத்தை வளர்க்க அரும்பாடுபட்ட நாயன்மார்களுள் அறுபத்துறுங்கு நாயன்மார்களும் முக்கிய பங்கு கொண்டவர்கள் ஆவர்கள், இவர்கள் அகிலவரும்

நமது சமயநூல்களில் முதல்மையான இடத்தைப் பெற்றுள்ள பெரிய புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளதை நாம் காணக்கூடியதாக வுள்ளது. இதனைப் பெரிய புராணம் நாள்டையில் திருத்தொண்டர் புராணம் எனப் பெயர் பேறவாயிற்று.

இவர்களில் காட்டில் வேட்டையாடி வாழும் வேடர் குலத்தில் தோன்றி வீரத்தை மறந்து விந்தையாய் வாழ்ந்தவர் கண்ணப்ப நாயனாவர். இவர் காளத்திலைப்பரை தொழுது வந்தார் இவர் தினமும் நெநவேத்தியத்திற்குரிய புலாலையும், வாயில் நெபினேஷுகத்திற்குரிய ஜலமும், காதில் மலரும் கொண்டு செல்வார். சுவாமியை அடைந்ததும் தன் காலிலுள்ள செருப்பினால் இறைவனின் திருமேனியிலுள்ள துசிகளைத் தட்டிப் போக்குவார். பின்னர் வாயிலிருக்கும் ஜனத்தினால் அபிஷேகம் ஆளந்தமாய் செய்வார். அதன்பின் கையிலிருக்கும் நெநவேத்தியத்தை தான் முதலில் கவைத்துப் பார்த்து பின் சுவாமிக்கு அங்புடன் பக்தியாய்ப் படைப்பார். இறுதியில் காதிலிருக்கும் மலரைச் சூட்டித் தினமும் வணங்கி வநவாராயினர்.

இரு நாள் கண்ணப்பதாயனுரின் பக்தியைச் சோதிக்கும்பொருட்டு காளத்தியப்பர் கண்ணப்பர் வரும் சமயம் பார்த்து தன்னுடைய ஒரு கண்ணிலிருந்து உதிரம் வடியச் செய்தார். இக்கோலத்தைக் கண்ட கண்ணப்பர் கலக்கமுற்று தனது கண்களில் ஒன்றினை அம்பால் தோண்டி இறைவனுக்கு கண்தானம் செய்தார். உடனே ஏறு கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வடிந்தது. இதைகண்ட கண்ணப்பர் மறுகண்ணியும் தோண்டி வைக்க முடிந்தார் அப்பொழுது காளத்தியப்பர் தன் உண்மைப் பத்திகொண்ட அடியவளூக்க கண்ணப்பனின் அண்பை வியந்து அவன் கைகளைத் தடுத்து நிறுத்தித் திருவாய் மலரீந்து ‘நில்லு என்னப்பா! நில்லு கண்ணப்பா’ என்று தடுத்தாட்கொண்டு அருளினார். இதனால் கண்ணப்பரின்

கையைப்பற்றிய காளாத்தியப்பா ‘நீ என் வலப்பக்கத்தில் எப்பொழுதும் நிற்க’ என்று திருவாய் மலரீந்தார்.

நாயன்மார்களின் ஓவியங்கள் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கருவறையின் புறச் சுவரொன்றில் அமைந்துள்ளன சுந்தரரைச் சிவன் தடுத்தாட்கொள்ளும் வரானற்றுச் சிற்பழும், சுந்தரர் யாணைமீதுட்ட, சேரமான் குதிரைமீதும் கயிலை செல்லும் காட்சியும் ஆழகொழுகும் வண்ண ஓவியங்களாக ஆங்கு திரழ்கின்றன.

சுந்தரரும், சேரமானும் தலைமுடியும் தாடியும் வைத்திருத்தமை, பண்டைக்கால தலை அலங்கார அமைப்பினையும், அவர்கள் பலவகை அணிகளை அணித்திருத்தமையும் அக்கால அணிவகைகளையும் நமக்கு விளக்கும் பொருட்டு அமைந்துள்ளன.

இப்படிப்பட்ட நாயன்மார்களின் ஓவியங்களுடன் சிற்பங்களையும் காணக் கிடக்கின்றது. ஓவ்வொரு நாயன்மாரின் வரவாற்றுதலும் உயிர்தாடியாக உள்ள நிகழ்ச்சிகளைச் சிற்பமாகச் சித்தரிக்கும் வழக்கம் சோழர் காலத்தில் உருவாயிற்று. மேலைக் கடம்பூர்க் சிவன் கோயிலிற்புறங்களவர்களில் இத்தகைய சிறப்புரிக்கச் சித்திரங்களைக் காணலாம்.

இரண்டாம் இராசராசன் கட்டிப் பிராசரா சீக்சரத்தில் எல்லா அடியார் நித்திர்சி வடிவங்களையும் ஒருங்கே காணலாம் கண்ணப்பர் வரலாறுபற்றிய சிறபங்கள் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் நடுமண்டபச் சுவரில் பல அற்புதக் காட்சிகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சண்மச நாயனார் சிவபெருமானுவைகொண்டிரு மலர்மாலை அணிவிக்கப்பட்டுச் சண்மசப்பதம் கொடுக்கப்படு ந்த காட்சி அந்நாயனார் வரலாற்றில் சிறப்புமிக்க ஒரு அங்கமாகும். அக்காட்சியை இராசேந்திர சோழன் கட்டிய கங்கைகொண்ட சோழேஶ்சரத்தில் இன்னும் காணக்கூடிய தாய் இருக்கின்றது.

நாயன்மார் திருமேனிசனும், அவர்கள் வரலாற்றுச் சிறபங்களும், சிருடன் சிறப்பாய் தித்திக்கும்வண்ணம், பொது மக்கள் பார்வையிற்பட்டு அவர்களைச் சிவதெநிச்செல்லாக்க வேண்டுமென்று சேழம் மன்னன் விரும்பியே இவ்வாறு செய்தார். நாயன்மார்களுக்கு விழாக்கள் சிந்தனைபத் தாண்டுமென்னம் இன்றும் நடையெற்று வருகின்றன.

செங்காட்டங் குடியில் சிறுத்தொண்ட நம்பி விழாவும் திருவாரூரில் சுந்தரர் விழாவும், சீர்காழியில் ஞான சம்பந்தர் விழாவும், திருவதிகையில் திருநாவுக்கரசர் விழாவும் சிறப்புடன் நடைபெறுகின்றன.

இவ்வாறு உலகின் பல பாகங்களிலும் உள்ள கோவில்களில் அவ்வத்தைத்து நாயன்மார்களின் விழாக்கள் விரிவடன் புதியாய் நடைபெற்று வருகின்றன. இவ்வாறு நன்கு பக்தியுடன் நடைபெற வேண்டுமென்ற கட்டளைகள் கர்பிக்கப் பட்டன என்று பல ஆதாரங்கள் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

இதுபோன்ற ரீகப் பிரசித்திபெற்ற ஆலயங்களில் விழாக்காலமுக்களில் திருத்தொண்டத்தொகை முகவிய பதிகங்களும் மார்கழித் திங்களில் திருவெம்பாவையும் பாடப்பட்டு வருவதை நாம் இன்றும் நான்கிரேஷன்.

சோழர் காலத்தில் வரழந்த மக்கள் நாயன்மார்கள்மீது அளவு கடந்த பற்றும், பக்தியும் பாசமும் கொண்டவர்கள் என்பதை நாம் இன்னும் அறியக் கூடிய தாய் இருக்கின்றது. நாயன்மார்கள்ன் பெயர்களில் அன்புகொண்ட மக்கள் தங்களது குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் பெயர் களையும் குட்டி மகிழ்ந்தனர்.

சிறுத்தொண்ட ரம்பி, வெண்காட்டு நங்கை, பரவை நங்கையார், கண்ணப்ப தேவர், ஜூபாற்றநடிகள், புகழ்ந்துணையடி

கள், காரி வேளாளர், கோட்டுவி, சிங்கன் கவியன், காமன் தாயன், ஆரூர் கம்பன், நம்பிவிடங்கள், அனுக்கவன் ரேண்டன், உடைய நப்பி, கலையன் குமரன், ஆலாவசுந்தரப் பல்லவரையன், கண்டியடிகள், கம்பன், மதுராவந்தகன், நீலகண்டன், இனையரன் குடிகிழவன், கவியன் மன்றுடி, பர்மியகோளரி, மானி, கலையன் மாணிக்கம் போன்ற தலைசிறந்த வர்களின் பெயர்கள் பழையபை உணர்த் தும் கல்வெட்டுகளிலும், ஏட்டுச்சுவடிகளிலும் காணப்படுகின்றன.

நாயன்மார்களின் பெயர்களை மக்கள் தங்களது சிராமங்களுக்கு குட்டினர் என்பதையும், கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இதில் திருஞான சமபந்த நல்லூர், திருஞான சம்பந்த மங்கலம், கண்ணப்ப தேவர் கழுத்தோப்பு என்பன நாயன்மார்களின் வழிபாட்டில் மிகவும் பிரசித்திபெற்ற இடங்களாகும்.

நாயன்மார்களின் பெயர்களில் திஸ்லை வாழ் அந்தணர்மடம், பரஞ்சோதி மடம், திருவரசீன் மடம், நமிந்தியடிகள் மடம், திருத்தொண்டத்தொகையான் -திருமடம், நப்பி திருமுகன் திருமடம். பரசமயகோளரிமடம், தொகையான் திருமடம், திருமூல் தேவர்மடம், சிறுத்தொண்டர் -ஞானசம்பந்தர் மடம் என்பனவும் அடங்கும்.

நாயன்மார் வாழ்ந்த வரலாறு சமய வாழ்வின் அழியாச்சினங்களாகும். அவர்கள் உலகியல் தொடர்புடன் வாழ்ந்த போதும் இறையொளி படர வாழ்க்கை யை வசூத்து வாழ்ந்த காட்டினார்கள். அவர்களது தியாக வாழ்வு சைவமும், தமிழும் தழைத்த உரமும் நீருமாகும், சமயம் ஒரு வாழ்க்கை வடிவம் என்ற பாடத்தில் தோறிறுவாய் நாயன்மாரின் திற்கூகளாகும்.

அருள் வாக்கு

சென்னி. ஜானகி சுப்பிரமணிய ஜூர் இசை 2-ம் வருடம்

‘காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டாரி
அகண்டாகார சிவ

யோகமெனும் பேரின்ப வெள்ளம்

பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏவுகுவாய்க் கிடக்குதையோ

இன்புற்றிட நாயினியெடுத்த
தேசம் விமுமுன் புசிப்பதற்குச்

சேரவாரும் கத்தீரே’

என்று அழைக்கின்றார் அருளாளர்
தாயுமானவர்.

உலகில் வாழ் உயிரினங்களில் எல்
லாம் மேலானது இம் மக்களினும். இதனை
அறிந்தே ஒள்ளைப் பிராட்டியும் ‘அரி
தரிது மனிடராதலரிது’ எனப் பாடிப்
போந்தார். கடவுள் இவ்வரிய மனிதப்
பிறவியையும், பிறவியின் பயனை அடைவ
தற்குத் தனு கரண புவன போகங்களை
யும் படைத்து அளித்தவை உயிர்கள்மேல்
கொண்ட பேரிருக்கமல்லன்றே? உயிரானது
தனது பிராரப்த விழப்பயனுக் காத்த
கூடியோ பிறவிகளை எடுத்து அநுபவிக்கின்
றது. உயிரின் பிறப்பானது வீட்டின்பத்
தில் முடிகின்றதல்லவா? பிறவிப் பெருங்
கடல் நீந்திப் பேரின்ப வீடு பேற்றை
யடையவே இறைவன் இவ்வரிய பிறவியை
நல்லினுன்

‘இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி
வருமோ எது வருமோ அறிகிலேன்’ என
அங்கவாய்க்கும் தாயுமானவர்; இவ்வுலக
வாழ்க்கைப் பயணம் எமது ஆண்மாவின்
நெடுந்தாரப் பிரயாணத்தில் கிடைத்த ஓர்

சுற்றுலாவாகும். சுவை மிக்கதும் சும்
சேர்ப்பதும் இதுவே.

இதைவன் உயிருக்கு அறிவொளி ஊட்ட
டுகின்றார். சூரிய ஒளி கலந்த கண்ணெலை
ளியே உலகப் பொருட்களைக் காண்கிறது.
அதேபோல சிற்றறிவுடைய உயிரினம் பேர
விவாளனுகிய இதைவனுடன் கலந்தே
தன்னையுமறிந்து அவனையும் அறிய வைக்க
கிறது. ஆண்மாக்கள் அழியா இன்பத்தைப்
பெற இறைவனை நாடுவேன. அருளாளர்கள்
பேரின்பக் கடலாசிய இறைவனைக் கலந்து,
அவனருளாவே அவன்தாள் பணிந்து இடு
பய் காண்கின்றனர்.

மேற்காட்டிய பாடல்லே தாயுமான
வர் எடுத்த பிறவி ஒழியுண்ணே பிறவியின்
பேற்றை அடைய ஒடு வாருங்கள்
எனக் கூவி அழைக்கின்றார்.

இவ்வயிருக்கு உடலையும் புலனுணர்
வையும் இவை வாழ் மயக்கும் உலகையும்
நுகர் பொருட்களையும் படைத்து உலகச்
சார்பு கொண்டு அழியாது உலகச் சார்
புக்கு சார்பாயுள்ள கடவுட் சார்பைப்
பற்றித் தன்னிலைமை மங்ஞூயிருக்களிப்ப
வன் திருவருட் சக்தி என்கிறது சௌ
சித்தாந்தம். இவ்வன்மையைத் தெய்வப்
புலவர் திருவள்ளுவர் கூட.

‘சார்புவர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்
மற்று அழித்துக்
சார்தரா சார்தரு நோய்.’

என உடகப் பொது மறையால் விளக்கு
கின்றார்-

